

A LÁTHATÓ ÉS LÁTHATATLAN VILÁG KAPCSOLATA

I. RÉSZ

43 ÉV KUTATÁSÁNAK EREDMÉNYE
EGY ÚJ TUDOMÁNYOS ALAPOKNAK ISMERTETÉSE

KÉSZÍTETTE
DR. FEKETE GÁBOR

ÚJ TÉRMODELL

ÚJ EGYSÉGES ENERGIA ELMÉLET

ÚJ ENERGIAFORRÁS
AMELY MINDIG IS VOLT VAN ÉS LESZ!

KÉSZÍTETTE
DR. FEKETE GÁBOR

***** 1981 – 2024 *****

43 ÉV KUTATÁSÁNAK EREDMÉNYE

I. RÉSZ

MISKOLC

2024

Készítette: Dr. Fekete Gábor

Weboldal: <https://web.uni-miskolc.hu/~elkfegab/>

Magyar Tudományos Művek Tára:

<https://m2.mtmt.hu/api/publication?cond=authors;in;10029318&labelLang=hun>

Köszönetem Dr. Varga Gyula docens úrnak, Miskolci Egyetem, aki átnézte a leírást és értékes javaslatokat tett.

Szerzői jogi nyilatkozat

A jelen kiadvány tulajdonosa, Dr. Fekete Gábor, a kiadványra minden jogot fenntart. A kiadvány bármely részének reprodukálása a tulajdonos írásos beleegyezése nélkül a szerzői jog megsértésének minősül.

A kiadvány a <https://web.uni-miskolc.hu/~elkfegab/> oldalról ingyenesen letölthető, és saját részre szabadon kétoldalasan kinyomtatható, ugyanakkor a tulajdonos kifejezett engedélye nélkül nem sokszorosítható. A kiadvány tartalma más kiadványban a forrás megjelölése nélkül nem felhasználható.

Megjegyzés: A PDF-ből való letöltés nem mindig sikeres vagy kedvező formátumú, mentéskor az eredeti anyaghoz hozzákapcsolva tárolódik. Bemásolva a linket a keresőbe, az eredeti formátumot megtartva adja az eredményt!

Tartalomjegyzék

Induló gondolatok, valójában miért válik szükségessé a fizika alapjainak megváltoztatása, egy paradigmaváltás létrehozása!	12. oldal
1. Az új Térmodell	20. oldal
• A tér új paradigma alapja	27. oldal
• A térenergia építőköve az új dipólusos energiakvantumok (<i>DEK</i>) jellemzője, matematikai megfogalmazása, leírása, definíciója	28. oldal
• A nem pondusi energiarendszer (térenergia) főbb jellemzője	29. oldal
• A nem pondusi energia rendszer (térenergia) teljesítményspektruma és mérése	31. oldal
2. Az új Térmodell és az új Egységes Energia Elmélet az energiarendszerek keletkezésének, szabályozott működésének, rendszertechnikájának feltárásában	34. oldal
• Az anyag keletkezése, működése és a kölcsönható terek kapcsolatából származó E_k kapcsolati energia alapvető értelmezése	34. oldal
• Az új 5. kölcsönhatás a "tehetetlenség" értelmezése és definíciója	39. oldal
• A gravitációs kölcsönhatás és erőrendszere az új alapokon	42. oldal

- A mágneses tér és a villamos tér modellezése a hagyományosan és az új elméleti alapokon 46. oldal
- A tömeg értelmezése és mérése, a foton és az ismert alapvető mechanikai és villamos energiák értelmezése az új térelmélet ismeretében 53. oldal
- Az elektromágneses hullámok 57. oldal
- A magfúzió esetén a tömegdefektus magyarázata 60. oldal
- A neutron bomlás folyamata és magyarázata 63. oldal
- A nyugalmi tömeg és az idődilatáció 67. oldal
- 8.1. Relativisztikus kinematika fejezet a [17] irodalom alapján 69. oldal
- 8.2. Relativisztikus dinamika fejezetben leírtak [17] 71. oldal
- Összegzés a tömeg, a pondusi energiarendszer és a térenergia, a nem pondusi energiarendszer vonatkozásában az új Térmodellt és az Egységes Energia Elméletet (EEE) alapul véve, egyszerűen és röviden! 74. oldal
- A/ Maxwell munkásságának értelmezése az Egységes Energia Elmélet (EEE) alapján 77. oldal
- A/1 Maxwell egyenletek 78. oldal
- A/2 Maxwell egyenletek kiegészítése az Egységes Energia Elmélet alapján (Összegzés) 79. oldal

- A/3 Maxwell egyenletek kiegészítése az Egységes Energia Elmélet alapján a mágneses terekre 80. oldal
- A/4 Maxwell egyenletek kiegészítése az Egységes Energia Elmélet alapján a villamos terekre 85. oldal
- Az energia és erő definíciója az új Térmodell alkalmazásával 92. oldal
- Gyakorlati példák az energia és erő definíciójának természetszerűségére 94. oldal
- Einstein Nobel-díjat érő jelensége, a fényelektromos jelenség értelmezése az új tudományos alapokon! 105. oldal
- Einstein munkásságában, a relativitáselmélet meghatározó axiómarendszerének elemzése, az új tudományos alapok ismeretében 113. oldal
- 3. Az Egységes Energia Elmélet és használata a fizikai folyamatok természetszerű értelmezésében és annak leírásában 118. oldal
 - Nézzünk egy klasszikus kísérletet, az elektronnak villamos térben való mozgását 122. oldal
 - A Föld Hold hullámtér kapcsolata! 125. oldal
 - Az atommag és elektron hullámtere és hullámtér kapcsolata! 131. oldal

- A mágneses terek számításánál az új elméleti alapok helyességének vizsgálása a Véges Elemes Módszer (VEM) számítási eredményeinek bemutatásával 136. oldal
- A közös, dipólusos energiakvantumok (DEK) által közvetített erőrendszerek helyfüggvényének összehasonlítása a tömegek és a mágnesek esetén 139. oldal
- Az ikercsillagok szinkronozott szabályozott működése az új elméleti alapokon 146. oldal
- Az univerzumunk szinkronozott szabályozott működése az új elméleti alapokon 150. oldal
- A sötétenergia, a sötétanyag, a feketelyukak energiarendszere az új alapok figyelembevételével 152. oldal
- A foton "tömege", fényelhajlás a Nap körül! 154. oldal
- A gravitáció keletkezésének felismerése, bolygómozgások 163. oldal
- Az Egységes Energia Elmélettel (EEE) Unified Theory of Energy (UTE) az éter- a relativitás- és a kvantum-elmélet újraértelmezése 166. oldal
- A láthatatlan világ működése az új elméleti alapokon *(a jelen tudományos alapok tükrében egy nem létező világnak ismertetése, elemzése, egy olyan világnak, amelyet a természet általi visszajelzések, természetszerűen jeleznek)!*

	173. oldal
• A láthatatlan és a látható világ kapcsolati rendszere, a rendszertechikák modellezése és elemzése	178. oldal
4. Az energiaszabályozott áraminverteres frekvenciaváltós aszinkronmotor hajtás létrehozása fordulatszám érzékelő nélküli fordulatszám szabályozással	190. oldal
5. Záró gondolatok, a II. rész tartalmának, egy előrevetítése	194. oldal
Egy Lorenz-Einstein természethez igazított relativitáselmélet létrehozásának lehetősége, az új Térelméletnek ismeretében (<i>Egy magyarázó kiegészítő rész, röviden!</i>)	196. oldal
Irodalomjegyzék	213. oldal
Mottó és Útmutatás	218. oldal

AZ ÚJ TÉRELMÉLET ÉS KÖVETKEZMÉNYE AZ ÚJ EGYSÉGES ENERGIA ELMÉLET,
AMELYEK JELENÜNK FIZIKÁJÁNAK ÚJ TUDOMÁNYOS ALAPJÁT JELENTHETIK

Induló gondolatok, valójában miért válik szükségessé a fizika alapjainak megváltoztatása, egy paradigmaváltás létrehozása!

Korunk technikai eredményei csúcsoakat dőngetnek. A mérnökök fantasztikus eredményeket értek el, szinte mindent, amit hasznos igényként kigondoltak a gyakorlatban is megvalósítottak! A csúcstechnológia technikai eredményei energetikai, informatikai, diagnosztikai, mérő és több egyéb magas szintű berendezések a tudományok területein rendkívüli fejlődést eredményeztek és eredményeznek. Ezen berendezések nélkül korunknak haditechnikai, orvostudományi, természettudományi, és egyéb szaktudományi eredményei a jelen szintre nem juthattak volna el. Mint már említettem, a mérnök, amit kigondolt addig próbálja létrehozni, amíg, végül meg nem valósítja. A mérnököt valójában nem érdekli, mitől működik és a természet hogyan működteti a berendezést, számára egy a lényeg, hogy a kigondolt készülék jól működjön. Ellenben a tudományos világ, fizikusok szerepe az is lenne, hogy természet-szerű magyarázatot adjon a működésre! A leírás szerzőjének leginkább a természet működési mechanizmusának, rendszertechnikájának feltárásában folytatott 43 éves tudományos kutatásának eredményeként kijelenthető, hogy a tudományos világnak sajnos nem sikerült több féle működő berendezésnek feltárni működésének igazi voltát. Fontos megemlíteni azt a fizikai tényt, hogy a legalapvetőbb fizikai jelenségek ma

axiómák villamos tér, mágneses tér, gravitáció, tehetetlenség. A tudományos világnak nincs rá természetszerű, működést bemutató modellje, így a jelen tudományos alapokkal értelmezni sem tudja azokat. Attól, hogy valamit a megfigyelések, technikai berendezések méréseinek alapján helyesen, természetszerűséget mutató módon matematikailag leírunk, helyes matematikai modellünk van, ez még nem jelenti azt, hogy tudnánk, a természetben ki vagy mi hogyan biztosítja azt, amit tapasztalunk! A tudományos világ kijelenti, hogy a fizika nyelve a matematika, így amit matematikai formában nem tudunk leírni, az nem is létezik! Így például a részecske fizikusok azt állítják, tehetetlenség nem létezik, mivel nincs erre modelljük, amiből természetszerűen az is következik, hogy így nem is fogalmazható meg működésének módja, rendszertechnikája. Természetesen a leírás szerzőjének beszélgetései során megfogalmazták, ha matematikai formában leírja a tehetetlenséget, onnantól létezni fog. A leírást úgy képzelik el, hogy a jelen tudományos alapokkal kellene ezt megtenni! Sajnos a jelen tudományos alapokkal ez nem lehetséges, így indokolt, hogy a tudományos világ számára sem sikerült a tehetetlenség jelenségének matematikai leírása napjainkig! Ez a példa is mutatja a paradigmaváltás szükségszerűségét! Nézzük a tudományosan elfogadott erős, gyenge, elektromágneses és gravitációs kölcsönhatásokat. A kölcsönhatásokért az azt közvetítő elemi részecskék, úgynevezett bozonok a felelősek. A gravitációt tekintve a graviton lenne felelős a gravitációs kölcsönhatásé. Létezését még nem sikerült kimutatni, ha lenne tömegtelennek és 2 spinűnek kellene lennie. Einstein elképzelése szerint a tömegek maguk körül meggörbítik a teret és ez okozza a tapasztalt gravitációs kölcsönhatást. A gravitációs hullámok mérése nagy technikai bravúr. Ahol az ikercsillagok egybeesésekor keletkezett hullámokat detektál-

ják, amelyek a mechanikai mozgás eredményeként jelentkeznek, a valódi gravitációt okozó kölcsönhatás hullámterének burkoló görbéjeként megjelenő jelalak, amely valójában a gravitációs hullámként regisztrált. Tulajdonképpen a tényleges gravitációt okozó hatásnak a burkoló görbét regisztrálják, nem a tömegek közötti vonzó erőt létesítő, az új térmodellel értelmezhető gravitációs hullámot. Az előzőekből látható, hogy a gravitációs jelenségre különböző elképzelések vannak, de, hogy a természet ezt a gravitációra jellemző vonzó hatást hogyan, milyen eljárással végzi, nem kapunk természetszerű választ. Nagyon elgondolkoztató Einstein öregsége során közzétett, a relativitás elméletét alapjaiban érintő kijelentését, mi szerint az a tér, ami nem is létezik, az nem is görbülhet! Kortársai megjegyzésére úgy reagáltak, hogy Einstein öregségére már nem igazán beszámítható. Szerintem pedig helyesen ismerte fel a térrel kapcsolatos korábbi tévedését, ami igazi nagyságát jelenti. Visszatekintve, a relativitáselmélet úgy született meg, hogy Einstein a Maxwell idejében elfogadott éter kivette a térből, anyag és energiamentes teret, vákuumot definiált helyette. Az éternek tanúsított alapvető fizikai jelenségek villamos tér, mágneses tér, gravitáció, tehetetlenség, így axiómák lettek. Ezen axiómák természetszerű értelmezése új fizikai alapokat, paradigmaváltást igényel. Az előzőekben említett gravitációs hullámok mérésének eljárásából az is következik, ha a szakirodalmat áttekintjük, hogy a gravitációs hullámokat mérő rendszereknek mérési eljárása sem tisztázott természetszerű módon, amit az is mutat, hogy az olaszok által épített optimalizált, szűrőkkel ellátott berendezéssel a tervezési elvek szerint nagyobb jeleket kéne kapni, mint az amerikai-val. E helyett az amerikai jel nagysága helyett az olasz jóval kisebb jel nagyságot mér. Az előzőekben leírtak alapján is már jól látható, hogy a fizikai jelenségek természet-

szerű értelmezéséhez elkerülhetetlen az új fizikai alapok bevezetése, a paradigma-váltás megvalósítása. Mielőtt az új fizikai alapok bevezetésére, az új Térmodell ismer-tetésére rátérnék, fontos felhívni a figyelmet a természetnek azon működési mecha-nizmusára, rendszertechnikájára, hogy minden rendszert statikusan és dinamikusan is mindig az energiaegyensúlyra, energiaminimumra szabályozza. Tehát az új Tér-modellnek olyannak kell lennie, hogy működési mechanizmusa, rendszertechnikája minden rendszert az energiaegyensúlyra, energiaminimumra automatikusan szabá-lyozzon be. Vagyis az új Térmodellel matematikai leírással definiált térenergia csak ilyen szabályozási eljárással legyen képes működni. Nézzünk a természetnek, tér-energiának erre a szabályozási eljárására egy nagyon egyszerű példát. A szakembe-rek számára ismeretes a Bláthy, Déry, Zipernowsky által feltalált és szabadalmazta-tott zárt vasmagú transzformátor. A ma alkalmazott zártvasmagú egy és háromfázisú transzformátor, a későbbiekben röviden nevezve csak transzformátor, az optimalizált villamos energia szállításában nélkülözhetetlen szerepet tölt be. A működését tekint-ve a transzformátor tehát egy szabályozott rendszer! A szakirodalomban ez a megál-lapítás nem szerepel! Évekkel ezelőtt, amikor nemzetközi konferencián a leírás szer-zője azt merte mondani, hogy a transzformátor egy szabályozott rendszer, akkor a hozzáértő szakemberek elmosolyodtak és döbbenten néztek. A megdöbbenés jogos, mivel, ha azt mondom, hogy egy transzformátor egy szabályozott rendszer, akkor azt is meg kell mondanom, hogy ki vagy mi szabályoz és hogyan! Az hogy, ki vagy mi szabályoz az a tudomány számára ma még nem ismert, a hogyan, így már szóba sem jöhet! Töltsük ki a teret a korábban említett térenergiával, azzal a térrel, amit Einstein kidobott, ami a térnek a szabályozóképességét biztosítja az új Térmodell

szerint. Nézzük a transzformátor szabályozott működését. Mit kell ahhoz tenni, hogy a transzformátorba energia menjen be? Villamos hálózatra kell kapcsolni, majd terhelést kell rákapcsolni. Nagyon fontos észrevenni, hogy a hálózatra kapcsolt transzformátorba csak akkor megy be energia, az üres járási energiától eltekintve, ha annak kimenetére terhelést teszünk! Tehát előbb van a terhelés rákapcsolása, majd ezt követően indul be az energia a hálózatból. Terhelést lekapcsolom, az energiaáramlás megszűnik! Látható a transzformátor egy szabályozott rendszer, amit a térenergia a tértörvényeinek megfelelően szabályoz. Így amikor a transzformátort a hálózatra (U_k) kapocsfeszültségre kapcsoljuk a gerjesztő áram (I_g) beindul és a primer tekercs fluxus (Ψ) kialakul. A szokásos veszteségeket hanyagoljuk el. A primer tekercsen áthaladó tekercs fluxus a szakirodalomból ismert módon ($U_{i1} = U_k = U_1$) feszültséget indukál a veszteségek elhagyását figyelembe véve. Ugyan ekkor a szekunder tekercsen is áthaladó tekercs fluxus ($U_{i2} = U_2$) feszültséget indukál. Ahol U_1 primer tekercs feszültség vagy bemenő feszültség és U_2 szekunder tekercs feszültség vagy kimenő feszültség. Ha most az U_2 kimenő feszültségre terhelést kapcsolunk, beindul az I_{t2} terhelő áram. Lenz törvénye szerint, a térenergia szabályozási eljárása alapján, az I_{t2} terhelő áram mágneses tere olyan, hogy a primer tekercs mágneses terét csökkenteni akarja. A tértörvények szerint a térenergiának szabályozó mechanizmusa addig növeli az I_g gerjesztő áramot a kívánt alakra és intenzitásra I_{t1} bemenő áram értékkel az I_{t2} terhelő áramnak válaszaként, hogy mindenkor megmaradjon a terhelés előtti I_g gerjesztő áram, vagyis az U_{i1} indukált feszültség integrál állandó maradjon! Matematikai formában, ha N_1 primer és N_2 szekunder menetszám, I_1 primer áram vagy bemenő áram:

$$\Psi(t) = \int_0^t U_{i1}(t) dt = L_1 \cdot I_g(t) \text{ [Vs]}, \quad (1)$$

$$\bar{I}_1 = \bar{I}_g + \bar{I}_{t1} \text{ [A]} \quad \text{és} \quad N_1 \cdot \bar{I}_{t1} = N_2 \cdot \bar{I}_{t2} \text{ [A]}. \quad (2)$$

Az (1) jelű összefüggés a térenergiának a transzformátor szabályozására jellemző tértörvénynek matematikai leírását mutatja. Látható, hogy a transzformátor bemenetére kényszerített feszültségnek, a veszteségek elhagyásával $U_{i1}(t)$ integrál értékének, a periodikus folyamat múltjának, minden t időpillanatában a $\Psi(t)$ tekercs fluxussal azonos nagyságúnak kell lennie! Erre az egyenlőségre történik a térenergia szabályozási eljárása! A működési tartományban L_1 induktivitást lineárisnak vesszük, így I_g gerjesztő áram arányos $\Psi(t)$ tekercs fluxussal. Mivel a gyakorlatban a zárt vasmas transzformátort úgy méretezik, hogy a névleges teljesítményt adó I_{1n} névleges primer áram legalább tízszer nagyobb legyen az I_g gerjesztő áramtól, ($I_{1n} \geq 10 \cdot I_g$) ezért a gyakorlatban a (2) egyenletben megfogalmazottól eltérően az I_g gerjesztő áramot elhanyagolják, azaz elhagyják! Így a szokásnak megfelelően legyen $I_2 = I_{t2}$ és ekkor a hagyománynak megfelelően írható, a gerjesztések egyenlősége $N_1 \cdot I_1 = N_2 \cdot I_2$. Az elhanyagolás a transzformátor méretezését illetően jogosnak mondható, de a működést illetően pont azt az elemet hanyagolják el, amire a térenergia éppen a szabályozását végzi és ennek eredményeképpen a kimeneten igényként fellépő energiát a bemenetről a kimenetre átszállítja! Végül is látható, hogy példánkban, a transzformátor működése során, a térenergia szabályozási eljárása csak az energia szállítását tudja végezni. Pont annyi energiát szállít be a transzformátor bemenetén, ha az igény szerinti energia a bemeneten rendelkezésre áll, mint amennyi a kimeneten szükségként, mint térféba, felmerül és plusz a veszteségek igényelnek! A transz-

formátor konstrukcióban a térenergia csak az energia szállítására kap lehetőséget, ő maga, mint szabályozási eljárás nem tud átalakulni munkavégző energiára, új energiaforrásra! A későbbiekben arra is kapunk javaslatot, hogy mit kell ahhoz tenni, hogy a térenergia szabályozási eljárása is át tudjon alakulni hasznos, számunkra munkavégző energiára, új energiaforrásra!

Az előzőekben leírtakból egyértelműen következik, hogy a természeti jelenségek pontosabb, természethű leírásához paradigmaváltásra van szükség! Itt fontos megemlíteni, hogy a leírás szerzőjének, új Térmodelljének és új Egységes Energia Elméletének alkalmazása az elődeink által elért tudományos eredményeket nem helyettesíti, csupán pontosítja és lehetőséget ad a természethez való pontosabb igazításra. Biztosítja a leginkább meghatározó tudományos elméleteknek éter-, relativitás- és kvantum- elméleteknek a természethez való igazítását! Tehát ezen elméletek újraértelmezését, újragondolását kínálja fel a természetet illetően az új tudományos alapok ismeretében. Az újragondolás eredményeként világossá válik, hogy az elméletek mely része természetszerű és mely része természetidegen. Így a természetidegen tudományos rész módosítható a természetszerűség irányában, vagy egyszerűen elhagyható! A leírás szerzője reméli, hogy a leírás végére egyértelművé válik, hogy a tudományos világ résztvevőinek sok feladata adódik a jelen tudományos eredményeknek az új tudományos eredmények ismeretében azokat pontosítani, a természethez közelebb vinni és a természetidegen részeket elhagyni!

A leírás azon tudományos világ résztvevői számára készült, figyelem felkeltés céljából, akik pontosabban szeretnék ismerni a természetnek működési módját, rend-

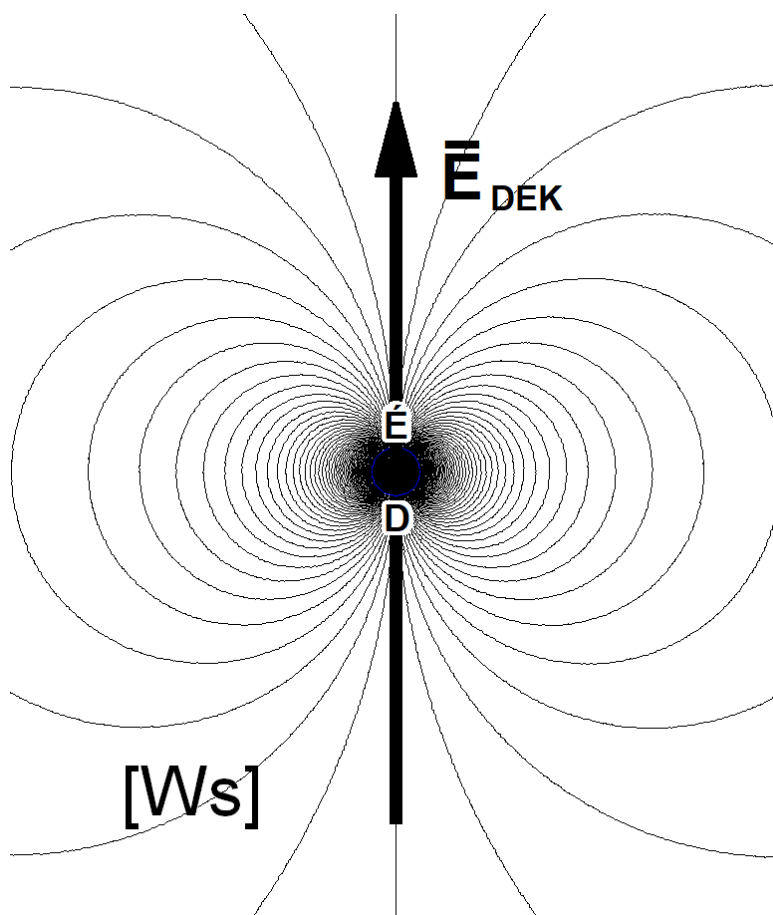
szertechikáját. Feltettek már maguknak hasonló kérdéseket, mint például azt, hogy a természetben ki vagy mi és vajon hogyan biztosítja azt, amit a természetben látunk, tapasztalunk vagy elődeink megfigyelése eredményeképpen az ismert módon kerültek matematikai leírásra. A fizikai jelenség matematikai leírásának, modelljének helyességét a természet hogyan, milyen módon, milyen eljárásával végzi, hogy a matematikai leírást helyesnek, természetszerűnek érezzük! Akik csak arra törekednek, hogy elődeink eredményeinek ismereteit visszaadják, esetleg továbbfejlesszék, azok számára csupán figyelem felhívást kíván tenni a leírás szerzője, hátha készítenést indít el abban az irányban, hogy a természet rendkívül sokrétű és a miértek természetszerű felismerése, feltárása rendkívüli fejlődést eredményezhet a tudományos világban! Tehát természetünk működését, működési rendszertechikáját új alapokon történő leírását, a leírás szerzője azzal a szándékkal készítette, hogy akik pontosabban a természethez jobban igazodó módon szeretnék megismerni a fizikai folyamatokat, jelenségeket, a miérteket feltárni, azok megtehessék. Ma a tudományosan elfogadott eljárás az, hogy a fizika nyelve a matematika, (ami önmagában még nagyon helyes is) és amit matematikai formában nem tudunk leírni az nem is létezik! A részecskefizikusok, mint már korábban is említettem, például a tehetetlenség jelenségével vannak így, nincs rá modelljük, így nem írható le matematikai formában, ezért szerintük a tehetetlenség nem is létezik. Tehát a miértek feltárása igen fontos, hogy a természetű matematikai leírást is megtehessük. Ez a leírás ebben kíván segíteni és olvasójában a természetű gondolatokat elindítani!

1. Az új Térmodell

Vegyük létünk terét, univerzumunkat és töltsük ki építőkövekkel. A tapasztalás során az figyelhető meg, hogy a természet mikro és makroszinten önmagát ismétli, szabályozóképeséget és szinkronozottságot mutat! Ha az építőkövekből felépített teret, térenergiát modell szinten olyannak tudjuk létrehozni, hogy rendszertechnikájukat működési módjukat tekintjük képesek a korábban megfigyelt viselkedést előállítani, akkor egy jóval pontosabb térmodellt hozunk létre, mint az eddigiekben létesítettek. Az említett szabályozóképeséget és szinkronozottságot mutató működési módú új térmodell már képes az élő és élettelen rendszerek működését is modellezni, az anyag keletkezésére magyarázatot adni, az univerzumunk szinkronozott működését természetűen értelmezni, a ma axiómaként ismert villamos teret, mágneses teret, gravitációt, tehetetlenséget természetszerűen értelmezni. Ilyen térmodellt, mint amely az előzőekben került megfogalmazásra, mint például ami az élő és élettelen rendszerek működését is képes magyarázni, a tudományos világnak még nem sikerült ismereteim szerint létrehozni! Ez nagy hiányossága a tudományos világnak!

Nézzük az előzőekben említett, teret kitöltő építőkövet hogyan tudjuk modellezni. Makroszintű modellje legyen egy gömb mágnes vagy egy ugyan olyan teret létesítő árammal átjárt zárt gyűrű vagy 1 spinű dipólusos energiakvantum. Az 1 spinű dipólusos energiakvantumot, a térenergia építőkövét, későbbiekben röviden dipólusos energiakvantumot (rövidítve *DEK*), annak matematikai formában megfogalmazott jel-

lemzőit a makroszintű modellből, egy gömb mágnesből vezessük le. Az előzőekben említett dipólusos energiakvantumot modellszerűen a 1. ábra mutatja.

1. ábra. A térnek modellszerű építőköve, a dipólusos energiakvantum, DEK , mutatva a D déli és az $\acute{E}$ északi jellegű pólusokat és a belső $D - \acute{E}$ irányítottágú energiát meghatározó $\vec{E}_{DEK}$ dipólusos energiakvantum térvektort

Az 1. ábrán látható modellnek megfelelően vegyünk egy R sugarú gömb mágnes térfogatot. Nézzük meg és értelmezzük a választott R sugárnál nagyobb és kisebb térfogat energiáját. Az értelmezéshez segítségül vesszük a matematikai leírást. Az R sugárnál nagyobb térfogat energiája: A térfogat meghatározásához R értéke legyen

∞ (végtelen) nagy, ami határértékben is ∞ nagyhoz tart. Így a ∞ térfogat energiája $= \infty [VAs, J, Nm, stb]$, mivel $\infty \cdot \{bármilyen, ami nem nulla\} = \infty$. Az R sugárnál kisebb térfogat energiája: A kisebb térfogat meghatározásához R értéke legyen ∞ kicsi, ami határértékben a nullához tart. Ennek a nullához tartó térfogatnak az energiája kitüntetett és modellszerűen értelmezve adja a *DEK* dipólusos energiakvantumot, ami az előzőekben már említett, a tudomány számára új fogalom. Ez a *DEK* dipólusos energiakvantum az új Térmodell szerint a tér építőköve. A *DEK* dipólusos energiakvantumnak modellszerűen belső és külső zárt hullámtere van, és külső hullámterükkel célszerűen érintkezve, a belső hullámteret nem érintve, kapcsolódnak egymáshoz. Makroszintű modellje így, egy korábban már említett gömb mágnes lehet, aminek egyik félgömb felülete $\vec{E}$ északi, a másik D déli pólusú. A belső mágneses tér a belső hullámtér, mint belső irányított tér, amivel energetikailag egyensúlyt tart a külső mágneses tér, azaz a külső hullámtér, mint külső irányított tér. Egy makroszintű modell segítségével értelmezésében az előzőekben említett irányított tér nem más, mint az $\vec{E} - D$ pólusaikkal kapcsolódó sorba rendezett *DEK* dipólusos energia kvantumok tere. Ha létünk terét, univerzumunkat a már említett módon, a *DEK* dipólusos energiakvantumokból építjük fel, rögtön értelmezhetővé válik a mágneses tér, a villamos tér, a gravitáció, a tehetetlenség, amik ma axiómák, továbbá értelmezhetővé válik az információ szállításának szabályozott mechanizmusa is. Magyarázatot kapunk arra is, hogy minek kell ahhoz történnie, hogy anyag keletkezzen, azaz milyen tulajdonságúak lesznek ezek az anyagok. Értelmezést kapnak a különböző szerkezetű energiaszerkezetek, energiakapcsolatok, a tapasztalt jelenségek iker csillagok és iker fekete lyukak működése, az univerzumnak mérésekkel alátámasztott jelenlegi tágulásának

új magyarázatot adó okozója stb.. Továbbá magyarázhatóvá válik a *DEK* építőkövek-ből felépített tér, térenergia, annak statikusan és dinamikusan, az energiaegyensúly-ra, energiaminimumra törekvő szabályozási eljárása, amely minden mozgásnak és energiaátalakításnak, mindenkor az energiaforrása, vagyis, azon energiaforrás, amit a jelen tudomány a jelen tudományos alapokkal még nem ismerhetett fel, így feltárnia sem sikerült azt. A fel nem tárt energiaforrás szabályozó mechanizmusával biztosítja minden gépnek berendezésnek, tágabb értelemben univerzumunknak vagy mikro szinten egy atommag elektron gravitációhoz hasonló kapcsolatnak tapasztalt szinkronozott működését, így az energia megmaradását is, azt, ami az energia-megmaradás törvényben került megfogalmazásra, és így tovább mindazon jelenségek működését, amelyeket tapasztalunk.

Értelmezzük a *DEK* dipólusos energiakvantumokból felépített térenergia főbb jellemzőit:

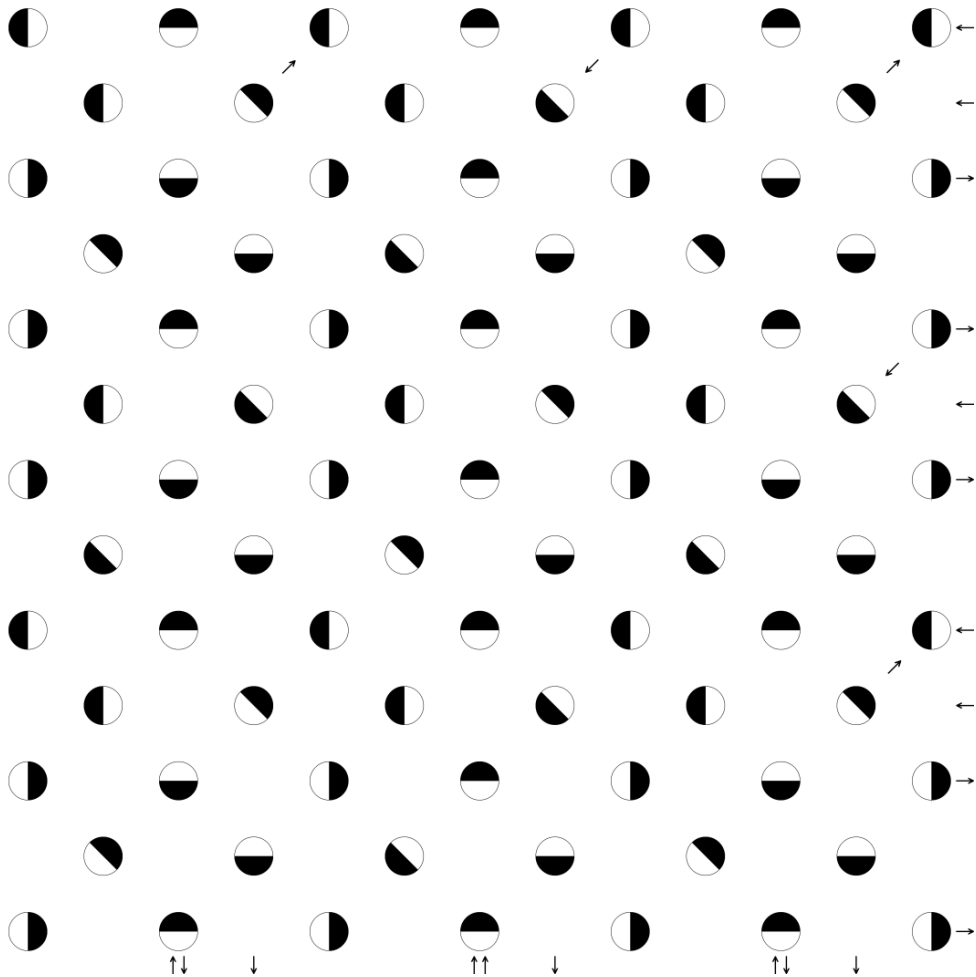
- Létünk terét, univerzumunkat energetikailag két részre oszthatjuk. Azon vizsgált térrész ahonnan a gravitációra jellemző információk (az információ, az irányított tér milyensége, a későbbiek alapján magyarázatot kap) érkeznek, tömeginek vagy pondusi (új fogalom) energiarendszernek nevezzük. Azon vizsgált térrész ahonnan ilyen nem érkezik nem tömeginek vagy nem pondusi energiarendszernek tekintjük. A pondusi elnevezés úgy született, hogy a tömegnek súlyhoz kötött módon súlyos és tehetetlenségi erőrendszerre, súlyereje lehet. Így, a tömegi, a súlyhoz kötött módon, a jellemző súly szó

latinul pondus. Hogy valóban új szó legyen, egyetlen nyelven sem használt fogalomként jelenjen meg, így született meg a pondusi elnevezés.

- A nem pondusi energiarendszer, a pondusi (tömegi jellegű) energiarendszeren belül is és kívül is azonos valószínűséggel jelen van, a teret egyenletes valószínűséggel és energiasűrűséggel tölti ki.
- A térnek nincs olyan része, ami anyag és energiamentes, tehát az új alapon a vákuum új értelmezést kap!
- Az új térmodell szabályozó mechanizmusa, amely a teret kitöltő energiarendszerek új kölcsönható eljárása, felveti a különböző elemek közvetítésével tudományosan megalkotott kölcsönhatási modelleknek, például gravitáció-graviton, újabban térgörbület, Higgs tér- Higgs bozont, stb. tudományos újrágondolását!
- Továbbiakban nézzük meg az 1. ábrán mutatott építőkövekből felépített nem pondusi energiarendszernek egy terét, egy makro szintő modell segítségével, ami már nagyon mesterkelt a természethez képest, de a rendszertechnikát mutatja. Egy ilyen modell a 2. ábrán látható, amin valójában a nem pondusi energiarendszereknek egy végtelen kis térfogatában, a síkban rendeződő *DEK* építőköveknek az elhelyezkedését mutatja, amelyet a továbbiakban elemzünk. Egy *DEK* építőkönek, egy dipólusos energiakvantumnak 1. ábrán mutatott belső és külső hullám terét nem mutatjuk, gömbként értelmezzük, egyikfelének polaritása $\vec{E}$ északi mágnesezettségnek megfelelő jel-

leget mutat (a sötétített terület) a másik felének D déli mágnesezettségnek megfelelő jellege van (a nem sötétített terület). Továbbiakban feltételezzük a modell egyszerűbb volta érdekében, hogy a síkban az építőkövek síkmetszete olyan, hogy azonos nagyságú $\vec{E}$ északi és D déli területet mutatnak. Egy – egy sor illetve oszlop vagy átló menti eredő irányítottságot nyilakkal jelöltük. A középben lévő oszlopban az irányítottság mértékét két nyíl jellemzi. Ezen a helyen a dipólusos energiakvantumok sorba rendezése láncszerű (a legnagyobb mágnesezettségnek megfelelő felületüket mutatják egymás felé) irányított teret mutat, amely irányított tér lehet mágneses tér vagy villamos tér része, amelyeknek értelmezését a későbbiekben részletesen be fogjuk mutatni. A mutatott DEK dipólusos energiakvantumok, mint a nem pondusi energiarendszer építőköve mindegyike bármilyen változás is történik a világegyetemben, megrezzen, azaz beáll az új állapotnak megfelelő legkisebb energiaszintre. Így mindegyike mindegyikkel mezőkapcsolatban áll. Mivel a végtelen szabadságfokú rendszer építőkövének tömege és tehetetlensége végtelen kicsi (az említett jellemzőket, definíciókat, lásd később), ezért időállandó nélkül képes befordulni, rezzenni, a megkívánt helyzetbe beállni. A teret kitöltő DEK építőköveket, dipólusos energiakvantumoknak térbeni elhelyezkedését úgy képzelhetjük el, hogy valójában helyhez kötöttek, ott rezegnek és fordulnak úgy, hogy mindig a környezeti igénynek megfelelően a mindenkor megkívánt energiaminimumra, energiaegyensúlyra álljanak be, azaz a rendszer természetéből adódóan a szükséges irányba forduljanak be. Így információ közvetítése, irányba állása végtelen rövid idő alatt megtörténik. Az

információátvitel sebességének így ebben a rendszerben nem határértéke a fénysebesség.

2. ábra. A térenergiának, a nem pondusi energiarendszernek a makroszintű modellje egy végtelen kicsi térfogatban

- Az előzőekben ismertetett nem pondusi energiarendszer, amit Maxwell „éterként” álmódott meg nem képes szállítani a pondusi energiarendszert, a tömeget, éppen fordítva ez a végtelen szabadságfokú nem pondusi energiarendszer biztosítja a benne mozgó v sebességgel haladó pondusi energia-

rendszernek, például egy m tömeg mozgásállapotának változatlanságát, a kapcsolati rendszernek, m tömegnek és nem pondusi energiarendszernek kapcsolatát, energia megmaradását, amely jelenség a tehetetlenség értelmezése után egyértelmű magyarázatot fog kapni. A nem pondusi valójában bármelyikirányú sebessége nulla, tömegjellegét tekintve egy álló, nulla spinű, végtelen szabadságfokú, teljesen egyenletes eloszlású energiamező. Ha elvégeznénk a Michelson-Morley kísérletet, akkor a korabeli elvégzett kísérlet, nulla sebességet mutató eredményét kell ismét kapnunk erre a rendszerre, és nem amit annakidején a tudományos világ elvárt, hogy haladási sebessége van az „éternek”! Maxwell elméletét elvetették, így az „éternek” tulajdonított, de nem magyarázott jelenségek Einstein elméletében, mint a legalapvetőbb fizikai jelenségek, villamos tér, mágneses tér, gravitáció, tehetetlenség axiómák lettek. Ha ebben a nem pondusi energiarendszerben az egységnyi térfogat egyenletes eloszlású végtelen nagyságú energiáját Fourier-sorba fejtjük, hogy mindegyik frekvenciaspektrum azonos valószínűséggel, azaz azonos energiával legyen jelen, akkor a nem pondusi energiarendszer egy újabb definícióját kapjuk. A matematikai függvényt a 3. ábra mutatja.

- A tér új paradigma alapja: Összegezve, a teret térenergia, a pondusi és a nem pondusi energiarendszer tölti ki, amelyek *DEK* építőköve, a *DEK* dipólusos energiakvantum, amit makroszinten alapvetően egy gömb alakú dipól mágnessel modellezhetünk. A sorba rendezett *DEK* dipólusos energiakvantumok terét irányított térnek nevezzük. A nem pondusi energiarendszer *DEK* építőkövének jellemző értékei és a kitöltött térfogati energiák nagysága ha-

tárértékkal, a határérték számítás mellőzésével, mint új alapok a következők lehetnek.

- A térenergia építőköve az új dipólusos energiakvantumok (DEK) jellemzője, matematikai megfogalmazása, leírása, definíciója:

- Az építőkö forrásenergiája végtelen kicsi $E_{DEK} = \infty_{kicsi} [Ws]$,
- Az építőkö térfogata végtelen kicsi $V_{DEK} = \infty_{kicsi} [m^3]$,
- Az építőkö tömege határértékben $m_{DEK} = 0 [kg]$,
- Az építőkö tehetetlensége határértékben $\theta_{DEK} = 0 [kgm^2]$,
- Az építőkö szabadságfoka végtelen nagy,
- A végtelen kicsi térfogat forrásenergiája határértékben $E_{DEK}^{V_{DEK}} = 0 [Ws]$,
- A V_{elemi} térfogatban végtelenhez tartó darabszámú végtelen kicsi V_{DEK} térfogat helyezkedik el, hogy a V_{elemi} térfogat telített legyen,
- A tereikkel kapcsolódó építőkövek V_{elemi} térfogatának energiája az előzőek ismeretével $E_{DEK}^{V_{elemi}} = 0 \cdot \infty = 1 [Ws]$, mivel az egyik mennyiség határértékben tart a nullához, a másik pedig a végtelenhez, ezért szorzatuk eredményének viszonylagos, relatív alapértéke egységnyi,
- A $V_{egységnyi}$ térfogatban végtelen darabszámú V_{elemi} térfogat helyezkedik el,

- V_{elemi} és $V_{egys\ égnyi}$ térfogat nagysága végtelen kicsitől végtelen nagyig terjedhet, de mindig biztosítható az, hogy a vizsgálat $V_{egys\ égnyi}$ térfogatában végtelen darabszámú V_{elemi} térfogat legyen, aminek további következménye,
- Az egységnyi térfogat energiája $E_{DEK}^{V_{egys\ égnyi}} = 1 \cdot \infty = \infty [Ws]$.
- A nem pondusi energiarendszer (térenergia) főbb jellemzője:

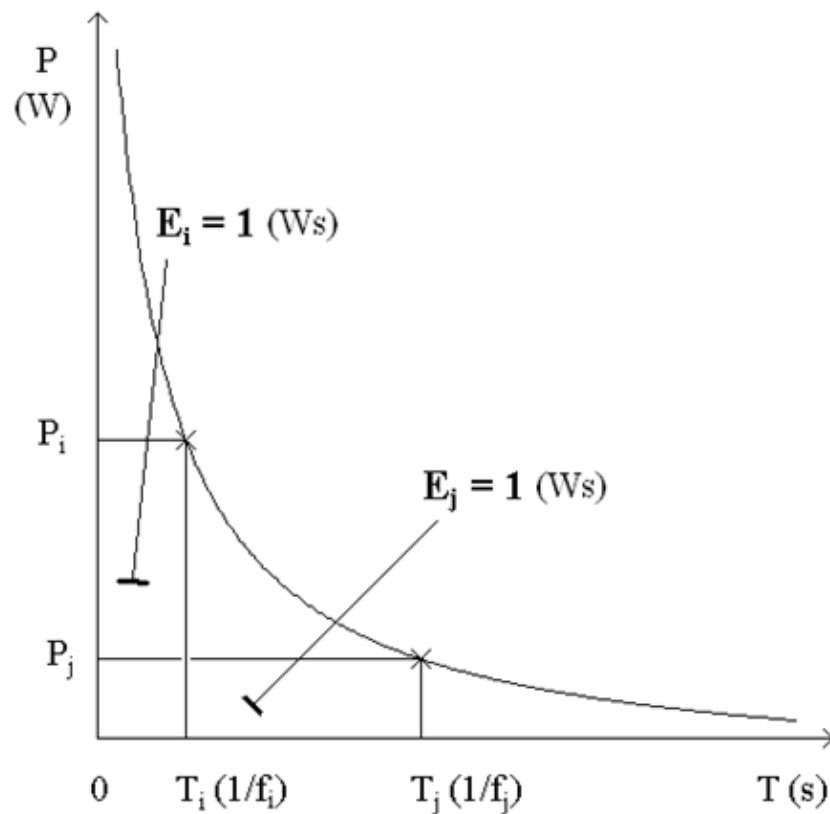
Az egységnyi térfogatban elhelyezkedő építőkövek, dipólusos energiakvantumok (DEK) által létesített terek tulajdonsága, hogy az építőkövek a teret egyenletes eloszlással és egyenletes valószínűséggel töltik ki, megvalósítva ezzel egy végtelen szabadságfokú nulla spinű és sebességű integráltan statikus energiamezőt, azaz térenergiát, amely mindenkor elvégzi a benne foglalt pondusi energiarendszereket is beleértve, azoknak a statikusan és dinamikusan energiaminimumra, energiaegyensúlyra történő szabályozását, biztosítva ezzel az energia megmaradást. Mint minden ismert berendezéseink működésének, úgy az univerzumunk, élő és élettelen rendszereink működésének is a térenergia szabályozási eljárása az energiaforrása. Ez az energiaforrás mindig is volt, van és a jövőben is létezni fog (keletkezésének esetleges megszűnésének volta még megválaszolásra vár!). A jelen tudománynak, amint már említettem, ezt az energiaforrást nem sikerült még feltárnia. A töltéssel vagy töltésmegosztás hatására sorba rendezett dipólusos energiakvantumok, mint irányított terek adják a tudományosan elfogadott villamos teret, az árammal gerjesztett vezető anyagok irányított tere vagy mágnesek

belső és vele energetikailag egyensúlyban lévő külső irányított tere, ami a belső irányított téren záródik, létesíti a mindig záródó mágneses teret. A mágnes energiaforrása a speciálisan ötvözött mágnes anyag felgerjesztett szintén stabil periodikus működéséből származó, a térenergiának a gerjesztett anyag stabil periodikus működéséből adódó a mágnes belsejében lévő irányított tere, amivel a térenergiának energetikailag egyensúlyt tartó kívül lévő irányított tere munkavégzésre használható. A kondenzátor energiaforrása a speciálisan ötvözött szigetelő anyag villamos térrel felgerjesztett dipólusokkal jellemzett stabil periodikus működéséből adódó belső irányított tér, amely a lemezekre töltéseket munkavégző irányított teret generál. A mágneshez és kondenzátorhoz hasonlóan, ahol a külső irányított tér a munkavégző, anyagok is szerepelhetnek energiaforrásként, mint például a rúgók. A speciális ötvözött rúgó anyag, húzó vagy nyomó rúgónak, vagy forgatórúgónak kialakítva, gerjesztve, hosszának megváltozása után a belső irányított tér megjelenésével folyamatosan nem munkavégző statikus energiaáramlást szolgáltat, így energiaforrásként szerepel a jelenségnek az új alapokon való értelmezése alapján. Két fogaskerék kapcsolatában a térenergia az anyag, a fogak deformációs változásakor jelentkező irányított tér létesítésével (ellenható kerületi erővel) biztosítja a terhelés megjelenésekor az igény szerinti energiaszállítást (gyurmából készített fogaskerék kapcsolat nem igazán terhelhető!), ahol a térenergia szabályozásának energiája a terhelés igénye plusz a veszteség az igény felől nézve, vagyis a beszállított energia nagysága az új alapokon való értelmezés szerint.

- A nem pondusi energia rendszer (térenergia) teljesítményspektruma és mérése:
 - A dipólusos tulajdonságú, energetikailag végtelen szabadságfokú, nulla spinű és sebességű, a teret azonos valószínűséggel és energiasűrűséggel kitöltő, az irányított terének energiaspektrumát is figyelembe vevő nem pondusi energiarendszert, egységnyi térfogatban matematikailag leírhatjuk nullától végtelenig terjedő diszkrét frekvenciájú és egységnyi energiatartamú energiaadagokkal (3. ábra).
 - Így: $P_i [W] = E_i \cdot f_i [Ws / s] = E_i / T_i [Ws / s] = 1 / T_i [Ws / s] \Rightarrow P(T) = 1 / T$.
 - Az egységnyi térfogat energiája: $\int_0^{\infty} P(T) \cdot dT = \int_0^{\infty} \frac{1}{T} \cdot dT = \left[\ln \frac{\infty}{0} \right] = \ln \infty = \infty [Ws]$.
 - Ami, az eredeti definíció eredményét adja! Ahol: az $f[Hz]$ frekvencia, a $T[s]$ periódusidő, a $P[W]$ teljesítmény.

A 3. ábrán T a térenergia teljesítményspektrumainak periódusideje, P (teljesítmény) a térenergia teljesítményspektrumainak értékei, E (energia) a térenergia teljesítményspektrumainak energiái, példaképpen $E_i = 1 [Ws]$ értéket választva, f_i a térenergia teljesítményspektrumainak frekvenciái. Az ábrából kiolvasható továbbá, ha a térenergia szabályozó munkavégző teljesítményspektrumát nézzük a határesetekre, hogy a végtelen periódusidejű, nulla-frekvenciájú spektrumának teljesítményspektruma nulla, a nulla periódusidejű, végtelenfrekvenciájú spektrumának teljesítményspektruma végtelen nagy.

Érdemes itt is megemlíteni, hogy a térenergiának szabályozó mechanizmusa minden rendszert statikusan is és dinamikusan is az energiaegyensúlyra, energiaminimumra szabályozza, a 3. ábrán matematikai formában megfogalmazott módon, akár végtelen teljesítménnyel is!

3. ábra. A térenergia egységnyi energiatartamú teljesítmény- idő és frekvencia- spektruma

A 3. ábrán látható diagramból kiolvasható még, hogy amennyiben a térenergiának egy magasabb frekvenciájú spektrumát használjuk a rendszer szabályozására, munkavégzésére, akkor nagyobb P teljesítményű munkavégzést érhetünk el! Egy gyakorlati példával is érdemes felhívni a figyelmet erre a

tényre. Nézzük a kapcsoló üzemű tápegységeket. Ha veszünk egy 50 Hz frekvencián működő 1 kW teljesítményű transzformátort alkalmazó tápegységet és veszünk egy 15 kHz frekvencián működő, szintén 1 kW teljesítményű kapcsolóüzemű tápegységet, akkor rögtön szembetűnik, hogy a kapcsoló üzemű tápegység jóval kisebb térfogatot képvisel, a súlya is jóval kisebb (zárójelben jegyzem meg, hogy a kisebb térfogat és súly, nem a kisméretű félvezető elemek alkalmazása miatt van)! Így a térenergiának nagyobb teljesítményű spektrumát dolgoztató berendezést összehasonlítva a térenergiának kisebb teljesítményű spektrumát dolgoztató berendezésével, ha azonos térfogatot képviselnek, akkor a térenergiának nagyobb teljesítményű spektrumát dolgoztató berendezésnek sokkal nagyobb lesz a teljesítménye, vagy is azonos idő alatt végzett munkája is jóval nagyobb lesz!

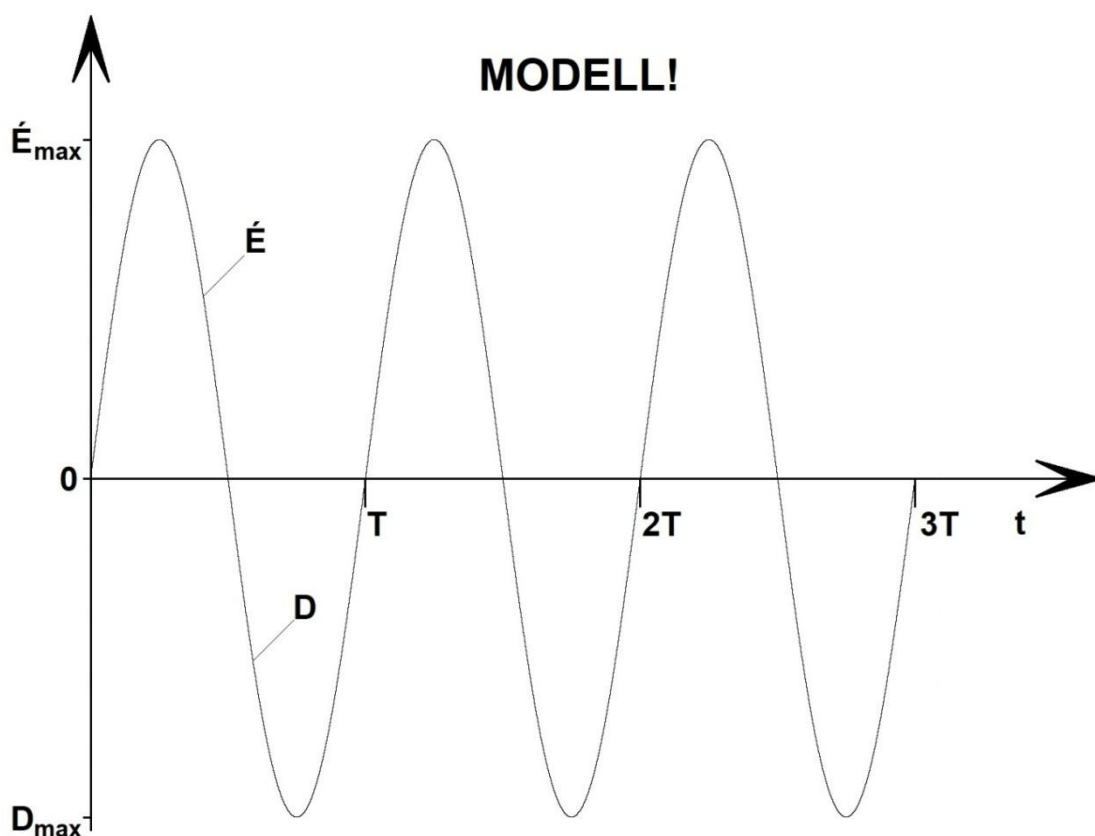
A térenergiát, a nem pondusi energiarendszert közvetlenül soha nem fogjuk tudni mérni a szokásos közvetlen mérési módszerrel, csak hatásait mérhetjük. A mérés gyakorlatban azért nem valósulhat meg, mert mérőrendszereink is, mint anyagok a térenergiából épülnek fel! A térenergia, például a végtelen frekvenciaspektrumú teret is megvalósíthatja rendszertechnikájából adódóan, így például az ismert mérés technikai elv, a Shannon – tételben megfogalmazott mérés technikai elv, amely szerint, egy műszerrel maximum olyan frekvenciájú jel mérhető, amelynél a mérőrendszer legalább kétszer akkora frekvencián tud működni, nem valósul meg.

2. Az új Térmodell és az új Egységes Energia Elmélet az energiarendszerek keletkezésének, szabályozott működésének, rendszertechnikájának feltárásában

Az új térmodell alapján létesített nem pondusi energiarendszer és pondusi energiarendszer kölcsönhatásából származó fizikai jelenségeket, mint fontosabb rendszerek keletkezését, működését az új Egységes Energia Elmélet segítségével energia alapon végezzük. A természet valójában alapvetően csak az energiát ismeri és minden rendszerét energetikai alapon mindig az energiaminimumra, energiaegyensúlyra szabályozza statikusan is és dinamikusan is. A továbbiakban energiarendszereket vizsgálunk, keletkezésüket nézzük, működésüket elemezzük, különböző energiarendszerek kölcsönható szinkronozott működését vizsgáljuk, elemezzük. Fizikai folyamatokat vizsgálunk és összehasonlítunk és az előzőekkel kapcsolatos folyamatokat ismertetünk. Nézzünk ilyen rendszereket és vizsgáljuk azokat!

- Az anyag keletkezése, működése és a kölcsönható terek kapcsolatából származó E_k kapcsolati energia alapvető értelmezése:
 - Amennyiben a nem pondusi energiarendszernek egy V térfogatában a DEK dipólusos energiakvantumokból felépülő rendszer periodikus működést végez, akkor a V *térfogatban* *anyag keletkezik*, ami tömeget mutat, azaz tömege van. A V *térfogatban* *elhelyezkedő anyag periodikus működése* következtében a V térfogaton belüli nem pondusi teret, a jellemzőinek (anyagminőség, működési rendszertechnika, stb.) megfelelően irányítja, létrehozva a belső irányított teret, amivel energetikailag egyensúly-

ban van a V térfogaton kívüli irányított tér, külső irányított tér. Amennyiben a V térfogaton kívüli teret, egy távoli pontból figyeljük, és ott detektáljuk a V térfogatú pondusi térnek hullámterét, hullámtér spektrumát, amit a teret kitöltő nem pondusi energiarendszer közvetít felénk, és ebből, ha csak egy frekvencia spektrumot rögzítünk, akkor azt tapasztaljuk, hogy az irányított tér nagysága és iránya egy szinuszos hullámmal vehető figyelembe. Egy külső irányított tér szinuszos hullámú terét egy pontból figyelve, a tapasztalást modellszerűen a 4. ábra mutatja.

4. ábra. A pondusi energiarendszernek, tömegnek, külső pulzált irányított tere modellszerűen szinuszos spektrumú intenzitással közelítve!

Ahol az egyik irányítottság $\acute{E}$ északi pólusú (a sorba rendezett dipólusos energiakvantumoknak az $\acute{E}$ északi pólusát látjuk) és ennek érzékelt intenzitását például a szinusz hullám pozitív tartományához rendeljük, ahol a jel nagysága nulláról felnő a maximumra majd nulla lesz a szinusz hullám alakjához igazodva. A következő fél periódusban a D déli pólusú irányítottságot tapasztalhatjuk, amit a szinusz hullám negatív szakaszához rendelünk. A pondusi energia rendszer periodikus működéséből adódó és a nem pondusi energia rendszer által közvetített egy pontban észlelt szinuszos hullámmal leírt irányított jelet pulzált irányított térnek nevezzük el. Vagyis egy tömegnek a gravitációra jellemző irányított tere, pulzált irányított tér. Továbbá a 4. ábrán, $\acute{E}_{max}$ az $\acute{E}$ északi pólusnak maximális nagyságú érzékelése. D_{max} a D déli pólusnak maximális nagyságú érzékelése. A t [s] az idő, T [s] periódus idő. A most leírtak alapján a korábban definiált pondusi és nem pondusi energiarendszer magyarázatánál említett, a nem pondusi energiarendszernek megfelelő, gravitációra jellemző információnak az irányított tér milyenségének értelmezése, $\acute{E}$ északi és D déli irányítottságú volta és szinusz függvény szerinti időbeni lefolyása, mint pulzált irányított tér, most már egyértelmű magyarázatot kap! A tömegnek pulzált irányított tere, amelynek egy spektruma célszerűen szinusz függvénnyel írható le, egy másik tömegnek pulzált terével való kölcsönhatásban a köztük lévő szinkronozottságtól függően akár vonzó, akár taszító, akár a tömeget forgató erő, vagy ezek kombinációja alakulhat ki a két tö-

meg között. Ilyen jelenségeket tapasztalhatunk például az égi mechanikában, az égitestek mozgásában.

- Két irányított tér kapcsolatából származó energiát $\bar{E}_k$ kapcsolati energiának nevezünk, aminek nagysága és iránya egyértelműen adódik, így azt $\bar{E}_k$ kapcsolati energia térvektorral írhatjuk le matematikai alakban, de a leírásokban az egyszerűség kedvéért többször csak, mint E_k kapcsolati energiát írunk. Jellemzően a pondusi és nem pondusi energiarendszer kapcsolatában 2 esemény jelentkezik. Egyik esemény E_k kapcsolati energiája határozható meg, amikor egy pondusi energiarendszer halad a nem pondusi energiarendszerben (E_k kapcsolati energia ekkor **a tehetetlenség** jelenségét jellemzi). Másik esemény E_k kapcsolati energiája határozható meg, amikor két pondusi energiarendszer helyezkedik el egymástól bizonyos távolságban a nem pondusi energiarendszerben (E_k kapcsolati energia ekkor **a gravitáció** jelenségét jellemzi).
- Az előzőekben definiált $\bar{E}_k$ kapcsolati energiát tekintve érdemes megemlíteni az eredeti eseményt értelmezve, amikor a gépészmérnökök meg kívánták határozni az anyagban terhelésre kialakuló feszültségek nagyságát. Egy példát említve, amikor például ki akarjuk számítani az asztalban kialakuló feszültségeket, például egy, az asztal tetején ható erőnek hatása hogyan adódik át az asztal anyagában a lábakra és adódik át az erő a lábakon keresztül az alátámasztásra, a Földre. A mérnökök egy ilyen probléma számítására találták ki a Végeselemes Módszert, egy iterációs

matematikai számítási eljárást, ahol, a példánknál maradva, az asztal térfogatát véges darabszámú térfogatra bontják, és egy-egy térfogatban a kialakult feszültséget határozzák meg nagyság és irány szerint és számolják ki, hogy ez a szomszédos térfogatokra mekkora mértékben adódik át. Valójában egy-egy térfogatban a terhelő erő hatására az anyag működésének változásából származó, az így kialakult terek kapcsolatából származó $\bar{E}_k$ kapcsolati energiát számolják ki és határozzák meg ennek a szomszédos térfogatokra történő átadott értékét. A számítógéppel végzett iterációs számítási eljárást addig folytatják, ismétlik, amíg a megkívánt pontosságú eredményt el nem érik. A gyakorlatban egy ilyen számítási eljárás napokig is eltart. A Véges Elemes Módszer eljárása gyakorlatilag megegyezik a térenergia energiaminimumra, energiaegyensúlyra történő szabályozási eljárásával, így a természet működési eljárását használja, eredménye természetszerű a számítási eredmény helyességét a mérések egyértelműen visszaigazolják! Összehasonlítva a számítási eljárás működését tekintve és a természet, térenergia működését tekintve az a lényeges különbség, míg a számítás véges darabszámra történik és igen hosszú számítási idő alatt közelítő eredményt szolgáltat, addig a természet végtelen darabszámmal és gyakorlatilag nulla idő alatt pontos eredményt szolgáltat. A Véges Elemes Módszer rendkívül természetszerű, a természet működési módját másoló eljárás, talán egyetlen emberiség által alkotott, ilyen módon végzett számítási eljárás. A mérnöki tudomány nagyon sok területén eredményesen használható, például úgy, mint a gé-

pészetben a mechanikai rendszerek vizsgálatánál, vagy a villamos területen mágneses és villamos terek számításánál. A mechanikai rendszerek, berendezések, gépek tervezésénél, optimalizálásánál. Továbbá villamos berendezések, gépek tervezésénél és optimalizálásánál.

- **Az új 5. kölcsönhatás a "tehetetlenség" értelmezése és definíciója:**

- A tehetetlenség okozója a kölcsönható terek a pondusi és a nem pondusi energiarendszer kapcsolatából származó sebességfüggő E_k kapcsolati energia energiájának változása a pondusi energiarendszer sebességének változása által. A kölcsönható E_k kapcsolati energia sebességtől függő energiaváltozása.
- A kölcsönható Δv sebességdifferenciától függő ΔE_k kapcsolati energiadifferencia, az irányított terek kapcsolatának $E_k^{\Delta v}$ energiaszint váltása (a haladást fékező illetve toló erők különbsége, teljesítmény különbsége) okozza a testek tehetetlenségét. Az azonos energiaszintek különböző frekvenciájú teljesítményértékét az egyes frekvenciákra a 3. ábra mutatja, ahol a választott azonos energiaszintek értéke például $E_i = 1 [Ws]$.
- A tehetetlenség definíciójára az előzőekben leírtakat értelmezzük matematikai leírással is. A nem pondusi energiarendszerben v_1 sebességgel haladó pondusi energiarendszer, aminek tömege m , E_k kapcsolati energiája a v_1 sebességen $E_k^{v_1} = (m \cdot v_1) \cdot (v_1) [Nm]$. Értelmezzük az összefüggésünket! Korábban definiáltuk, hogy a nem pondusi energiarendszer egy

végtelen szabadságfokú, nulla spinű és nullasebességű integráltan statikus energiamező. Ebben a nem pondusi energiarendszerben v_1 sebességgel halad m tömeg, egy pondusi energiarendszer. Az m tömegű pondusi energiarendszernek meg van a saját, csak rá jellemző, a nulla sebességhez kötött külső irányított tere irányított tér spektruma, ami a belső periodikus működés következtében a külső irányított térnek megfelelő frekvenciaspektrum tér. Ez a frekvenciaspektrum tér az m tömeghez kötött és az m tömegnek bármekkora haladási sebessége esetén nem szabad, hogy más érték legyen. Ugyan is, ha m tömeg frekvenciaspektruma megváltozik, akkor már m tömeg nem lehet ugyan olyan m tömeg, amely korábban volt! A nullasebességű nem pondusi energiarendszerhez képest így a v_1 sebességű m tömeg új frekvenciaspektruma megemelkedik a v_1 sebességhez tartozó nem pondusi energiarendszer frekvenciaspektrumával. Tehát az E_k kapcsolati energia értéke sebességfüggő, azaz az m tömeg haladási sebességétől függ! Így v_1 sebességen $E_k^{v_1}$ kapcsolati energia értéke nem más, mint a v_1 sebességgel haladó m tömeg frekvenciaspektrumának kapcsolata a nem pondusi energiarendszer v_1 sebességhez tartozó frekvenciaspektrumának kapcsolatából adódó, az így kialakult kapcsolati rendszernek az úgynevezett $E_k^{v_1}$ kapcsolati energiája! Fontos megemlíteni, hogy a térenergiának az energiaegyensúlyra, energiaminimumra törekvő szabályozási mechanizmusa, szabályozási eljárása hogyan biztosítja a változatlan v_1 sebességgel haladó m tömeg relatíve nyugalmi állapotát, másképpen mondva mozgásállapotának válto-

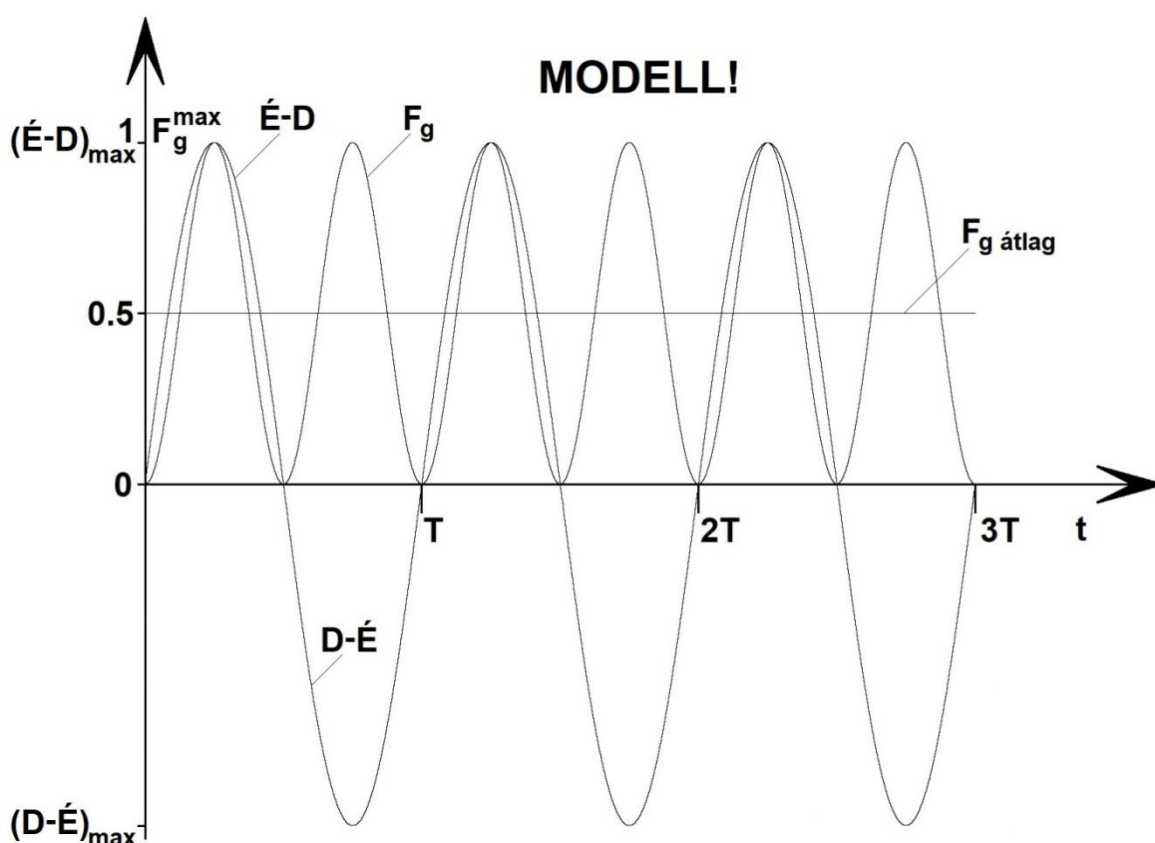
zatlanságát. Ugyanis amikor az m tömeg v_1 sebességgel halad, a maga előtti teret átalakítja a megkívánt irányított térformára a megkívánt aurakép formára, így ez által, rá egy fékezőerő hat, viszont ugyan ekkor a mögötte lévő tér csukódik és visszaáll az eredeti formájára, ami által egy tolóerő hat. A v_1 sebességgel haladó m tömegre amennyiben a fékezőerő nagysága megegyezik a tolóerő nagyságával, úgy m tömeg mozgásállapota változatlan marad, amely számára, a v_1 sebességgel való haladása során, egy relatíve nyugalmi állapotot is jelent. Amennyiben v_2 sebességre kívánunk eljutni, amely nagyobb, mint v_1 sebesség, akkor a két sebességhez tartozó kapcsolati energia különbségét kell befektetni, mint gyorsító energia. Amennyiben v_2 sebességgel haladunk és ismét v_1 sebességgel kívánunk haladni, akkor fékező energiát kell befektetni a tér ellenében. Így a térenergia visszaadja az aurakép váltása következtében a tömeg gyorsítására befektetett energiát, azaz a v_1 sebességhez tartozó E_k^{v1} kapcsolati energia és a v_2 sebességhez tartozó E_k^{v2} kapcsolati energia differenciáját! Itt említem meg, egy m tömeg auraképét tekintve, belső irányított tér belső aura, külső irányított tér külső aura elnevezéseket használva. Leegyszerűsítve a valós folyamatokat így mondhatjuk, egy m tömeg saját auraképe sebességétől függetlenül mindig állandó, de a nulasebességű térenergia értékhez viszonyított kapcsolati auraképe, az állandó sebességgel történő haladás során egy állandó kapcsolati aurakép érték lesz, viszont változó sebességgel történő haladás esetén már változó kapcsolati aurakép érték fog kialakulni.

- **A gravitációs kölcsönhatás és erőrendszere az új alapokon:**

- Két pondusi energiarendszernek, tömegnek, közvetített kölcsönhatásából létesül a gravitációs kölcsönhatás. Alapjelenségképpen célszerű a Földön vagy a Föld közelében lévő tömegnek a Föld és tömeg kölcsönhatását vizsgálni. Az új térelméleti alapokon vizsgálva a jelenséget mondhatjuk, hogy a Földnek is és a tömegnek is, az anyagát tekintve a térfogatán belüli anyagi rendszernek a periodikus működéséből adódóan a korábban magyarázatot kapott belső irányított tér alakul ki, amellyel egyensúlyt tart a térfogatán kívüli külső irányított tér. A Földnek is és a vizsgált tömegnek is megvan a magukra jellemző térenergiának irányított hullámtér spektruma. Ebből a hullámtér spektrumból, ha van közös spektrum, akkor ezen a célszerűen legnagyobb intenzitású közös spektrumon létrejön az automatikus szinkronozottság. A rendszertechnikai adottságokat figyelembe véve ezen a közös spektrumon a nagyobb tömeg húzza magára a kisebbet, azaz egymásra szinkronozódnak, vagyis a nagyobb tömeg szinkronozza magára a kisebb tömeget. Az egyszerűség kedvéért a közös spektrumból a közös legnagyobb szinuszos jelet vegyük. Az így azonos frekvenciájú szinkronozott pulzált irányított tér kölcsönhatása adja a gravitációra jellemző kölcsönhatási jelenséget, azt, hogy a két tömeg között egy mindig vonzó erőhatás jelentkezik. Egy – egy tömegre nézve a saját pulzált irányított terület modellszerűen a 4. ábra mutatja. A Föld tömegét és a Földön lévő tömegeket (élő élettelen tömegeket) tekintve anyaguk rendszertechnikáját, működési módját, periodikus működésű alrendszer-

iket tekintve mindig adódik közös működésű irányított tér spektrum, így azonos frekvenciájú szinkronozott pulzált irányított tér! A közös szinkronozott pulzált irányított teret tekintve, amely a teret kitöltő térenergiának építőköveit, *DEK* dipólusos energiakvantumait irányba rendezi, mondhatjuk, hogy azon idő alatt, amikor az egyik tömeg a másik felé $\acute{E}$ észak irányítottságot mutat, akkor a másik tömeg az egyik felé D déli irányítottságot, vonzást mutat. A szinkronozott pulzált irányított tér következtében viszont, amikor az egyik tömeg a másik felé D déli irányítottságot mutat, akkor a másik tömeg az egyik felé $\acute{E}$ északi irányítottságot, szintén vonzást mutat. Így például a szinuszos függvény szerinti lefutású szinkronizált pulzált irányított tér a szinusz függvény pozitív fél periódusa alatt $\acute{E} - D$ észak – dél irányítottságot mutat, míg a szinusz függvénynek negatív fél periódusa alatt természetesen $D - \acute{E}$ dél – észak irányítottságot tapasztalhatjuk! Az $\acute{E} - D$ észak – dél irányítottság is és a $D - \acute{E}$ dél – észak irányítottság is a kölcsönhatásba lépett tömegek között vonzó hatást eredményez, azaz amilyen mértékben az egyik tömeg vonzza a másikat, ugyan olyan mértékben vonzza a másik tömeg az egyiket, így a két tömeg között kialakult erőrendszer matematikai függvénye egy szinusz négyzet függvény szerint alakul, azaz mindig pozitív értéket mutat. Ez a két tömeg között kialakult erőrendszert illetően egy kétszeres frekvenciával lengő mindig pozitív értéket adó függvény, azaz a gravitációs kölcsönhatás erőrendszerére jellemző egy kétszeres frekvenciával lengő gravitációs erőfüggvény. A tömegre jellemző pulzált irányított térnek egy

másik tömeggel szinkronozottan gravitációs kölcsönhatásba lépett irányított térkapcsolatát szintén pulzált irányított térnek nevezzük, a jelenséghez igazodva, egy gravitációs pulzált irányított térnek nevezzük! Vagyis a tömegre jellemző pulzált irányított térnek egy másik tömeggel szinkronozottan gravitációs kölcsönhatásba lépett terét, gravitációs pulzált irányított térnek (gravitációs hullámnak) nevezzük! Modellszerűen a gravitációs kölcsönhatásra jellemző matematikai függvénykapcsolatot az 5. ábra mutatja.

5. ábra. A Föld és a közelében lévő tömegeknek kölcsönható $\acute{E} - D$ és $D - \acute{E}$ kölcsönható pulzált irányított tere és F_g gravitációs erőrendszere, $F_g \text{ \acute{a}tlag}$ átlag súlyereje

Ahol $(\hat{E} - D)_{max}$ az $\hat{E} - D$ észak – dél irányítottságú fél periódusban, míg $(D - \hat{E})_{max}$ a $D - \hat{E}$ dél – észak irányítottságú fél periódusban a szinkronozott pulzált irányított tér maximális intenzitása. Továbbá a kölcsönható szinkronozott pulzált irányított tér vonzó erőrendszerének, a gravitációs pulzált irányított térnek F_g gravitációs erőrendszere tapasztalható, amely matematikai formában egy szinusz négyzet függvénnyel írható le. A szinusz négyzet függvény minden időpillanatban pozitív értéket mutat. Ez a gravitációs, mindig pozitív értékű vonzó erőrendszernek intenzitása az 5. ábrán látható módon, 0 intenzitástól 1 értékű intenzitásig, F_g^{max} maximális értékű intenzitásig periodikus formában változik. A gravitációs pulzált irányított térnek a kétszeres frekvenciájú periodikus függvény szerint időben változó F_g gravitációs erő átlagértéke $F_{g\ átlag}$ valójában az általunk érzékelhető és mérhető súlyerő, a szakirodalomból ismert szokásos jelöléssel a $G [N, kg \cdot m/s^2]$ súlyerő. Ahol a súlyerő $G = m \cdot g$, és továbbá $m [kg]$ a Földdel gravitáló tömegnek tömegértéke, $g [m/s^2]$ a nehézségi gyorsulásnak értéke az m tömegnek a tartózkodási helyén véve. A $T [s]$ a pulzált irányított tér periódus ideje, $t [s]$ az idő.

- Itt célszerű megemlíteni az új elméleti alapokon vizsgálva a gravitációs kölcsönhatást, hogy lehetőség adódhat egy élő rendszer gravitációs erőrendszerének alakítására. Példaként nézve, ha egy ember képes a testének automatikus periodikus működésű rendszereinek működési fázishelyzetét ellenfázisú irányítottságú helyzetbe vezérelni, például célszerű-

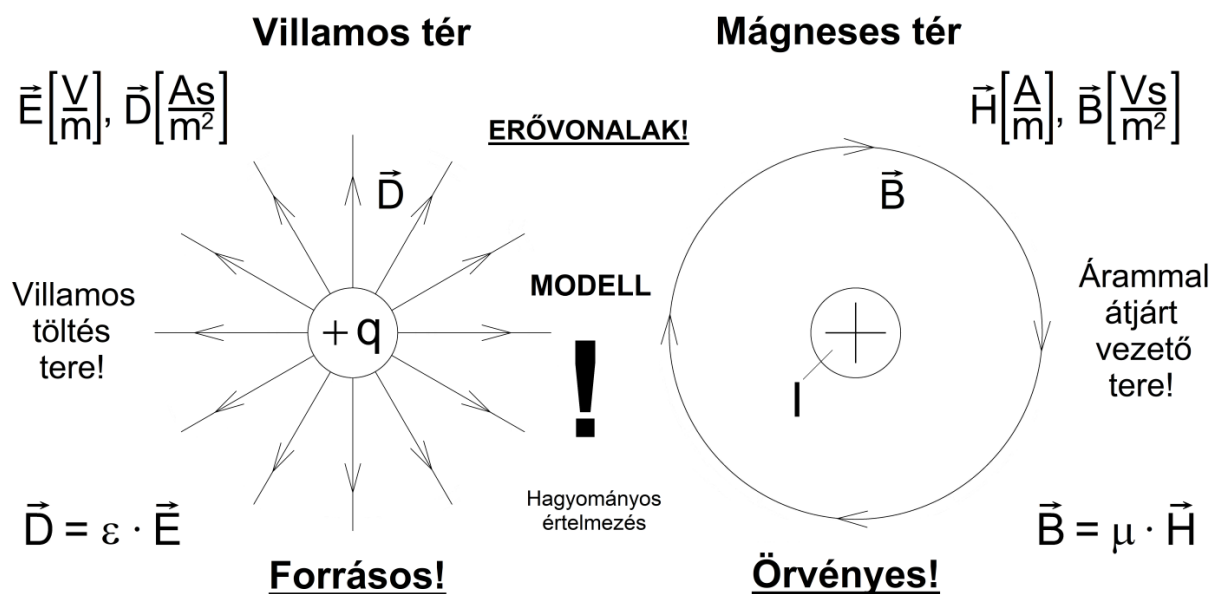
en létrehozott idegrendszeri vezérléssel, akkor a kölcsönható gravitációs erő csökkenthető, esetleg ellentétes irányúra változtatható. A szakirodalomból olvasható, hogy egy Buddha meditációban képes megemelkedni és a Föld felett lebegni. Egy ilyen természeti folyamat az új elméleti alapokon már magyarázatot kap. Újabb példaként a szakirodalomból is tudhatjuk, hogy egy sertésnek az élő súlya és a holt súlya nem egyezik meg. Ezt a súlyerő differenciát mérési eredményekkel igazolták vissza. Az előzőekben leírtak alapján ez utóbbi példa is az új elméleti alapokon már természetszerűen magyarázható fizikai jelenség!

- A mágneses tér és a villamos tér modellezése a hagyományosan és az új elméleti alapokon:

- HAGYOMÁNYOSAN!

A tudományosan elfogadott definícióval, hagyományos értelmezésben, a villamos tér az, ahol a villamos kölcsönhatások érvényesülnek. A mágneses tér pediglen az, ahol a mágneses kölcsönhatások érvényesülnek. A tudomány által megfogalmazott definíció korrekt, de például nem ad arra sem választ, hogy a villamos és a mágneses tér valójában milyen is lehet, hogyan modellezhető, térbeli kialakulását mi biztosítja, megjelenési formája mitől függ, stb.. Egy összefoglaló ábrát a villamos és a mágneses teret illetően a szokásos formában és a jellemző mennyiségek feltüntetésével a 6. ábra mutat. Ahol $\vec{E}$ [V/m] elektromos (villamos) térerősség, $\vec{D}$ [As/m²] elektromos eltolás, dielektromos eltolás, elektromos gerjesz-

tettség vagy villamos eltolás. A $\vec{H}$ [A/m] mágneses térerősség vagy mágneses gerjesztettség, $\vec{B}$ [Vs/m²] mágneses indukció vagy mágneses fluxus sűrűség. A $+q$ [As] pozitív elektromos töltés, I [A] elektromos áram, ε [As/Vm] a közeg elektromos permittivitása, μ [Vs/Am] a közeg mágneses permeabilitása. A villamos teret tekintve a jelölt erővonalak, az elektromos erővonalak a pozitív töltésből indulnak sugárirányban, a negatív töltés esetén a sugárirányú elektromos erővonalak a negatív töltés felé irányulnak.

6. ábra. A villamos és mágneses tér hagyományos értelmezésben

A villamos tér forrásos, ahol a q töltések a források. A $\vec{D}$ [As/m²] elektromos eltolás azonos irányú az $\vec{E}$ [V/m] elektromos térerősséggel. A 6. ábrán a mágneses teret tekintve a jelölt erővonalak mágneses erővonalak vagy indukció vonalak mindig zártak. Az ábrán láthatóan, a lap síkjára

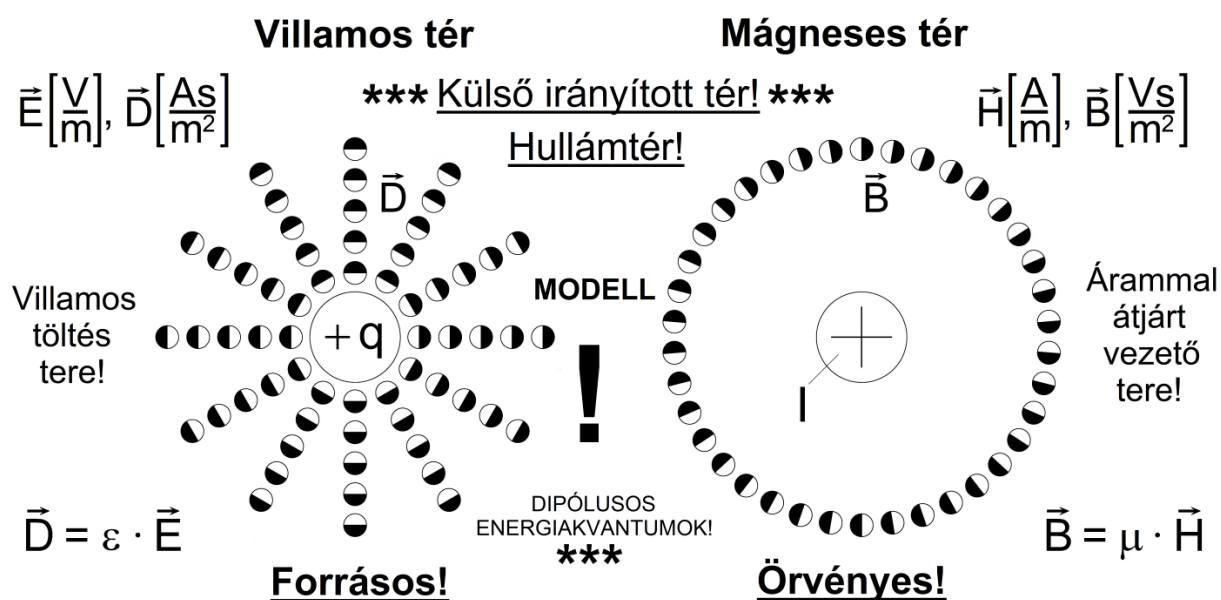
merőlegesen elhelyezett vezető esetén, a mutatott I [A] árammal átjárt vezető tere egy köralak, és a + jelölésnek megfelelően a vezetőbe befelé folyó áram esetén az indukcióvonal irányítottsága az óra járásával megegyező irányú. Természetesen egy – jelölésnek megfelelően a vezeték-ből kifelé folyó áram esetén az indukcióvonal irányítottsága az óra járásával ellentétes irányú. A mindig záródó indukcióvonalak jelzik, hogy a mágneses tér örvényes.

○ ÚJ ELMÉLETI ALAPOKON!

Az új elméleti alapokon a villamos tér és a mágneses tér is valójában a térenergiának az irányított tere, azaz a *DEK* dipólusos energiakvantumoknak sorba rendezett tere, a sorba rendezésből, hogy mikor alakul ki villamos tér és mikor mágneses tér, attól függ, hogy milyen módon és hogyan gerjesztjük a térenergiát, azaz a teret. Ha például egy vezető anyagot úgy gerjesztünk, hogy a vezetőben töltésmegosztást hozunk létre és ez a töltésmegosztás gerjeszti a teret, akkor a gerjesztett + és – töltések közötti térenergiának az irányított tere, villamos tér lesz. Ugyan csak villamos teret kapunk, ha + vagy – töltésekkel gerjesztjük a teret, vagy fémlemezekre töltéseket viszünk fel, például egy kondenzátornak megfelelő elrendezésben, ahol a lemezekre vitt + – töltések között alakul ki szintén a villamos tér. Amennyiben egy vezető anyagot úgy gerjesztünk, hogy a vezetőben áramot folytatunk és ezzel a vezetékben folyó árammal gerjesztjük a teret, akkor az önmagában záródó irányított tér mágneses tér

lesz. Amennyiben egy speciálisan ötvözött anyagot, például mágnes anyagot úgy gerjesztünk, hogy egy erős mágneses térbe helyezzük, aminek hatására a speciálisan ötvözött anyag periodikus működésű alrendszerei egy új periodikus pályára kerülnek és ha, megszüntetjük az erős mágneses teret, akkor az előzőekben említett módon gerjesztett speciálisan ötvözött anyag a továbbiakban már mágneses teret fog szolgáltatni. A mágneses tér szolgáltatás annak köszönhető, hogy a gerjesztés hatására az új periodikus pálya szintén egy stabil működése az anyagnak, köszönhetően az anyag már említett speciális ötvözöttségének és a térenergia szabályozási eljárásának, amely eljárás mindenkor minden rendszer az adottságainak megfelelően energiaegyensúlyra és energiaminimumra szabályoz be. Az új periodikus pálya az előző mágnesezettség nélküli periodikus pályától olyan belső irányított teret szolgáltat, amely sorba rendezi a térenergiát az anyag belsejében és ezzel egyensúlyt tart a külső irányított tér, ahol a belső és külső irányított terek egymásban folytatódólagosan zártak lesznek. Az említett jellegű gerjesztése a speciálisan ötvözött anyagnak változatlanul hagyja az új gravitációs pulzált irányított terének intenzitását, aminek köszönhetően az anyag súlyereje, tömege változatlan marad! A villamos tér és a mágneses tér között egy komoly különbség, míg a villamos tér az anyaghoz kötött, az anyagi jellemzőként megjelenő töltések által létesített, míg a mágneses tér ettől eltérően az anyagtól és annak működési módjától függ, így a mágneses tér nem az anyaghoz kötött, hanem az anyag megfelelő működése létesíti! A 6. áb-

rán látható villamos tér és mágneses tér elrendezést az új alapoknak megfelelő formában a 7. ábra mutatja modellszerűen. Itt már az erővonalakat az új térmodellnek megfelelően a térenergiának sorba rendezett építőkövei, a *DEK* dipólusos energiakvantumok adják. A 7. ábrán a külső irányított tér, azaz a külső villamos és mágneses tér látható, amelyek a sorba rendezett *DEK* dipólusos energiakvantumokból épülnek fel. Az így kialakult tér, külső hullámtér a gerjesztett anyag belső hullámterével van energiaegyensúlyban.

7. ábra. A villamos és mágneses tér az új elméleti alapokon!

Villamos tér esetén a 7. ábrán látható módon a $+q$ töltésnek jelzett, célszerűen gömb térfogatban jelenlévő periodikus működésű alrendszerek összességének szinkronozott működési módja adja, a $+q$ töltésre jellemző belső irányított teret. Ez a belső irányított tér adja modellszerűen a

gömbfelületen kialakuló pulzált irányított teret, amely a gravitációra, tömegre jellemző gravitációs pulzált irányított teret és a töltésre jellemző egyenletes eloszlású felületi pontokhoz tartozó pulzált egyenirányított teret, összességében hullámteret szolgáltatja. Az egyenletes eloszlású felületi pontokhoz tartozó pulzált egyenirányított térrel tart energiaegyensúlyt a külső sugárirányú pulzált egyenirányított tér, külső hullámtér, ahol a *DEK* dipólusos energiakvantumok *D* déli irányítottsággal vannak a belső hullámtér felé. Fontos megemlíteni, hogy $-q$ töltés esetén, a $-q$ töltésre jellemző belső irányított tér adja modellszerűen a gömbfelületen kialakuló pulzált irányított teret, amely a gravitációra, tömegre jellemző gravitációs pulzált irányított tér és az egyenletes eloszlású felületi pontokhoz tartozó, töltésre jellemző pulzált egyenirányított tér, amelynek egyenirányítottága ellenfázisú a $+q$ töltésével. Továbbá a $-q$ töltésnek egyenletes eloszlású felületi pontjaihoz tartozó pulzált egyenirányított térrel tart energiaegyensúlyt a külső sugárirányú pulzált egyenirányított tér, külső hullámtér, ahol a *DEK* dipólusos energiakvantumok itt az *É* északi irányítottsággal vannak a belső hullámtér felé.

Mágneses tér esetén a 7. ábrán látható módon a síkra merőlegesen elhelyezett vezetőben befelé a sík felé folyik az I áram, amely a szakirodalomnak megfelelő módon a vezetőbe rajzolt $+$ jellel van jelölve. A vezeték anyagát tehát úgy gerjesztjük, hogy áramot folytatunk benne, aminek hatására az anyag belsejének hullámtere a gerjesztés nélküli nem csak a gravitációra jellemző pulzált irányított teret szolgáltatja, hanem az elektro-

nok mozgásából (töltésáramlásból) származó belső örvénylő hullámteret is. A belső örvénylő hullámtérrel energetikailag egyensúlyt tart a külső örvénylő kör menti irányított tér (lásd 7. ábra mágneses tér ábráját), azaz a térenergia a vezeték mentén, a vezeték körül örvénylő önmagába záródó r sugarú kör alakú irányított tere, amelynek H [A/m] mágneses gerjesztettségének intenzitása a szakirodalomból ismert módon az $1/r$ függvénnyel arányosan alakul az árammal átjárt vezeték tengelyétől r távolságban. A térenergia az energiaegyensúlyra, energiaminimumra törekvő szabályozási eljárása az r [m] sugarú külső irányított térre vonatkozólag matematikai formában leírva az alábbi (3) összefüggés egyenlőségének állandóságára szabályoz a térenergia rendszertechnikája:

$$I = \oint H \cdot dl = H \cdot \oint dl = H \cdot 2 \cdot r \cdot \pi [A] \rightarrow H = \frac{I}{2 \cdot \pi} \cdot \frac{1}{r} \left[\frac{A}{m} \right]. \quad (3)$$

A (3) összefüggésből az is látható, hogy az I [A] áram általi gerjesztés, a H [A/m] mágneses gerjesztettség az r [m] sugarú külső irányított térre vonatkozólag állandó, így kiemelhető az integrál elé. Továbbá a 7. ábrán látható módon az árammal átjárt vezetőben befelé folyó áram esetén a külső irányított tér DEK dipólusos energiakvantumainak $\vec{E}_{DEK}$ energiáirányítottsága $D - \vec{E}$ dél – észak irányítottság az óra járásával azonos irányú örvénytér! Amennyiben megfordítjuk az árammal átjárt vezetőben a befelé folyó áramot kifelé folyóra, úgy a külső irányított tér DEK dipólusos energiakvantumainak $\vec{E}_{DEK}$ energiáirányítottsága megfordul, $\vec{E} - D$ észak

– dél irányítottságú lesz, azaz, az óra járásával ellentétes irányú lesz az örvénytér!

- A tömeg értelmezése és mérése, a foton és az ismert alapvető mechanikai és villamos energiák értelmezése az új térelmélet ismeretében

- A tömeg és energia értelmezése, valamint a foton tömeg kapcsolatnak elemzése: Maxwell idejében (1831 – 1879) még létezett a teret kitöltő alapjaiban teljesen ismeretlen úgynevezett éter. Az étert ma akár nevezhetnénk sötétenergiának, nullaponti energiának, Higgs-térnek, térenergiának, az új elméleti alapokon nem pondusi energia rendszernek, stb. Einstein (1879 – 1955) egy nagy gondolkodó volt és kísérletekkel próbálta bizonyítani az éter létezését vagy nem létezését, aminek kimenete, hogy egyiket sem sikerült bizonyítani. Ekkor jött Einstein gondolata, mivel nem tudjuk mérni, ezért vegyük úgy, hogy az éter nem is létezik. Az éter eltörlésének gondolatához fűződő eredményekről már tettem említést és még fogok is, de ne feledjük, hogy az éter létezése vagy nem létezése még ma sem bizonyított! A nagy elme kijelentésének eredménye a relativitás-elmélet megszületése, Einstein $E = m \cdot c^2$ tömeg energia ekvivalencia összefüggése, ahol c [m/s] a fénysebesség, m [kg] a tömeg, E [Ws] az energia (ebben a fejezetben E jelölés a tömeg energia érték):

$$E = m \cdot c^2 \text{ [Ws, Nm, J, VAs]}, \text{ az összefüggés a foton tömegére } \rightarrow$$

$$E_f = m_f \cdot c^2 \text{ [Ws, Nm, J, VAs]}.$$

Hozzuk vissza és töltsük ki a teret az ismeretlen tulajdonságú éterrel, az új energia elmélet alapján a nem pondusi energiarendszerrel. Helyezzük el a fotont a térenergiával jellemzett térbe és írjuk fel Einstein tömeg energia ekvivalencia összefüggése alapján E_f foton energiát:

$$E_f = m_f \cdot c^2 = E_{kf} = (m_f \cdot c) \cdot (c) = E_{0f} [VAs]. \quad (4)$$

Az összefüggésekből látható, hogy a foton energiája egyenlő a korábban bevezetett E_k kapcsolati energiával, ami a leíró sebességirány azonossága miatt skalárként írható, f index a fotonra utal. Az E_f foton energiával ellentétben, az E_{kf} foton kapcsolati energia összefüggésében a jellemző két energiarendszer kapcsolatának energiája is megjelenik, azaz a c sebességgel haladó m_f foton tömeg energia spektrumának, aurájának kapcsolata, a térnek c sebességű és f_c frekvenciájú $E_{tér}^c$ energia spektrumával, aurájával, amely kapcsolatot a térenergia mindenkor energiaminimumra, energiaegyensúlyra szabályoz (gondolj vissza a tehetetlenségi kölcsönhatásra). Az új alapokon bevezetett természetű térrendszerben egy forrásból megszülető foton leválásának aktivációs energiáját, annak energia megmaradását c sebességgel történő haladással biztosítja a térenergia, a nem pondusi energiarendszer. Így a foton nyugalmi állapota a fénysebességgel való haladás. Az E_{0f} „nullasebességű” foton energia, az $m_f(v) = m_{0f}$ összefüggésnek tekintetében, a foton energia állandóságára utal, ahol esetünkben $v = c$. A térenergia szabályozási eljárása által biztosított, a szabályozott energia egyensúlyban felírható még a következő

egyenlőségi összefüggés is, $E_{tér}^c = E_{mozgási\ foton}$. Így az irányított terek kapcsolatából származó fotonra jellemző kapcsolati energia:

$$\begin{aligned} E_{kf} &= E_{tér}^c + E_{mozgási\ foton} = E_{tér}^c + (1/2) \cdot (m_{0f} \cdot c) \cdot (c) \\ &= E_{tér}^c + (1/2) \cdot (I_f') \cdot (c). \end{aligned} \quad (5)$$

Ahol még $I_f' [kg \cdot m/s]$ a foton impulzusa. A szakirodalomból ismert alapvető energiáknak az energia értékek nulla értékéről az adott értékig történt megváltozásának energiája, az irodalomban használatos jelölésekkel, mint irányított térkapcsolatnak megváltozott energiája a következők:

$$E_{mozgási} = \frac{1}{2} \cdot m \cdot v^2 = \frac{1}{2} \cdot (I') \cdot (v) [Nm] \text{ és } E_{forgási} = \frac{1}{2} \cdot \theta \cdot \omega^2 = \frac{1}{2} \cdot (L') \cdot (\omega) [Nm] \quad (6)$$

$$E_{tekercs} = \frac{1}{2} \cdot L \cdot I^2 = \frac{1}{2} \cdot (\phi) \cdot (I) [Ws] \text{ és } E_{kondenzátor} = \frac{1}{2} \cdot C \cdot U^2 = \frac{1}{2} \cdot (Q) \cdot (U) [Ws] \quad (7)$$

$$E_{helyzeti} = m \cdot g \cdot h [Nm], \text{ ahol elmarad az } \frac{1}{2} \text{ szorzó!} \quad (8)$$

Ahol $m [kg]$ tömeg, $v [m/s]$ a sebesség, $I' [kg \cdot m/s]$ az impulzus, $\theta [kg \cdot m^2]$ a tehetetlenség, $\omega [1/s]$ a szögsebesség, $L' [kg \cdot m^2/s]$ a lendület. Továbbá $L [H]$ az induktivitás, $I [A]$ az áram, $\phi [Vs]$ a fluxus, $C [F]$ a kapacitás, $U [V]$ a feszültség, $Q [As]$ a töltés. Valamint $g [m/s^2]$ a nehézségi gyorsulás, $h [m]$ a magasság. A (8) összefüggésben, a helyzeti energia meghatározásánál azért marad el az 1/2 szorzó, mivel a helyzeti energiánál a $h [m]$ különböző magassági értékeinél az $m [kg]$ tömegnek aurakép váltása nem történik, azaz, az m tömegnek mozgási sebesség

változása a különböző h magasságokon azonosan nullaértékű és egyben azonos a nullasebességű nem pondusi energiarendszerhez, térenergiahoz tartozó értékkel (lásd még a térenergia definícióját, szabályozó képességének eljárását). A mozgási-, a forgási-, a tekercs- és a kondenzátor-energiák meghatározásánál mindenütt megjelennek az $1/2$ szorzó tényezők. Az új Térmodell és az új Egységes Energia Elmélet szerint, a különböző módokon létesített pondusi energiarendszer és nem pondusi energiarendszer kapcsolatából származó E_k kapcsolati energiának az egyik fele a kapcsolati tér átalakítására, kapcsolati aurakép váltására fordítódik, míg az E_k kapcsolati energia másik fele adja az egyes energiáknak az értékeit, így valóban az egyes energiáknak értékei, a fele, $1/2$ értéke lesz, az E_k kapcsolati energiáknak. A kapott eredményt a természetben a nem pondusi energiarendszernek, térenergia az energiaegyensúlyra, energiaminimumra törekvő szabályozási eljárása biztosítja. A matematikai számításban az integrálszámítás eredménye adja az $1/2$ értéket, amely érték, visszaigazolja az alkalmazott számítási eljárás helyességét! Összegezve, Einstein tömegenergia ekvivalencia összefüggésében szereplő m **tömegnek** az új térmodell szerint aurája is van. Továbbá mozgási sebességétől független, **csak egyféle tömegértéke létezhet**, amit nevezhetünk m_0 nyugalmi tömegnek is, ami csak addig létezik változatlan formában, amíg a belső aura nem változik meg.

- A tömeg mérése! A tömeg mérésére a tömeg spektrográfokban az ismert gyorsítási eljárással azt mérjük, hogy az m tömeget képviselő energia-

kombináció (pondusi energia) milyen ellenállást tanúsít a nem pondusi energia mezőben való gyorsítása során, vagyis mekkora tehetetlenségi energiát igényel. Így a gyorsítási eljárással **az m tömeg tehetetlenségét mérjük**, ami méréskor az Einstein által definiált nyugalmi tömegértéket adja. **Tehát, az m tömegnek méréssel meghatározható értékét, az m_0 nyugalmi tömeg értéket a pondusi energiarendszer és a nem pondusi energiarendszer kölcsönhatása adja, az új tudományos alapok ismeretében már azt is tudhatjuk, hogy a v sebességgel mozgó tömeg ($m(v)$) függvényérték megegyezik a nyugalmi tömeggel m_0 értékkel.** Az előzőek alapján még az is megállapítható, hogy egy anyagnak a térben való haladása során nem a sebessége korlátozott, hanem a gyorsulása! Látható, hogy a tehetetlenség természetszerű értelmezése rendkívül fontos a fizikai folyamatokat tekintve, a pondusi energiarendszer és a nem pondusi energiarendszer kölcsönható folyamatának helyes természetszerű ismerete a jövő tudományának számára szinte nélkülözhetetlen ismeret! Megállapítható még, az új tudományos alapok ismeretében, hogy **a súlyos tömeg és a tehetetlen tömeg értékek, mindig azonos nagyságúak!**

- Az elektromágneses hullámok

Az elektromágneses hullámok haladását is a nem pondusi energiarendszer szabályozza, tehát az a közeg, amit Maxwell éter néven megálmodott, de matematikai formában sajnos nem fogalmazott meg és nem írt le. Talán

ezért történhetett meg, hogy a relativitáselmélet eltörölte az étert, ami létünk terének, univerzumunknak a működési rendszertechnikáját megadhatta volna. A gyakorlatot tekintve az elektromágneses tér haladási sebességét a szülőjéről (antennáról) leszakadó rendezett nem pondusi energiarendszerre ható erő munkavégzése adja meg. Például az antenna feszültség- vagy áramgenerátoros gerjesztésének energiája $E_{G,em}$ gerjesztő elektromágneses energia, amely létrehozza az anyag körül a külső irányított teret ennek válszaként és létrejön a speciális elektromágneses $E_{külső\ irányított\ tér}$ külső irányított tér energia, amit elektromágneses információ csomagnak nevezhetünk el. Haladása során az előtte lévő nem pondusi energiarendszert alakjára formázza, ami ellenhatásként fékező erőt szolgáltat, de a mögötte lévő térnek az energiaminimumra történő visszarendeződése gyorsító, toló erőt szolgáltat. Így a leszakadó információ csomagnak (elektromágneses hullámnak vagy m^* tömegként jellemzett irányított energiarendszernek, vagy m^* képzett tömegnek) v haladási sebességét az határozza meg mennyi volt az elszakadás folyamatában $E_{elszakad\ ási}$ elszakadási energia, azaz a leszakadás erőrendszerének $F(s)$ leszakadási erőnek mekkora volt a munkavégzése az s úthosszú elszakadásig. Továbbá a v sebességű m^* irányított rendszernek mozgásmennyisége azonos kell, legyen, a térnek v sebességű energiaspektrumával (ami az m^* irányított rendszer v sebességű haladásának nyugalmi állapotát jelenti $v = \text{állandó}$ haladási sebességértéken), azaz az irányított ternek kapcsolatából származó energiával, $E_{k,em} = (m^* \cdot v) \cdot (v)$ kapcsolati energiával. Amikor a térenergiának végtelen szabadságfokú rendszerében

kialakult irányított tér, a sorba rendezett *DEK* dipólusos energiakvantumok rendszere, az antennának leginkább az antenna alakjától függő irányában, a kölcsönható $F(s)$ erők taszító hatására elszakad szülőjétől, és az m^* képzett tömegű elektromágneses hullám v elszakadási sebességgel eltávolodik az antennától. Az alakuló $F(s)$ erő, ellen erőrendszerét ugyanakkor, a rögzített antenna veszi fel. Továbbá a v elszakadási sebességhez tartozó irányított tér létesülése az m^* képzett tömeget is megszüli. Így az előzőek alapján az energiaegyensúlyban lévő energiákra írható, az elektromágneses hullám elszakadását is figyelembe véve,

$$E_{\text{elszakadási}} = \int_0^s \vec{F}(s) \cdot \vec{ds} = F_{\text{átlag}} \cdot s \text{ [Nm]}, \text{ és így,} \quad (9)$$

$$E_{\text{elszakadási}} = E_{\text{tér}}^v + E_{m^* \text{ mozgási}}. \quad (10)$$

A (9), (10) összefüggéseket és a korábbiakban leírtakat figyelembe véve,

$$E_{\text{elszakadási}} = E_{G,em} = E_{k,em} = E_{\text{tér}}^v + \frac{1}{2} \cdot (m^* \cdot v) \cdot (v) \left[\frac{kg \cdot m}{s} \cdot \frac{m}{s}, Nm \right]. \quad (11)$$

A továbbiakban az elektromágneses hullám haladási sebességét $v = v_{em}$ jelöléssel szerepeltessük. Továbbá a térenergiának alakítására fordított $E_{\text{tér}}^{v_{em}}$ energiát nevezhetjük az elektromágneses hullámnak az antennáról való v_{em} sebesség eléréséhez szükséges kilépési energiának, a kilépéshez szükséges $W_{ki,em}$ kilépési munkának. Így az előzőek és a (11) figyelembevételével,

$$E_{G,em} = W_{ki,em} + \frac{1}{2} \cdot (m^* \cdot v_{em}^2) \text{ [Nm, VAs]}. \quad (12)$$

A végeredményként kapott összefüggésben (12) az elektromágneses hullámnak megszűnésekor a vevőkbe és tárgyakban való ütközésekor mozgási energiája és információtartama azoknak átadódik, m^* megszűnik, és vele azonosan megszűnik a térenergiának korábban kialakult irányított tere is.

- A magfúzió esetén a tömegdefektus magyarázata

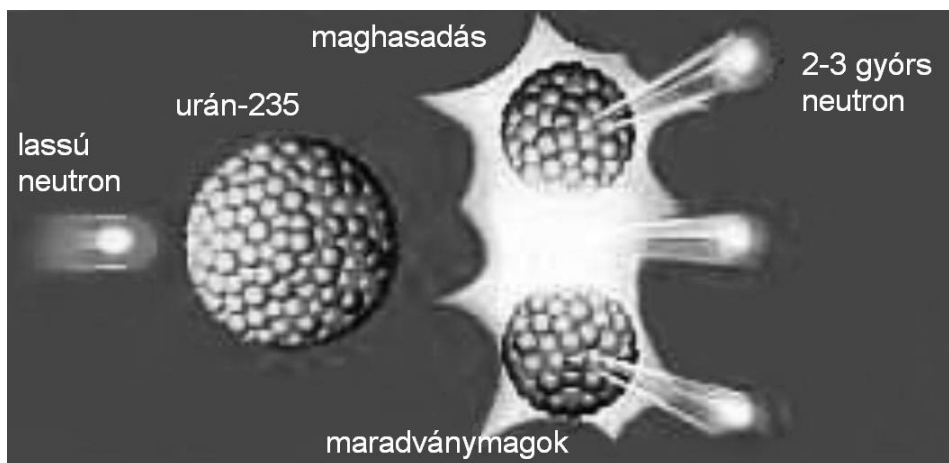
Az A tömegszámú, Z rendszámú atom atommagjának tömege $M(A, Z)$, a proton tömege m_p , a neutron tömege m_n . A jelen tudományos ismeretek szerint a tömegmegmaradás törvénye alapján: $M(A, Z) + \Delta m = Z \cdot m_p + (A - Z) \cdot m_n$. A $\Delta m =$ *tömeghiány*, amit úgy értelmeznek, hogy a fúzió eredményeként létrejövő új atom kialakulása közben felszabadult **energia eltávozott és elvitt egy bizonyos tömeget**. A relativitáselméletből a tömegenergia ekvivalencia alapján következik, hogy $\Delta m \cdot c^2 = E_{kötési}$. Az új Térmodell és az új Egységes Energia Elmélet szerint a fúzió közben, nincs energia felszabadulás, nincs energia eltávozás, **csak energia átalakulás van!** A részecskék rendszerének alapvető tulajdonságai: a **tömegük**, a különböző **töltéseik** és a **spinjük**, amiket az új térmodell szerint **ki kell egészíteni**, a periodikus pulzált irányított terükkel és irányított terükkel, másképpen mondva **belső és külső aurájukkal!** Az egyesítési folyamathoz jelen van m_p proton tömeg a periodikus pulzált irányított terével és az egyenirányított terével, ami gerjesztett állapotának következménye és m_n neutron tömeg a periodikus pulzált irányított terével. Az m_p proton tömeg és az m_n neutron tömeg nagy közelségbe kerülve, az egymásra szinkronozott periodikus működésű gravitációs

pulzált irányított terük igen erős gravitációs kölcsönhatást, vonzóerőt eredményez, és létrejön az M tömegű atommag. Ennek, az M tömegű atommagnak már a periodikus pulzált irányított tere, mint külső aura energetikailag annival kevesebb, mint amennyit a belső gravitációs kölcsönhatás E_k kapcsolati energiaként leköt. A protonnak az egyenirányított tere megmarad, mivel ez nem kerül gravitációs kölcsönhatásba! **Az elméletek összekapcsolásával mondhatjuk, hogy $\Delta m \cdot c^2 = E_{kötési} = E_k$ [Ws]! A második egyenlőség nem csak törvényszerű, hanem természethű egyezőséget mutat.** Az új Egységes Energia Elmélet alapján mondhatjuk, a ma tudományosan elfogadott tömegdefektus teljesen más értelmezést kap. Az E_k kapcsolati energia az új tudományos alapok szerint a szinkronozódott és összekapcsolódott irányított terek kölcsönhatásából jön létre a térenergiának az energiaegyensúlyra, energiaminimumra törekvő szabályozási eljárásának köszönhetően! Amennyiben a magfúzió tömegeinek irányított tereit energetikailag vizsgáljuk és az egyes tömegeket a pulzált irányított terük által szolgáltatott energiaként írjuk fel, akkor az előzőek értelmében, az azonos energiakombinációkra írhatjuk $E_p = Z \cdot m_p$ az atommagnyi protonnak az energiája, $E_n = (A - Z) \cdot m_n$ az atommagnyi neutronnak az energiája, $E_M = M(A, Z)$ az atommagnak energiája, E_k kapcsolati energia az atommagon belüli egymásra szinkronozott, összekapcsolódott irányított térnek az energiája. Továbbiakban a térenergiának az energiaegyensúlyra, energiaminimumra törekvő szabályozási eljárásának köszönhetően írhatjuk, hogy a jelzett E_M atommag-, E_k kapcsolati-, E_p proton-, E_n neutron- energiák a következő összefüggésnek megfelelő-

en vannak energiaegyensúlyban $E_M + E_k = E_p + E_n [Ws]$! Itt célszerű megemlíteni egy másik fizikai folyamatnak, a maghasadásnak eredményét, a kémiai kötésben, mint kapcsolati energiában tárolt hasznosítható munkavégző energiát, a magfúzió folyamatában szintén megjelenő kémiai kötési energiával.

- Maghasadás és magfúzió fizikai eseményének energetikai összehasonlítása

A maghasadás gyakorlati eredménye, hogy az atomerőművekben használatos urán-235 hasadó anyag esetén a maghasadás során a kötési energiák szabadulnak fel és az energiaátalakítási láncolat végén átalakul munkavégzésre hasznosítható villamos energiára. A szakirodalomból ismert maghasadási folyamatnak modellszerű ábráját a 8. ábra mutatja.

8. ábra. A maghasadás modellszerű ábrája

A 8. ábrából látható módon a lassú neutron amennyiben ütközik az urán-235 maggal maghasadás lép fel és gyors neutron keletkezik. A folyamat

részletezése nélkül, az eredményt tekintve a kötési energia átalakul mozgási energiára, amely a szakirodalomból is jól ismert módon, egy energiaátalakítási láncon átalakul munkavégző villamos energiára. Ebben a maghasadási folyamatban a hasadó anyag kötési energiája alakul át munkavégző energiára, az új tudományos alapoknak megfelelően megjelenő térenergiának az energiaegyensúlyra, energiaminimumra törekvő szabályozási eljárása során! Érdeemes észrevenni, hogy valójában az energia forrása az alkalmazott energiaátalakítási láncban a térenergiának szabályozási eljárása. A térenergia szabályozási eljárása egy új energiaforrás, amely mindig is volt, van és a jövőben is mindig lesz, mindenkor és mindenhol, az univerzumban is rendelkezésre fog állni mindenkor és mindenhol! A leírás szerzője a természet szerkezeti felépítésének, működési módjának, rendszertechnikájának feltárásában végzett 41 évi tudományos kutató munkája során, a kudarcok sorozatán jutott el oda 2022 évben, hogy megszületett egy dinamikus, forgógépes és egy statikus, villamos energiaátalakítási eljárás elméleti és megvalósítási lehetősége, amiknek az energiaforrása szintén a térenergiának a szabályozási eljárása, ugyan úgy az, az energiaforrása, mint ami az atomerőműveknek is az energiaforrása. A gyakorlati megvalósítás folyamatban van.

- A neutron bomlás folyamata és magyarázata

A hagyományos módon elemezve a neutronbomlási folyamatot az ismert Feynman-gráffal szemléltetik. Az átalakulás során W^- bozon keletkezik. A

bomlási folyamat kiinduló és átalakult tömegei $m_{neutron} > m_{proton} + m_{elektron} + m_{antineutrino}$. Az átalakulás során a W^- bozon tömege $m_{W^-} \cong 80 \cdot m_{neutron}$. A klasszikus fizika szerint ez nem lehetséges! A kvantummechanika szerint rezonanciátömeg, ahol a részecske nincs tömeghéjon, amit egy Breit-Wigner eloszlás ír le. A határozatlansági reláció alapján a tömegeloszlás szélessége, szórása, részecske élettartama számítható. Ezek a matematikai eljárások kiválóan leírják a tényleges folyamatot, de, hogy a természetben mi okozza ezt és miért történik így, arra nem ad magyarázatot! A gyakorlati megfigyelés eredményét Higgs próbálta megmagyarázni. Ez a szellemes Higgs-mechanizmus miatt van. Bevezetve egy új mezőt, Higgs-mező, kiderül, hogy a vákuum tulajdonságai változnak! **Ha a semleges Higgs-mezővel találkozik W^- (és Z^-) bozon a vákuumbeli útján, akkor ellenállást érez. Emiatt lesz tömege.** Ez az egyetlen magyarázat eddig arra, hogy miért van a kétfajta bozonnak tömege. A végső bizonyíték az lenne, ha a spin nélküli Higgs-részecskét kísérletileg megtalálnák. Az összes új gyorsítóban (Svájci kutatóközpont CERN) ez után kutatnak. Az új térelméleti alapokon elemezve a neutron bomlását, egy olyan neutron állapotot elemezhetünk, aminek energetikailag stabilis és labilis mozgásállapota kis értékű energiadifferencián valósul meg. Az $m_{neutron}$ tömeget egy természetes változó energiájú külső (zavaró) irányított térbe elhelyezve, a neutron rendszer labilis energetikai állapotában **auraváltást szenved**, és m_{proton} tömegű, stabilizált mozgásállapotba alakul át. **Az auraváltás következménye** a kapcsolati tér térenergiájának állapotváltozása, egy **dinamikus turbulens állapotba**

való átmenet, aminek spinje van. Így a *DEK* dipólusos energiakvantumokat, a nem pondusi energiarendszert egy periodikus pályára viszi, aminek periodikus pulzált irányított tere aurája, valóban tehetetlenséget mutat (lásd a korábban említetteket, anyag keletkezése, tehetetlenségi mechanizmus), **amit m_W - tömegként érzékelünk.** Mivel a turbulens m_W - tömegű energiakombináció, $\Delta E < E_{kritikus}$ nem éri el azt az értéket, amittől stabilis állapotba kerülhetne, ezért az visszaalakul nulla spinű állapotába (például tömegfelvillanások észlelése az univerzumban). Az instabil m_W - tömegként jelentkező energiakombinációban jelenlevő irányított terű energiakombinációk – elektron, antineutrínó – továbbra is változatlanul megmaradnak, a térenergia, a nem pondusi energia rendszer által biztosított energia megmaradás és energia egyensúly miatt. Végül az antineutrínó párjával a nulla spinű tér energiája lesz. **Megjegyzés:** A Higgs által keresett spin nélküli mezőt, akár térenergiának, nem pondusi energia rendszernek is definiálhatjuk! Továbbá a tér egy pontjának környezetében például a pulzált irányított terek kölcsönhatásából a kritikus érték feletti energiadifferencia változás lép fel, $\Delta E > E_{kritikus}$, akkor ott létrejöhet a periodikus pulzált irányított tér. **Ily módon a térenergiából anyag keletkezhet** (például a fekete lyukak születése is stb.)! Ha véletlenszerűen a kritikus értéket jóval meghaladó energiadifferencia lép fel $\Delta E \gg E_{kritikus}$ és az öngerjedő folyamat állandósul, akkor **folyamatosan energiaátalakulás történik** oly módon, hogy az energiaforrásként szolgáló nem pondusi energia rendszert, térenergiát, főleg anyagi jellegű formában (például fotonok, stb...) a forrástér kisugározza. **Így születhetnek és működhet-**

nek a csillagok, amint Napunk is! Az öngerjedés állandósulási folyamata anyagrendszereket is kibocsáthat, amelyeket gravitációs kapcsolatban megtarthat. Visszatérve a Higgs-bozonra, valószínűleg a várt formában nincs, de keletkezhetnek W^- és Z^- bozonnak megfelelő tömegértékek, mint ahogy ettől eltérőek sorozata is. A legfrissebb hírek (2012. július) a Higgs-bozon felfedezésének hírei, mérési eredményei is a leírás szerzőjének említett megállapításait erősítik. Ugyanis több van a Higgs-bozonból, mint amennyire a fizikusok számítottak. Így felvetődik, hogy nem egyféle Higgs-bozon létezik, ami viszont az elemi részecskék árnyékvilágára, a hőn áhított szuperszimmetrikus részecskékre utalnak [13] irodalomban megállapítottak szerint. A jelenlegi tudományos ismeretek háttérében ezek a gondolatok teljesen jogosnak tűnnek és a matematikai leírások is megfogalmazhatók, de a természeti folyamatok, a papírra vetett gondolatok idején a leírás szerzőjének a 31 évi kutató munkájának eredményei, kísérleteinek tapasztalatai és a gyorsítóban végzett kísérletek mérési eredményei is inkább az új Térelméletet az új Egységes Energia Elméletet (EEE, UNITHE) támogatja. Így az új alapokon teljesen világos, hogy az ütközések során $a + b$ részecskékből nem csak $a + b$ alkotóelemei jelenhetnek meg, hanem a kapcsolati terük, a nem pondusi energia rendszer periodikussá alakult formái is. Ezek már detektálhatók, amiket $a + b$ részecskék és azok mozgásállapota határoz meg valamilyen ütközési valószínűséggel (vagyis amit a reakció valószínűsége $a + b \rightarrow c + d + \dots$, stb. eredményez), oly módon, hogy az energia megmaradást, az

energia egyensúlyt statikusan is és dinamikusan is a nem pondusi energia rendszernek szabályozási eljárása folyamatosan biztosítja.

- A nyugalmi tömeg és az idődilatáció

Az általam ismert legújabb (2009) Relativitáselmélet tankönyv [11] szerint általánosan a sebességfüggő tömegnek értéke:

$$m(v) = \frac{m_0}{\sqrt{1 - \frac{v^2}{c^2}}} \text{ ahol, } m_0 = \text{nyugalmi tömeg, } c = \text{fénysebesség, } v = \text{sebesség.}$$

De a tankönyv szerzője írja, valójában $m = m_0$, és a CERN kísérleteire is hivatkozik. Így a fenti összefüggéssel leírt tapasztalást a tankönyv szerint az idődilatáció okozza, ami a hivatalosan elfogadott relativitáselmélet axióma rendszerében rendben is van. A tankönyv szerzője továbbá határozottan kijelenti, hogy az éter nem létezik, hivatkozva a Michelson-Morley kísérletre. A kísérlet mérési eredménye, hogy az éternek a sebessége a Földhöz képest nulla, azaz nem lehetett az éternek sebességet mérni, valójában a mérési eredmény nulla sebességértéket mutatott. Ezt az eredményt továbbgondolva, az is mondható, hogy akkor nem is létezik az éter. Ezzel a továbbgondolással a kísérlet Einstein elméletét támogatja. Az új tudományos alapokat támogatja, hogy az új Térmodell és az új Egységes Energia Elmélet alapján is a nullasebességű mérési eredményre kellene jutni a létező éter, azaz tér-energia, a nem pondusi energia rendszer tekintetében. Az új egységes energia elmélet képes természetűen további tudományos kísérleteket is [12] értelmezni. A kísérletek tapasztalásai röviden: ha elektronpárokat létesítünk és

azok több km-re is vannak egymástól, az egyik állapotának változása, a másik változását is eredményezi a fénysebességnél gyorsabban. Magyaránként gondoljunk vissza a nem pondusi energiarendszer matematikai leírására, ahol a *DEK* dipólusos energiakvantumokból felépített térenergia határértékben nulla idő alatt, végtelen frekvenciával képes az információátvitelre! Másik példaként, ha elektronokat vizsgálva egy vagy több elektron is tud interferálni, de ha megfigyelőt (elektronokat detektáló elemeket) alkalmazunk, az interferencia megszűnik. A jelenlegi tudományos alapokkal ezek a jelenségek nem értelmezhetők. A jelenségeket jelen ismereteinkkel (az új Egységes Energia Elméletet kivéve) vagy a [12] cikk szerint továbbgondolva, természetidegen, azaz a természet által nem támogatott, de logikus eredményekre jutunk. A folyamatok elemzése alapján ma úgy tűnik nincs olyan fizikai jelenség, amit az új energia elmélettel az Egységes Energia Elmélettel, *EEE*, (Unified Theory of Energy, *UNITHE*, *UTE*) ne lehetne természetűen értelmezni. Az *EEE*, *UTE* a jövő tudományát alapozhatja meg, aminek előszele a leírás szerzőjének örömeire a nagy tapasztalatú és nagy tudású magyar fizikus Dr. Lévai Péter akadémikus által [14] irodalomban így kerül megfogalmazásra: „**Jön az új fizika.** Akár illeszkedik az új részecske a Standard Modellbe, akár nem, a történet még messze van a végétől. A standard modell ugyanis csak az általunk látható anyagot és kölcsönhatásait írja le. Az Univerzum 96%-át azonban olyan anyag alkotja, amely csak gravitációs hatása alapján észlelhető, s kívül esik a Standard Modell hatáskörén. Az LHC további feladata ennek az új fizikának a feltárása lesz. Csak most kezdődik a

sztori. Az önbizalmunk mindezen eredmények után helyre van téve, most neki lehet vágni a következő 15 évnek” – mondta végül Lévai (sajnos az eredeti [14] cikk 2012.07.12. frissült, aktualizálódott és változott is). **A 31 éves kutató munkám alapján, amely ismereteknek megfogalmazása 2012 évhez köthető ebben a fejezetben, kijelenthető:** Ahogyan korábban is jeleztem már, a relativitáselmélet a jelenlegi tudományos alapokkal cáfolhatatlanul igaznak bizonyul! Az új egységes energia elmélet az új alapokkal szintén cáfolhatatlanul igaznak bizonyul! **De!** A relativitáselmélet a legalapvetőbb fizikai jelenségeket nem tudja értelmezni, azonban az új egységes energia elmélet igen! **Így! A relativitáselméletet a természethez igazítani kellene! Az egységes energia elmélet már természet-hű!** Visszatérve az időtágulásra, az idő dilatációra.

- **8.1. Relativisztikus kinematika fejezet a [17] irodalom alapján:**

- **Az időtágulás, az idődilatáció**

A vákuumbeli fénysebesség minden inerciarendszerben c . A K rendszerhez képest v sebességgel mozgó K' rendszerben mért $\Delta t'$ időtartam K -ban mért Δt értéke: $\Delta t = \gamma \cdot \Delta t'$. (ahol $\gamma = 1/\sqrt{1 - \beta^2}$ a Lorentz-tényező; $\beta = v/c$), tehát $\Delta t > \Delta t'$. A Lorentz-tényező teljesen korrekt a fotont tekintve, mint információhordozót nézve a vákuumbeli sebessége fénysebesség, aminek következménye, az összefüggés helyesen írja le a természet működését! Az új Térmodellt tekintve, az információhordozó foton a szülőjéről leszakadva a kezdő fénysebességét kapja és ezzel halad a

térenergiában, köszönhetően a térenergiának energiaegyensúlyra, energiaminimumra törekvő szabályozási eljárásának (a haladás közbeni fékező és tolóerő nagysága azonos, a fotonnak fénysebességgel való haladása így relatíve a nyugalmi állapota). Így a Lorentz-transzformáció helyességét az új elméleti alapok is visszaigazolják! Tehát a 8.1. relativisztikus kinematika fejezetben leírtak az új elméleti alapok szerint is helyesek, a természet működési mechanizmusával összhangban van, így a 8.1. fejezetben találjuk még az alábbiakat:

- **Lorentz-transzformáció**

Egymáshoz képest a közös x , illetve x' irányban egyenletes v sebességgel mozgó K és K' rendszerbeli (x, y, z, v) , illetve (x', y', z', v') téridőkoordináták közti transzformációk és inverz transzformációk:

$$x' = \gamma \cdot (x - v \cdot t), \quad y' = y, \quad z' = z, \quad t' = \gamma \cdot \left(t - \beta \cdot \frac{x}{c} \right),$$

$$x = \gamma \cdot (x' + v \cdot t'), \quad y = y', \quad z = z', \quad t = \gamma \cdot \left(t' + \beta \cdot \frac{x'}{c} \right).$$

- **Hosszúságrovidülés (Lorentz-kontrakció)**

Ha egy K' -ben nyugalomban lévő rúd hossza K' -ben mérve $\Delta x'$, akkor K -ben mérve („ K -ból nézve”) Δx hosszúságú, és ekkor: $\Delta x = \Delta x' \cdot \sqrt{1 - \beta^2}$, tehát $\Delta x < \Delta x'$.

- **Relativisztikus sebesség-összegzés**

Ha egy test sebessége K -ban u , K' -ben u' , akkor:

$$u = (u' + v)/(1 + u'v/c^2),$$

$$(\text{ha } v \ll c, \text{ akkor } u = u' + v).$$

- **8.2. Relativisztikus dinamika fejezetben leírtak [17]:**

- A v sebességgel **mozgó test tömege, impulzusa:** $m = m_0/\sqrt{1 - v^2/c^2}$,
 $\vec{I} = m_0 \cdot \vec{v}/\sqrt{1 - v^2/c^2}$, ahol m_0 : a nyugalmi tömeg, c : a fénysebesség.
- **A teljes energia:** $E = m \cdot c^2 = m_0 \cdot c^2/\sqrt{1 - v^2/c^2}$.
- **A mozgási energia:** $E_{kin} = m \cdot c^2 - m_0 \cdot c^2$, ha $v \ll c$, akkor $E_{kin} \approx \frac{1}{2} \cdot m_0 v^2$.
- **A nyugalmi energia:** $E_0 = m_0 \cdot c^2$.
- **Tömegdefektus.** M nyugalmi tömeg m -re való csökkenése $(M - m) \cdot c^2 = \Delta E = \Delta m \cdot c^2$ energia felszabadulásával jár.

A 8.2. Relativisztikus dinamika fejezetben leírtak a tudományosan elfogadott elméleti alapokkal, a relativitásnak elméleti alapjait elfogadva, teljesen korrektek, minden rendben van! De ha megnézzük a Lorentz-transzformációt, ami teljesen korrekt, annak egyik eredményét például az idő dilatációt, a természetszerűséget tekintve (lásd a fentiekben leírtakat), mi szerint, a K rendszerhez képest v sebességgel mozgó K' rendszerben mért $\Delta t'$ időtartam a K rendszerben nagyobb értéket ad, $\Delta t > \Delta t'$, ami nem jelenti azt a természet-

szerűséget tekintve, hogy az idő ne azonosan teljen mind a két K és K' rendszerben! Ha mind a két rendszerben nem azonosan telne az idő, akkor baj lenne, akkor értelmét veszítené az emberiség által bevezetett idő, időszámítás! A bevezetett, számított és mért időnek a folyamatát tekintve csak egy lineáris függvénnyel, egyenessel való leírása adhatja az időszámítás helyes értékeit! Amennyiben képeket elemzünk, a fény, a foton által szállított képek eseményét, akkor az események helyes értelmezéséhez a Lorentz-transzformáció alkalmazása adja a látottak helyes eredményét! Az Einstein által definiált vákuumot is újra kell értelmezni, mivel a természetet tekintve az mutatkozik természetszerűnek, hogy nincs a térnek olyan része, ami anyag és energiamentess. A tömegek közötti tér nem üres! Például, ha atomórákat veszünk többet is és egy részét megutazzatjuk repülővel, ha visszatérünk, azt tapasztaljuk, hogy a helyben maradt órák és a megutazzatott órák más értéket mutatnak, ez természetszerű, hiszen az utazás során változik a gravitációs tér értéke és ez hatással van az órák működésére, hangolja az órákat, változik az anyagnak a szinkronozott működési frekvenciája. Az órák által mutatott értékeltérést nem az idődilatació okozza, mint ahogyan az időeltérést hibásan az idődilatacióval magyarázzák. A természetesség mutatásához nézzük azt a példát, ha egy álló vonatból egy haladó vonatban lévő tárgy hosszát mérjük, rövidebbnek mérjük a haladó vonatban mért tényleges hosszához képest. A jelenség, amit az előzőekben mutattunk be, hosszúság-rövidülés (Lorentz-kontrakció). Ez teljesen rendben van, hiszen a foton által közvetített képeket vizsgáljuk. Azonban, ha a vizsgált tárgyat át tesszük az ál-

ló vonatba, vagy az álló vonat későbbiekben akármilyen sebességgel is halad, a tárgy hosszát azonosnak fogjuk mérni mind a két vonatban. Vagy példaképpen, ha a Földtől egy űrhajó távolodik és a Földről, felé fényimpulzusokat küldünk f_F Földi frekvenciával, akkor az impulzusokat az űrhajóról ritkábbnak érzékeljük. Csökken az űrhajón észlelt Földről küldött impulzusok $f_{\bar{u}}$ űrhajói frekvenciája, $f_{\bar{u}} < f_F$, a fényimpulzusok periódus idejét tekintve $T_{\bar{u}} > T_F$, így Einstein felfogásában, lassabban telik az idő az űrhajón, amiből az következik, hogy az űrhajós fiatalabban jön vissza az űrből, ahhoz képest, mintha ezt az időt a Földön töltötte volna. Valójában a Földön és az űrhajón egyformán telik az idő! A környezeti hatások a dominálók, nem az idő! Sok példát lehetne még felsorakoztatni a természetesség igazolására, de egyértelműen megállapítható végkövetkeztetés, ahogyan azt már korábban is megtettük, hogy a 8.2. Relativisztikus dinamika fejezetben leírtak és így valójában a relativitáselmélet teljesen újragondolandó és a természethez igazítandó! A leírás szerzőjét mélyen elgondolkodtatja, hogy az igen nagy tudású elméleti fizikusi társadalom résztvevői miért ragaszkodnak egy hibás természeti alapokon nyugvó, de matematikai alapokon teljesen korrektül kidolgozott elmélethez! Megjegyzés: a helymeghatározó műholdaknak képi információ segítségével történő helymeghatározásához, űrbéli események irányításához a Lorentz-transzformáció alkalmazása szükségszerű, természetszerű, a helyes eredményeket ez tudja szolgáltatni! Vigyázat, egy műhold, önmagát tekintve nem képez, nem hoz létre idődilatació jelenséget. Például a beérkező információt, információ frekvenciaspektrumot (lásd kép, hang jelfolyam, –

a régi analóg jelfeldolgozás földi és műholdas jelfolyam úthossz változása, időeltolása –) változatlanul továbbítja, ilyen irányú korrekciós áramkörök természetesen el is maradnak!

- Összegzés a tömeg, a pondusi energiarendszer és a térenergia, a nem pondusi energiarendszer vonatkozásában az új Térmodellt és az Egységes Energia Elméletet (EEE) alapul véve, egyszerűen és röviden!

Létünk terét, univerzumunkat térenergia tölti ki, aminek építőköve modellszerűen a *DEK* dipólusos energiakvantum. Az új Térelmélet alapján a tér matematikai megfogalmazásából leírásából adódik, hogy az egységnyi térfogat energiája $E_{DEK}^{V_{egys\ égnyi}} = \infty [Ws]$ és az elemi térfogat energiája $E_{DEK}^{V_{elemi}} = 1 [Ws]$, ahol a $V_{egys\ égnyi} [m^3]$ és a $V_{elemi} [m^3]$ térfogat nagysága matematikai megfogalmazásban akár végtelen kicsi vagy végtelen nagy is lehet, csak annak kell teljesülnie, hogy egy elemi térfogat $V_{elemi} [m^3]$ a $V_{egys\ égnyi} [m^3]$ térfogatban végtelenszer legyen meg, amely feltétel valójában mindig teljesíthető! Így a tér minden pontjában végtelen nagy energia áll rendelkezésre! Ebből a végtelen nagy energiasűrűségű energiából, ha állandósult periódusos működésű energiarendszer, m tömeg alakul ki, ennek belső irányított tere, mivel azonos egységekből épül fel és nem tartalmaz egységek közötti szinkronizált pulzált irányított teret, gravitációs pulzált irányított teret, így energiája a térből átalakult energiával azonos. A térből átalakult $E_{tér}$ energia egyben az energia-kombinációnak tömegenergia értékét is megadja $E_m = E_{tér}$, mivel a külső irányított tere energia szempontjából azonos a belső irányított terének ener-

giájával, köszönhetően a térenergiának az energiaegyensúlyra, energiaminimumra törekvő szabályozási eljárásának. Így írható, hogy az azonos egységekből, *DEK* dipólusos energiakvantumokból felépülő, a fenti módon kialakult energiakombináció tömegenergiája azonosan egyenlő az energiájával, $E_m [Ws] = E^{energiakombináció} [Ws]$ matematikai formában felírva. Amennyiben még tartalmaz egységek közötti szinkronizált pulzált irányított teret, gravitációs pulzált irányított teret is, úgy a tömegenergia érték $E_m [Ws] = \sum E^{energiakombináció} - \sum E^{szink-ir-tér} [Ws]$! Az összefüggésben példaként az $E_m [Ws]$ egy anyagra jellemző energiakombináció. Ez a példakénti anyagra jellemző energiakombináció, amennyiben teljesen felbomlik és visszaalakul térenergiává, amiből keletkeztetett, ennek a térenergiának az energiája a következő $E_{tér} = \sum E^{energiakombináció} [Ws]$ energia érték. Az anyagalkotó különböző energiakombinációk összes szinkronozott irányított tér $\sum E^{szink-ir-tér}$ energiakapcsolatnak E_k kapcsolati energiája, a kémiában használt kötési $E_{kötési}$ energiával is egyenlő, azaz az említett energiák azonos nagysága egyenlő $\sum E^{szink-ir-tér} = E_k = E_{kötési} [Ws]$ energiaérték. *Tehát egy anyagnak, aminek m tömege van, az energiákra vonatkozóan E_m tömegenergia értéke $E_m = E_{tér} - E_{kötési} [Ws]$ energiaérték, ahol $E_{tér}$ a térnek azon energiaértéke, amiből az m tömegű anyag keletkezett! Amennyiben egy célszerű energiaátalakítási folyamatban az anyag kötési energiáját felszabadítjuk ez az energia már munkavégzésre alkalmas lehet.* Az atomerőművekben is egy ilyen célszerű energiaátalakítási folyamat zajlik, ahol az energiaátalakítási láncolat végén munkavégzésre alkalmas villamos energia terme-

lódik! Valójában a termelődött villamos energia forrása a térenergia, annak az energiaegyensúlyra, energiaminimumra történő szabályozási eljárása, működési mechanizmusa alakul át egy új energiaforrásra, amely energiaforrás mindig is volt és van, a jövőben is korlátlanul rendelkezésre áll! Az előzőekben láthattuk, hogy rendszerteknikailag a kötési energiát a kapcsolati energia hozza létre, így $E_{kötési} = E_k [Ws]$. Amennyiben egy új berendezésben, egy új típusú energiaátalakítási eljárást létesítünk és abban, az E_k kapcsolati energiát egy terhelés, célszerűen egy villamos fogyasztó képezi az energiaátalakítási láncolatban, akkor a termelt villamos energia energiaforrása a térenergiának az energiaegyensúlyra, energiaminimumra történő szabályozási eljárása, működési mechanizmusa lesz. Ilyen új típusú berendezés megépítése a leírás szerzőjének 2023 évben a 42 éves tudományos kutató munkájának eredményeképpen most van folyamatban. Fontos megemlíteni még, hogy az energetikai láncolatban alkalmazásra került az anyagra jellemző energiák egyike, az anyagot megvalósító m tömegének energiaértéke, mint, $E_m [Ws]$ tömegenergia, amely egy új fogalom! **Definíciószerűen a tömegenergia:** *a tömegenergia értéke azonos a tömeget alkotó különböző energiakombinációk összegével, amiből kivonandó a tömeget alkotó különböző energiakombinációk közötti gravitációs pulzált irányított terek energiáinak összege. Ahol a tömeget alkotó különböző energiakombinációk összege megadja annak a térnek, térenergiának az energiáját, amiből a tömeg létesült és a tömeget alkotó különböző energiakombinációk közötti gravitációs pulzált irányított terek energiáinak összege megadja a tömegben lévő összes kötési*

energiának az összértékét. **A tömeget illetően az új tudományos alapok szerint az m tömegnek, haladási sebességétől függetlenül csak egy tömegértéke lehetséges. Az m tömegnek a fénysebesség nem korlátsebessége! Egy m tömegnek végtelen sebességen nem a tömege válik végtelenné, hanem az m tömegnek a θ tehetetlensége!** Sajnos, így az Einstein által megfogalmazott $E = m \cdot c^2$ anyag energia ekvivalencia összefüggés, mint általános matematikai leírása a természetnek, nem igazolja vissza a természet által mutatott működési módot, rendszertechnikát. Az anyag energia ekvivalencia azonban természetszerű, ahogyan azt az új elméleti alapokkal megfogalmazott matematikai leírások is mutatnak (lásd, például az anyag keletkezése, stb..)!

- A/ Maxwell munkásságának értelmezése az Egységes Energia Elmélet (EEE) alapján

Maxwell munkásságával kapcsolatos gondolatok 2014 évben születtek meg. Most ezeket a gondolatokat ismertetem ebben a részben. Napjainkban is, arra a kérdésre, hogy mi tölti ki a teret, még nem született természethű modell. Egy ilyen modellnek a megalkotását célozta meg az Egységes Energia Elmélet (EEE), Unified Theory of Energy (UTE, UNITHE) [5], [9], [10]. A [6] irodalmat olvasva, meglepődve tapasztaltam Maxwellnek az új Térmodellel hasonló gondolatait a térrel kapcsolatosan. „Maxwell élete végéig hitte, hogy az elektromágneses teret jól definiálható mechanikai tulajdonságokkal bíró közeg hordozza. Ez a közeg egyebek között polarizálható. Az eltolási vektor

vákuumban Maxwell számára polarizációsűrűséget is jelentett. Ezért az eltolási áramot a dipólusok töltésének mozgásával lehetett magyarázni. Ezért az „éter” elképzelést csak Einstein relativitáselmélete döntötte meg – nem csekély ellenkezéssel szemben”. Einsteinnél a vákuum új értelmezést kap, vákuumnak új definíciója alapján, a térnek van olyan része, amely anyag és energiamentes, ahol semmi nem létezik. Ugyanis az „éter” létezése esetén a vákuumot egy ismeretlen tulajdonságú közeg tölti ki, ami felelős a fizikai alapjelenségekért, villamos tér, mágneses tér, gravitáció, tehetetlenség. Einstein ezt az „éternek” nevezett közeget hagyta el és a semmivel töltötte ki a teret, így az alapjelenségek ettől kezdve axiómák lettek. Az új Egységes Energia Elmélet (EEE) új Térmodellje, a nem pondusi energia rendszer, Maxwell gondolatait támogatja és elveti Einstein térre vonatkozó vákuum elképzeléseit!

- A/1 Maxwell egyenletek

<u>Megnevezés</u>	<u>Sorszám</u>	<u>Differenciális alak</u>	<u>Integrális alak</u>
Gauss-törvény	I.	$\operatorname{div} \vec{D} = \rho$	$\oint_A \vec{D} \cdot d\vec{A} = \int_V \rho \cdot dV = Q$
Faraday- Lenz-törvény	II.	$\operatorname{rot} \vec{E} = -\frac{\partial \vec{B}}{\partial t}$	$\oint_L \vec{E} \cdot d\vec{l} = -\frac{\partial}{\partial t} \int_A \vec{B} \cdot d\vec{A}$
Gauss mágneses törvénye	III.	$\operatorname{div} \vec{B} = 0$	$\oint_A \vec{B} \cdot d\vec{A} = 0$

Ampere-törvény **IV.** $\text{rot } \vec{H} = \vec{J} + \frac{\partial \vec{D}}{\partial t}$ $\oint_L \vec{H} \cdot d\vec{l} = \int_A \vec{J} \cdot d\vec{A} + \frac{\partial}{\partial t} \int_A \vec{D} \cdot d\vec{A}$

Közegjellemző törvények **V.** $\vec{D} = \varepsilon \cdot \vec{E}$ $\vec{B} = \mu \cdot \vec{H}$ $\vec{J} = \sigma \cdot (\vec{E} + \vec{E}_b)$

- A/2 Maxwell egyenletek kiegészítése az Egységes Energia Elmélet alapján
(Összegzés)

<u>Megnevezés</u>	<u>Sorszám</u>	<u>Differenciális alak</u>	<u>Integrális alak</u>
-------------------	----------------	----------------------------	------------------------

Gerjesztési törvény

mágneses térre **VI.** $\text{div } \vec{H}_m = \rho_{mD}$ $\oint_A \vec{H}_m \cdot d\vec{A} = \int_V \rho_{mD} \cdot dV = I_{mD}$

Gerjesztési törvény

villamos térre **VII.** $\text{div } \vec{E}_v = \rho_{vD}$ $\oint_A \vec{E}_v \cdot d\vec{A} = \int_V \rho_{vD} \cdot dV = U_{vD}$

Közegjellemző törvények elektromágneses térre és speciális rendszertechnikájú gerjesztett anyagok esetére

Mágneses térre **VIII.** $\vec{B}_m = \mu \cdot \vec{H}_m, I_{mD}, \rho_{mD} \Rightarrow$ **építőköve** dipólusos energiakvantum (DEK)

Elektromos térre $\vec{D}_v = \varepsilon \cdot \vec{E}_v, U_{vD}, \rho_{vD} \Rightarrow$ **építőköve** dipólusos energiakvantum (DEK)

Gerjesztett mágneses térre

pl.: mágnesek $\vec{B}_m = \mu \cdot (-\vec{H}_m) \Rightarrow$ tere forrásenergiát szolgáltat (1)

Gerjesztett villamos térre

pl.: közetek $\vec{D}_v = \varepsilon \cdot (-\vec{E}_v) \Rightarrow$ tere forrásenergiát szolgáltat (2)

Lenz-törvény kiegészítése

IX. Egy zárt kapcsolt hatásláncban a kapcsolt hatások ellenhatása, a vizsgált kapcsolati láncban az egyes hatások ellenhatások kapcsolatán keresztül, hogy milyen ε^v visszahatási mértékben alakul ki a tényleges visszahatás a rendszer forrásenergiájára, alapvetően meghatározza a rendszerből hasznosuló forrásenergiát!

A visszahatási tényező a forrásra: $0 \leq \varepsilon^v \leq 1$

VIII / (1) és (2) típus nélküli, pondusi (anyagi, tömegi) energiarendszerekben $\varepsilon^v = 1$

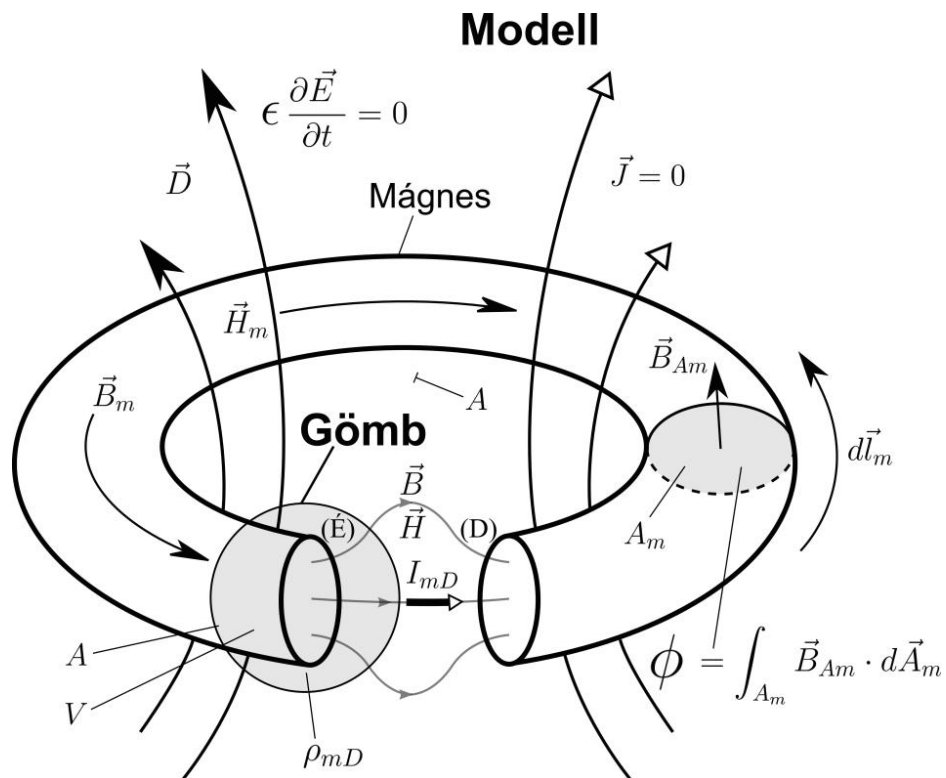
VIII / (1) és (2) típusú, gerjesztett pondusi (gerjesztett anyagi, tömegi) energiarendszerekben $\varepsilon^v = 0$

- A/3 Maxwell egyenletek kiegészítése az Egységes Energia Elmélet alapján a mágneses terekre

Induljunk ki a mágnesek terének értelmezéséből. Vegyünk egy nyitott gyűrű alakú mágneset (9. ábra), aminek felmágnesezési zárt indukcióvonalait a mágnesben a kör alakú gyűrű középvonalával koncentrikusan alakítjuk ki. A felmágnesezés utáni állapotra írjuk fel a gerjesztési törvényt. Ilyenkor a mágnesben a szokásosan értelmezett vezetési áram és az eltolási áram nem jelentkezik, értékeik nulla. Így a gerjesztési törvény,

$$\oint_{l_0} \vec{H}_0 \cdot d\vec{l}_0 = 0, \text{ szétbontva } \int_l \vec{H} \cdot d\vec{l} + \int_{l_m} (-\vec{H}_m) \cdot d\vec{l}_m = 0, \text{ továbbá } l_0 = l + l_m.$$

Ahol l a nyitott gyűrű levegőn záródó $\vec{B}$ és $\vec{H}$ vonalainak hossza és l_m a mágnes belsejében záródó $\vec{B}$ és $\vec{H}$ vonalainak hossza. A levegőt részecske-mentesnek, ideálisnak tekintve, akkor $\vec{B} = \mu_0 \cdot \vec{H}$. Ahol μ_0 a nem pondusi energiarendszer (új fogalom, ami Higgs elképzeléseit is támogatja, de nem azonos a Higgs-bozon elméletével) permeabilitása, az indukcióvonalak vezető képessége, azok vezető tere.

9. ábra. A nyitott gyűrű alakú mágnes gerjesztett belső és külső térerőssége és indukciója

Maxwell még életében, bizonyára meglepődött volna, ha gondolatait félre téve, az „étert”, aminek háttérében tudta csak elképzelni egyenletei természet-szerűségét eltörlik, de ugyan akkor egyenleteit továbbra is használják, aho-

gyan ezt Einstein megtette, és ami ma egyben a tudományosan is elfogadott elképzelés. Természetszerűen a térnek hogyan lenne vezetőképessége, ha az Einstein szerinti vákuum, ami anyag és energiamentes (a megjegyzés ε_0 vonatkozásában is értendő). A leírás szerzője is Maxwell gondolatait támogatja. Tehát az Egységes Energia Elmélet (EEE, UTE) [1], [2], [3] ismeretében, felmágnesezéskor a speciálisan ötvözött mágnes anyag periodikus működésű rendszerei, részei egy másik periodikus működésű pályára kerülnek, ami a speciálisan ötvözött anyagnak köszönhetően stabilis és a mágnesező impulzus után is megmarad. Az anyagi rendszer egységeinek új periodikus pályán való mozgása következménye a belső és a külső mágneses tér.

A valóságban ez a vizsgált tér egy pulzált irányított tér, ami a gravitációt is eredményezi, mint gravitációs pulzált irányított tér, és amelynek átlagértéke a mágnesező impulzus után $(\hat{E}) - (D)$ mágneses pólusra (lásd 9. ábra) jellemző skalár értékkel eltolódik, ami mágneses skalárpotenciálként írható fel, továbbá, ami az anyagban a belső energia növekedésével jár. Az új pálya hullámtér kapcsolatának erőrendszere az anyag belső feszültségének növekedését eredményezi mindaddig, amíg a mágnes anyag le nem mágneseződik. Ennek a belső energianövekedésnek következménye a vele azonos energia nagyságú nem pondusi energiamező rendezése, irányítása. A nem pondusi energiarendszer mágnesen belüli rendezettségét, a térenergiának irányított terét a $\vec{B}_m$ indukcióval és a vele egyensúlyt tartó külső rendezettséget, a térenergiának irányított terét a $\vec{B}$ indukcióval írjuk le. Ezen indukciókkal jellem-

zett irányított terek, a sorba rendezett dipólusos energiakvantumok (DEK) zárt láncát eredményezi, amiket ismert fogalommal indukcióvonalnak nevezünk. A mágnes belső rendezett terét a $(-\vec{H}_m)$ forrás térerősség biztosítja. A $(-)$ jel arra utal, hogy a gerjesztés munkavégzése létrehozza a belső irányított teret, az anyagnak az új stabil pályán való működését és annak következményét a nem pondusi energiarendszer irányítottságát, amivel valójában a belső mágneses teret biztosítja. Ezzel a $(-\vec{H}_m)$ forrás térerősséggel tart egyensúlyt a külső $\vec{H}$ térerősség, aminek azonos értékét a végtelen szabadságfokú nem pondusi energiarendszernek az energiaegyensúlyra, energiaminimumra törekvő szabályozási eljárása biztosítja (a gyakorlatban ezt az is igazolja, hogy felmágnesezett állapotban az ipari mágnes térfogat fluxus vezetésre levegőként tekinthető). Ennek a szabályozásnak következménye, hogy a mágnes belső energiája egyenlő a vele energiaegyensúlyban lévő külső mágneses tér energiájával (9. ábra). Így a belső és a külső energiák,

$$E_m = \int_{V_m} (-\vec{H}_m) \cdot \vec{B}_m \cdot dV_m, \quad E_W = \int_V \vec{H} \cdot \vec{B} \cdot dV \quad \text{és} \quad E_m + E_W = 0.$$

A külső mágneses tér energiája E_W egy munkavégző képesség (ezért kapta a külső mágneses tér a w indexet), aminek forrása E_m mágnesben lévő energia. Így a mágnes, mint gerjesztett speciális anyag a kémiából ismert katalizátor szerepét tölti be az energiaátalakításban és energiaszállításban. Felmágnesezett állapotában a munkavégző energiát szállítja, de nem ő szolgáltatja. Az E_W munkavégző energiát végül is a rendezett nem pondusi ener-

giarendszer, mint energiaforrás biztosítja, hogy valójában mennyi energiával végzi a munkát, attól függ, hogy milyen mértékben torzul a nem munkavégző elrendezéséhez képest. Az előzőek ismeretében az új Térmodell alapján, a nem pondusi energiarendszerrel, aminek építőköve (mint új fogalom) a dipólusos energiakvantum (*DEK*), ezzel egészítjük ki a Maxwell egyenleteket. A 9. ábrán látható módon a gyűrű mágnes pólusa körül berajzolt zárt A felületű V térfogatú gömbre végezzük el a vizsgálatot. A $\vec{H}_m$ térerősséget szorozzuk meg A felület területével a matematikailag elfogadott és célszerűen választott 1 szorzóértékkel,

$$\vec{H}_m \cdot \frac{A}{A} = \frac{\vec{H}_m \cdot A}{A} = \left(\frac{\vec{H}_m^*}{A} \right) = \frac{\left[\frac{A}{m} \right] \cdot [m^2]}{[m^2]} = \frac{[A \cdot m]}{[m^2]} = \left(\frac{[A]}{[m]} \right).$$

Az összefüggés szerint értelmezett kiinduló $\vec{H}_m$ térerősség jelölését nem változtatom meg, így a $\vec{H}_m^*$ jelölést elhagyom, mivel az 1-el való szorzás következtében $\vec{H}_m$ az eredeti értelmét is megtartja. A zárt gömbfelületre és gömbtérfogatra írhatók (9. ábra) az alábbi egyenletek, mivel a korábbiak alapján a $|\vec{H}_m| = |\vec{H}|$, azaz $H_m = H$ teljesül, ezért a gömbnek belsejében a H helyett H_m íródik és a dimenziók $\vec{H}_m \left[\frac{A \cdot m}{m^2} \right]$ és $\rho_{mD} \left[\frac{A \cdot m}{m^3} \right]$ formában értelmezettek. Az előbbiek figyelembevételével a matematika Gauss – tételét alkalmazva a végeredmény,

$$\oint_A \vec{H}_m \cdot d\vec{A} = \int_V \text{div} \vec{H}_m \cdot dV = \int_V \rho_{mD} \cdot dV = I_{mD} \quad \text{ahol,} \quad \text{div} \vec{H}_m = \rho_{mD}.$$

Látható a $\vec{H}_m$ térerősség forrásos és forrásai a sorba rendezett *DEK* dipólusos energiakvantumok. Az összefüggésben szereplő mennyiségek az alkalmazott dimenziók szerint $\vec{H}_m \left[\frac{A \cdot m}{m^2} \right]$ az egységnyi felületen áthaladó mágneses dipóláram, $\rho_{mD} \left[\frac{A \cdot m}{m^3} \right]$ a térfogati dipólsűrűség, az egységnyi térfogatban található rendezett dipólusos energiakvantumok (*DEK*) mennyisége, $I_{mD} [A \cdot m]$ a hosszban lévő mágneses dipóláram, ami forrásenergiaként szerepel és a rendszer áramgenerátorként viselkedik! Továbbiakban nézzük meg a villamos tereket a mágneses terekre alkalmazott modell szerinti elrendezésben.

- A/4 Maxwell egyenletek kiegészítése az Egységes Energia Elmélet alapján a villamos terekre

A villamos terek tárgyalását a 10. ábrán mutatott modell segítségével végezzük gerjesztett vezető és szigetelő anyagra. Vezető anyagra Maxwell II. egyenlete alapján a zárt vezető gyűrűre az U_i indukált feszültség és közelítéssel a nyitott vezető gyűrűre nézve,

$$U_i = \oint_L \vec{E}_i \cdot d\vec{l} = -\frac{\partial}{\partial t} \int_A \vec{B} \cdot d\vec{A}_L \cong \int_{-}^{+} \vec{E}_s \cdot d\vec{l} = U_s.$$

Ahol az alkalmazott mennyiségek a szakirodalom alapján értelmezettek. A 10. ábrán jelzett módon a Maxwell I. egyenletének megfelelő gondolatokkal, most a célszerűen választott A felületű és V térfogatú gömbre,

$$\oint_A \vec{D}_i \cdot d\vec{A} = \int_V \text{div} \vec{D}_i \cdot dV = \int_V \rho_i \cdot dV = Q_i \text{ ahol } \text{div} \vec{D}_i = \rho_i.$$

Legyen $\vec{B}$ indukció időben szinuszosan változó, amit egy transzformátor konstrukciónak megfelelően egy újabb vezető gyűrűre kapcsolt U_1 állandó amplitúdójú szinuszos feszültségforrás I_{1g} gerjesztő árama szolgáltat. A szokásos veszteségek elhagyásával, a természet, a nem pondusi energiarendszer, a törvényei szerinti energiaegyensúlyra, energiaminimumra szabályozással az I_{1g} gerjesztő áramot a csökkenés I értékével megnöveli, hogy az eltolási áram, azaz U_s feszültség értéke állandó maradjon. A villamos gépekre jellemző módon egy – egy menet esetén komplex vektorokkal írva, a szokásos veszteségeket továbbra is elhagyva, írható,

$$\bar{\varnothing}(t) = \int_0^t \bar{U}_1(t) \cdot dt = L_1 \cdot \bar{I}_{1g}(t) [Vs].$$

A mutatott egyenlőségeknek minden időpillanatban teljesülnie kell! Tehát a természet U_1 állandósága esetén $\varnothing$ állandóságára, így I_{1g} állandóságára szabályoz. A szabályozás eredménye, hogy az ellenálláson elfogyasztott energiát a természet az U_1 állandó amplitúdójú feszültségforrásból beszállítja a nem pondusi energiarendszer szabályozása által. Így a természet az energiaszállítás során pont annyit dolgozik, mint amennyi energiát az R ellenállás igényel, azaz amekkora az I áram általi tértérhiba, biztosítva ezzel az energia megmaradást. Tehát a nem pondusi energiarendszer, térenergia munkavégző energiaforrásként szerepel, ami által az energia megmaradás törvényét is biztosítja természetszerűen, léte szükséges, így nem hagyható el! Vizsgáljuk meg a 10. ábrának megfelelően azt az esetet, amikor $\frac{\partial \vec{B}}{\partial t} = 0$ és R ellenállás

jelzett áramkörét elhagyjuk (pl. a K jelű kapcsoló nyitott). A külső villamos térerő indulva írhatjuk,

$$\oint_{l_0} \vec{E}_0 \cdot d\vec{l}_0 = 0, \quad \int_{l^+}^{l^-} \vec{E} \cdot d\vec{l} + \int_{l^-}^{l^+} (-\vec{E}_v) \cdot d\vec{l}_v = 0.$$

Mikor értelmezhetjük a fenti egyenleteket? Szigetelő anyag esetén természetesen akkor, ha valahogyan az $\vec{E}_v$ forrás térerősség létrejön, ami természetesen ellentétes lesz $\vec{E}$ térerősséggel. Vegyünk egy speciálisan ötvözött anyagot a mágnes mintájára, például egy kőzetet vagy akár egy speciális összetételű kavicsot. Most villamosan gerjesszük, például egy villámcsapás során keletkező térrel. Amennyiben a gerjesztő impulzus során létrejövő $\vec{E}_v$ az impulzus megszűnése után is fennmarad, az anyag periodikus mozgású rendszereinek másik periodikus stabil pályán történő mozgásával, akkor ez forrás energiaként szerepel. Ugyan úgy, mint ahogyan a mágnesnél $\vec{H}_m$. A természetben például speciális összetételű kavics esetén így keletkezhet és működhet a gömbvillám, aminek külső tere $\vec{E}$ akkora E_W munkavégzésre képes, mint amennyi a gerjesztett kavics belső energiája, azaz a sorba rendezett dipólusos energiakvantumok (DEK) E_v villamos energiája. Írható,

$$E_v = \int_{V_v} (-\vec{E}_v) \cdot \vec{D}_v \cdot dV_v, \quad E_W = \int_V \vec{E} \cdot \vec{D} \cdot dV, \quad \text{és} \quad E_v + E_W = 0.$$

Látható, hogy speciális összetételű anyagot villamosan gerjesztve, a nem pondusi energiarendszert, térenergiát szintén használhatjuk energiaforrás-

ként, mint ahogyan a mágnesnél. Az új térelméleti alapokon a mágneses rendszereknél tárgyalt módon még egyszer nézzük meg a speciális rendszertechnikájú villamos impulzussal gerjesztett és stabil gerjesztett állapotban maradó szigetelő anyagi rendszer villamos terét. A jellemző villamos mennyiségeket a 10. ábra mutatja, ahol a külső gerjesztő terek már elmaradnak, az R fogyasztóval nem foglalkozunk, elhagyjuk és a vezető anyag helyett nem vezető anyagot alkalmazunk. Így a mágnesesek gerjesztésének mintájára, a villamos gerjesztés utáni állapotra a villamos térre vonatkozóan, a gerjesztési törvény,

$$\oint_{l_0} \vec{E}_0 \cdot d\vec{l}_0 = 0, \text{ szétbontva } \int_l \vec{E} \cdot d\vec{l} + \int_{l_v} (-\vec{E}_v) \cdot d\vec{l}_v = 0, \text{ továbbá } l_0 = l + l_v.$$

Ahol l a nyitott gyűrű levegőn záródó $\vec{D}$ és $\vec{E}$ vonalainak hossza és l_v az anyag belsejében záródó $\vec{D}_v$ és $\vec{E}_v$ vonalainak hossza. A levegőt részecske-mentesnek, ideálisnak tekintve, akkor $\vec{D} = \varepsilon_0 \cdot \vec{E}$. Ahol ε_0 a nem pondusi energiarendszer permittivitása, az eltolási vonalak, a térenergia villamosan gerjesztett irányított terének vezetőképessége. A 10. ábrán látható módon a nyitott gyűrű alakú gerjesztett anyag villamos pólusa körül berajzolt zárt A felületű V térfogatú gömbre végezzük el a vizsgálatot. Az $\vec{E}_v$ térerősséget szorozzuk meg A felület területével a matematikailag elfogadott és célszerűen választott 1 szorzóértékkel,

$$\vec{E}_v \cdot \frac{A}{A} = \frac{\vec{E}_v \cdot A}{A} = \left(\frac{\vec{E}_v^*}{A} \right) = \frac{\left[\frac{V}{m} \right] \cdot [m^2]}{[m^2]} = \frac{[V \cdot m]}{[m^2]} = \left(\frac{[V]}{[m]} \right).$$

Az összefüggés szerint értelmezett kiinduló $\vec{E}_v$ térerősség jelölését nem változtatom meg, így az $\vec{E}_v^*$ jelölést elhagyom, mivel az 1-el való szorzás következtében $\vec{E}_v$ az eredeti értelmét is megtartja. A zárt gömbfelületre és gömbtérfogatra írhatók az alábbi egyenletek, mivel a korábbiak alapján, $|\vec{E}_v| = |\vec{E}|$ azaz $E_v = E$ teljesül, így a gömbnek belsejében, az E helyett E_v íródik és a dimenziók $\vec{E}_v \left[\frac{V \cdot m}{m^2} \right]$ és $\rho_{vD} \left[\frac{V \cdot m}{m^3} \right]$ formában értelmezettek. Az előbbieket figyelembevételével a matematika Gauss – tételét alkalmazva a végeredmény,

$$\oint_A \vec{E}_v \cdot d\vec{A} = \int_V \text{div} \vec{E}_v \cdot dV = \int_V \rho_{vD} \cdot dV = U_{vD} \text{ ahol } \text{div} \vec{E}_v = \rho_{vD}.$$

Látható az $\vec{E}_v$ térerősség forrásos és forrásai a sorba rendezett dipólusos energiakvantumok (DEK). Az összefüggésben szereplő mennyiségek az alkalmazott dimenziók szerint; $\vec{E}_v \left[\frac{V \cdot m}{m^2} \right]$ az egységnyi felületen jelentkező villamos dipólpotenciál. $\rho_{vD} \left[\frac{V \cdot m}{m^3} \right]$ a térfogati dipólsűrűség, az egységnyi térfogatban található rendezett dipólusos energiakvantumok (DEK) mennyisége. Az $U_{vD} [V \cdot m]$ a hosszban lévő villamos dipólpotenciál. Továbbá itt is megemlítem, hogy a nem pondusi energiarendszer, térenergia bevezetésével feltárható, hogy a mikro és makro rendszerek kvantálnak és energiarendszereiknek szabályozott periodikus mozgása rendszertechnikája, örökmozgása már magyarázatot kap.

Összegezve a leírtakat a mágneses és a villamos tér tekintetében megállapítható, hogy az új tudományos alapok figyelembevételével, a térenergianak

az energiaegyensúlyra, energiaminimumra törekvő szabályozási eljárásának köszönhetően a gerjesztett anyagokra a villamos tér is és a mágneses tér is forrásos, ahol a források a sorba rendezett dipólusos energiakvantumok (DEK) tere a gerjesztett anyagon belül. A térenergia szabályozási eljárásának következménye, hogy a gerjesztett anyagon belüli irányított térnek az energiájával azonos, a gerjesztett anyagon kívüli irányított térnek az energiája, amely munkavégzésre alkalmas. Olyan mértékű a külső irányított térnek a munkavégzése, amilyen mértékben torzul a külső irányított tér irányítottsága a munkavégzés nélküli külső irányított térnek irányítottságához képest. Továbbá az előzőek ismeretében megállapítható, hogy Einstein relativitáselmélete teret adott a természetidegen továbbgondolások tudományos voltára, ugyanis a meglévő alapokra épülő modelleket a tudomány már matematikailag tökéletesen, hibamentesen, tudományosan és fantasztikusan jól tudja kezelni. *Maxwell elképzelései az „étert” illetően természetszerű és az Egységes Energia Elmélet térmodelljével teljes összhangban van.* A Maxwell egyenletek kiegészítésével mondható, hogy Maxwell munkássága így, kerek egészet mutat. A kiegészítések rámutattak arra, hogy a mágneses és villamos tér is forrásos, aminek forrásai a DEK dipólusos energiakvantumok és a speciális gerjesztett anyag kölcsönható tere munkavégző energiaforrásként használható. A 2014 évben a 33 év, kutató munka alapján úgy tűnik az új térelmélet, az új Térmodell képes az ismert fizikai jelenségeket természetűen kezelni. Újból kijelenthető: A relativitáselmélet a jelenlegi tudományos alapokkal cáfolhatatlanul igaznak bizonyul! Az új Egységes Energia Elmélet az új ala-

pokkal szintén cáfolhatatlanul igaznak bizonyul! De! A relativitáselmélet a legalapvetőbb fizikai jelenségeket nem tudja értelmezni, azonban az új Egységes Energia Elmélet igen! Így! A relativitáselméletet a természethez igazítani kellene! Az Egységes Energia Elmélet már a természettel összhangban van!

- Az energia és erő definíciója az új Térmodell alkalmazásával

Ebben a részben megfogalmazottak 2015 évben születtek a tudományos kutató munkának 34. évében.

Az energia definíciója: A tér egy V térfogatának E_V energiája egy t időpillanatban egyenlő a térnek a V térfogatra vett eredő irányítottságával

$$\vec{E}_V = \iiint_V \vec{E}_{DEK}(t, x, y, z) dV [VAs, Nm].$$

A természettel összhangban, a matematikai leírásból adódóan, az eredményül kapott definíciós értelemben, az energiának nagysága és iránya is van. A t időt az emberiség vezette be, hogy a természeti jelenségek folyamatát matematikai összefüggésben röviden tömören leírhasse. Így a jelen tudomány alapjaival elfogadott időtágulás (idődilatáció), Lorentz-transzformáció, amit a gyakorlatban a fotonnal, mint információ közvetítő elem által tapasztalunk, és matematikailag hibátlanul meghatározunk, nincs szinkronozottan a leírni kívánt folyamattal. Ilyen értelemben egy folyamatnak a valós természethű leírásában a bevezetett t idő lineárisan változhat. Továbbá az előző-

ekből adódóan a jelen relativitáselmélet tudományos alapjain értelmezett tér-idő görbületet és a vele kapcsolatos eredményeket újra kéne gondolni. Tehát a természeti folyamatot helyesen leíró és azt természetszerűen visszaadó emberiség által bevezetett t idő csak lineáris lehet, nem dilatálhat, azaz a fotonok által szállított és matematikailag az idődilatációval helyesen leírt folyamat nem értelmezhető a természettel azonosan. A mérnöki tudomány is ezt igazolja vissza. Az energia összefüggésben szereplő $\vec{E}_{DEK}$ lehet a dipólusos energiakvantum, vagy makroszinten az elemi térfogat energiavektora, aminek számítására jól használható a Véges Elemes Módszer, amely a számított véges elem energiát vagy irányított energiát, már vektormennyiségként számítja. A Véges Elemes Módszer számítási eljárásában a számítógép, a V térfogatot véges darabszámú elemi térfogatra osztva, iterációs módszerrel, nagy számítási idővel számítja a V térfogatnak $\vec{E}_V$ energiáját, amely energia térvektorként írható le. Ugyan ezt a V térfogatnak $\vec{E}_V$ energiáját a természet, a térenergia szabályozási eljárásának és a tér szerkezetének köszönhetően végtelen darabszámú dipólusos energiakvantummal, DEK -val végzi, akár nulla idő alatt végtelen teljesítménnyel is szolgáltathatja a V térfogatnak $\vec{E}_V$ energia eredményét.

Az erő definíciója: Két irányított tér kapcsolatából származó ΔE energiadifferencia munkavégző képessége az F erő. Forgó mozgásnál kerületi erőként ható M nyomaték, vagy dipólnyomaték. A V térfogati összefüggéssel meghatározva az erő

$$\vec{F} = \frac{\vec{E}_{V1} - \vec{E}_{V2}}{\Delta s} = \frac{\Delta \vec{E}_V}{\Delta s} [N]. \quad (12/a)$$

A ΔE_V térfogati energiadifferenciának (amit korábbiakban E_k kapcsolati energiának neveztem el $E_k = \Delta E_V$) térkapcsolatban csak a fele tud munkavégzésre fordítódni, a másik fele a munkavégzés során a tér átrendeződését végzi el. A Δs úthossz, az a hossz ami alatt a $\Delta \vec{E}_V$ irányított térfogati differenciaenergia szabad mozgással átrendeződne és megszűnne, azaz nulla értékre változna.

A hasznosuló munkavégző erő

$$\vec{F}_W = \frac{1}{2} \cdot \frac{\vec{E}_{V1} - \vec{E}_{V2}}{\Delta s} = \frac{1}{2} \cdot \frac{\Delta \vec{E}_V}{\Delta s} [N]. \quad (12/b)$$

Ha nincs térátrendeződés (kapcsolati aurakép vagy kapcsolati energia spektrumváltozás) akkor viszont a hasznosuló munkavégző erő

$$\vec{F}_W = \frac{\Delta \vec{E}_V}{\Delta s} [N]. \quad (12/c)$$

- Gyakorlati példák az energia és erő definíciójának természetsszerűségére

A/ Helyzeti és mozgási energia: Ha egy m tömeget h_1 magasságból felemlünk h_2 magasságra, akkor $h_1 = 0$ magasságban E_1 értéket véve (a szokáshoz igazodva a vektorjelet elhagyjuk) a h_2 magasságban az energia, ha még

$$h_2 = h,$$

$$E_2 = E_1 + m \cdot g \cdot (h_2 - h_1), \text{ és így } E_{helyzeti} = \Delta E = m \cdot g \cdot (h_2 - h_1) \\ = m \cdot g \cdot h \text{ [Nm]}.$$

Ekkor, az m tömeg irányított terének a térrel, mint irányított energiaspektrummal való kapcsolatában energia érték változás (kapcsolati aurakép vagy spektrumváltás $\Delta E_k = 0$) nem következett be, amit matematikai formában $g = \text{állandó}$ alkalmazása mutat (a természetben ez nem állandó, de relatíve a kis értékű h esetére azzal közelíthető). Így a munkavégző súlyerő

$$F_W = m \cdot g = \text{állandó [N]}.$$

Az m tömegnek a belső működési rendszere, belső aurája nem alakulhat át mindaddig amíg, sebességtől függetlenül m tömegnek nevezzük ($m(v) = \text{állandó}$). Ha $\Delta E = E_2 - E_{helyzeti}$, és most az m tömeget h_2 magasságból $v_2 = 0$ kezdő sebességgel szabadon elengedjük, akkor mozgási energiája a h_1 magasságban így a $(v_1 - v_2) = v_1$ eset alkalmazásával

$$E_{mozgási} = \frac{1}{2} \cdot m \cdot v_1^2 - \frac{1}{2} \cdot m \cdot v_2^2 = \Delta E_k = \frac{1}{2} \cdot m \cdot v_1^2 = \frac{1}{2} \cdot E_k \\ = \frac{1}{2} \cdot E_{helyzeti} \text{ [Nm, VAs]}.$$

Az E_k [VAs] kapcsolati energia, az m tömeg és a tér kapcsolatában, a két irányított tér kapcsolatából adódó energia. Például az 1 jelű helyzetben a v_1 sebességű m tömegnek (az $m(v_1)$ tömeg külső aurájának) és a v_1 sebességű energiatér spektrumának (auraspektrumnak) E_k a kapcsolati energiája. Továbbá a fenti energia összefüggések alapján az egyes energiák

$$E_{mozgási} = \Delta E_k \text{ és } E_{mozgási} + \Delta E_k = E_{helyzeti} = E_k!$$

Látható az m tömegnek a szabad mozgása során, hogy a helyzeti energiájának ($E_{helyzeti}$) egyik fele az m tömeg mozgási energiáját ($E_{mozgási}$), azaz munkavégző képességét hozta létre, a másik fele pedig a kapcsolati tér átrendeződését végezte el ($\Delta E_k, (E_{tér}^{v_1})$), a térenergianak, dinamikusan is és statikusan is az energiaegyensúlyra, energiaminimumra törekvő szabályozási eljárásának köszönhetően. Végül is természetesen $E_{mozgási}$ energia biztosítja a v_1 sebességű m tömeg munkavégző képességét, ütközéskor, $v_1 = 0$ esetén, plusz az átrendeződött tér is megszűnik energiájával együtt.

B/ Forgási energia és a tehetetlenség: Elemezzük az új térmodell alapján egy forgáscentrumtól r , majd egy $r^* > r$ távolságban lévő m tömegnek ω szögsebességgel kialakult forgási energiáját. Az elrendezést a 11. ábra mutatja. Az ábra alapján r távolság esetére felírva a forgási energia

$$\begin{aligned} E_{forgási} &= \frac{1}{2} \cdot \theta \cdot \omega^2 = \frac{1}{2} \cdot (\theta \cdot \omega) \cdot (\omega) = \frac{1}{2} \cdot m \cdot (v(r))^2 \\ &= \frac{1}{2} \cdot (m \cdot v(r)) \cdot (v(r)) [Nm]. \end{aligned}$$

A szokásos értelmezésben a θ tehetetlenség, az ω szögsebesség, az f frekvencia és a T periódusidő, így

$$\theta = m \cdot r^2 [kg \cdot m^2], \quad \omega = \frac{v}{r} = 2 \cdot \pi \cdot f = \frac{2 \cdot \pi}{T} [s^{-1}].$$

Nézzük meg a forgómozgás $E_{forgási}^*$ energiáját, ha m tömeget r^* távolságba helyezzük és ω szögsebesség változatlan, majd $E_{forgási}^{**}$ energiáját, ha m tömeg r távolságban marad, de ω szögsebesség értékét növeljük ω^{**} szögsebesség értékre. Ekkor a forgási energiák

$$E_{forgási}^* = \frac{1}{2} \cdot \theta^* \cdot \omega^2, \quad E_{forgási}^{**} = \frac{1}{2} \cdot \theta \cdot \omega^{**2}.$$

Az energiadifferenciák a kezdeti állapothoz képest

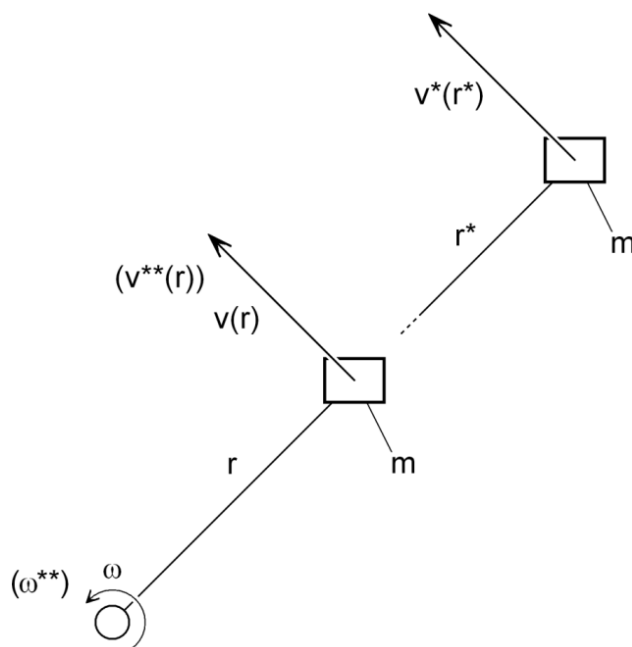
$$\Delta E_{forgási}^* = E_{forgási}^* - E_{forgási} = \frac{1}{2} \cdot \omega^2 \cdot m \cdot (r^{*2} - r^2) = \frac{1}{2} \cdot m \cdot (v^{*2} - v^2),$$

$$\Delta E_{forgási}^{**} = E_{forgási}^{**} - E_{forgási} = \frac{1}{2} \cdot \theta \cdot (\omega^{**2} - \omega^2) = \frac{1}{2} \cdot m \cdot (v^{**2} - v^2).$$

$$\Delta E_{forgási}^* = \Delta E_{forgási}^{**}, \quad \text{ha } v^{*2} = v^{**2} \text{ azaz } v^* = v^{**} !$$

Az energiadifferenciákra kapott eredményekből megállapítható a térenergia-
nak energiaegyensúlyra, energiaminimumra törekvő szabályozási eljárásá-
nak köszönhetően, hogy egy v sebességgel haladó vagy v kerületi sebes-
séggel forgó mozgást végző m tömegnek az energiatérrel való kapcsolatá-
ban azonos nagyságú az E_k kapcsolati energiája, mivel, hogy azonos a kap-
csolati aurakép váltás. Az előzőekből az is megállapítható, hogy a tér ener-
giaspektruma v sebességgel arányos így a forgómozgásból következően a
tér energiaspektrumának f frekvenciájával és annak T periódusidejével is
arányos. Egységnyi energiára vonatkozóan a 3. ábrára visszatekintve láthat-

juk a térenergia egységnyi energiatartamú teljesítmény- idő és frekvencia-spektrumát!

11. ábra. A forgó tömeg elrendezési ábrája

C/ A mágnes energiájának értelmezése az irányított terekkel:

A Maxwell egyenletek alapján a $\vec{B}$ [Vs/m^2] mágneses indukció vektorral leírt irányított térre adódik $\text{div}\vec{B} = 0$, $\oint_A \vec{B} \cdot d\vec{A} = 0$. Amiből a tudomány definíció-szerűen arra a következtetésre jut, hogy a mágneses tér örvényes és forrásmentes, azaz energiaforrásként nem szerepelhet. Ugyanakkor a V [m^3] térfogatú mágneses tér energiáját meghatározza $E_W = \frac{1}{2} \cdot \iiint_V \vec{B} \cdot \vec{H} \cdot dV$ [VAs] és $\vec{B} = \mu \cdot \vec{H}$. Abban a pillanatban, ha $\vec{B}$ [Vs/m^2] indukció mellé szorzó tényezőül odatesszük azt a $\vec{H}$ [A/m] gerjesztést, ami létrehozta, energiát kapunk. Az irányított tér energiája skalármennyiségként került kiszámításra, de

energiaként számított, ellentétben a Maxwell egyenletek alapján megfogalmazott fenti definícióval. A tudománynak ezt az ellentmondását is helyére kéne tenni. Irányított energiaként való matematikai leírásban például a V térfogatú mágneses tér egy természetszerű összefüggéssel

$$\vec{E}_w = \frac{1}{2} \cdot \iiint_V (\vec{B} \cdot \vec{H}) \cdot \overrightarrow{dH} \cdot dV \text{ [VAs]}, \text{ és } \vec{B} = \mu \cdot (\vec{H} \cdot l).$$

Ahol, $\overrightarrow{dH}$ a $\vec{H}$ [A/m] térerősség vektor egységvektora és $l = \pm 1$ a gerjesztés módjától függően. Ha a gerjesztett tér az anyag belsejében forrásenergiaként szerepel, akkor $l = -1$ egyébként $l = +1$. Ebben az összefüggésben a mágnesesen gerjesztett irányított térnek nagysága és iránya is megjelenik, amelyek természetszerűek. Ezt az eljárást alkalmazza a Végeselemes Módszer (VEM) a mágnesesen gerjesztett terekre. A mágnes belsejében az irányított tér gerjesztésére, $\vec{B} = \mu \cdot (-\vec{H})$ a külső térre $\vec{B} = \mu \cdot (\vec{H})$ összefüggés kerül alkalmazásra. Így a mágnes térfogat forrásenergiaként szerepel helyesen és természetszerűen. Ezért jók a számítási eredmények. Érdekes és fontos figyelni arra, hogy nem a mágnes szerepel energiaforrásként összhangban a tudománnyal, hanem annak belső irányított energiatere, ami a felmágnesezéskor alakul ki és a mágnesező gerjesztés megszűntével is fennmarad köszönhetően az anyag speciális ötvözésének, azaz az anyag periodikus pályán működő elemeinek egy újabb stabil periodikus pályán való működésének. A tudomány ennek a természeti folyamatnak a leírását a jelen tudományos alapokkal ellentmondás nélkül (lásd $\vec{B} = \mu \cdot \vec{H}$ értelmezését mindenhol,

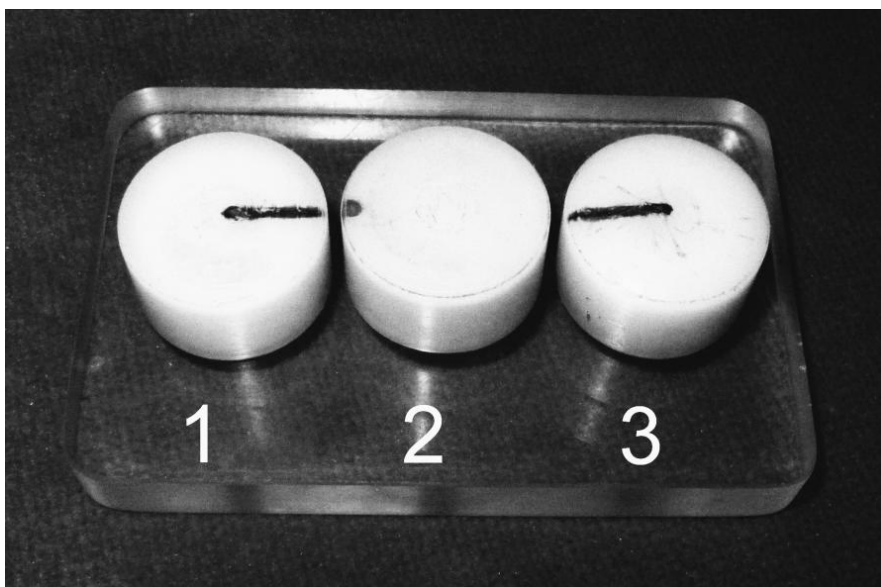
belül is és kívül is) nem tudja megtenni [8]. Az új Egységes Energia Elmélet (EEE, UTE) új Térmodellje alapján már ez természetszerűen tehető meg! Tehát a mágnes energiaforrása az irányított tér, az a tér, ami a jelen tudomány számára nem értelmezhető, tehát nem is létezik.

D/ Három darab dipól mágnes irányított térkapcsolatának elemzése:

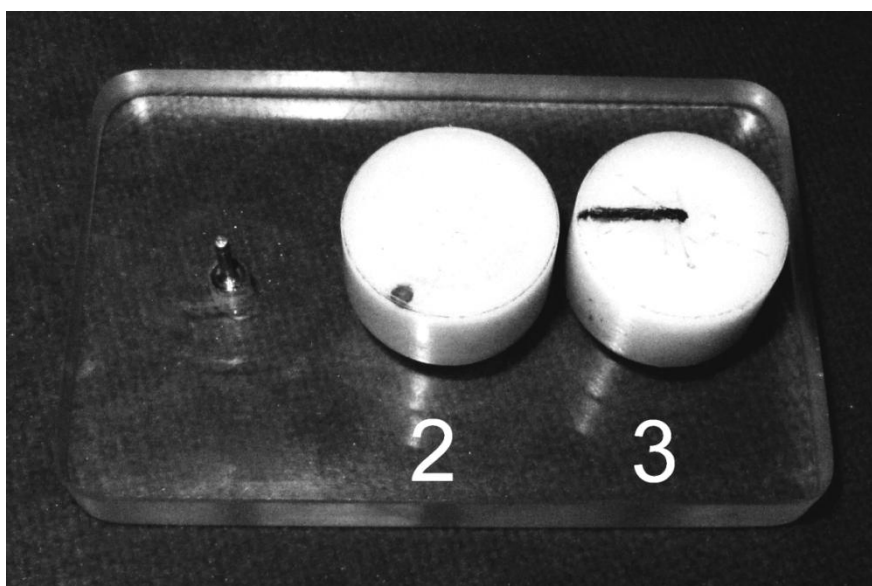
A három darab hengerformára elkészített dipól mágnes elrendezését a 12. ábra mutatja. Az 1 és 3 jelű dipól mágnesek mágnesezési iránya azonos és a henger palástjának érintője irányába mutat. A 2 jelű dipól mágnes sugárirányba lett felmágnesezve, a külső felülete D déli a belső felülete $\acute{E}$ északi irányítottaságú. A 12. ábrán látható megépített rendszerrel a mágnesek irányított tereinek térkapcsolatát tanulmányozhatjuk. Az 1 és 3 jelű dipól mágnes (kékszínű) sötét fekete vonal jelzése a félpalást felületnek az $\acute{E}$ északi pólusát jelzi, a 2 jelű dipól mágnesen a (piros) világos fekete (világosabb, mint a kékké) pont a külső palástfelület D déli pólusú voltát mutatja. Egy részletesebb elemzést a 2 és 3 jelű dipól mágnesek irányított tereik kapcsolatában végzünk el. Ekkor az 1 jelű dipól mágnest eltávolítjuk. Ha a 3 jelű dipól mágnest nyugalmi állapotából (lásd 13. ábra) 90 fokkal elfordítunk (lásd 14. ábra) az elfordítás során nyomaték ébred és az ébredő erőpár vissza kívánja fordítani a 3 jelű dipól mágnest nyugalmi állapotába. A 14. ábrán látható módon 90 fokkal történő elforgatással ébred a maximális nyomaték. Ebben a helyzetben megtartva a 3 jelű dipól mágnest a 2 jelű könnyedén körbeforgatható, ami a tankönyvi ismeretek alapján nagyon meglepő! Az irányított

térkapcsolat mást mutat, mint amit mechanikai érintkezés esetén elvárunk, hogy nyomatékra nyomaték a válasz. Itt a nyomatékra (lásd 14. ábrán az elfordító kezet, ahol, az M nyomatékra az F erő választ kapjuk) egy erő ébred a 2 jelű dipól mágnesre, ami az aktuális gerjesztési irányok szerint a 2 jelű dipól mágnesre a 3 jelű dipól mágnes mögé kívánja vinni. A mechanika tudománya a mechanikus kapcsolatokra megfogalmazott alaptörvénye értelmében, amit itt tapasztalunk, hogy nyomatékra erő ébred nem tudja értelmezni. Az irányított térkapcsolaton záródó mechanikai lánc ennél az elrendezésnél újszerűen viselkedik. Az energia megmaradás törvénye természetszerűen, most is érvényesül (15. ábra alapján $F_{2,m} \cdot d = M_{3,előfeszítő}$). Egy VEM által futtatott modellt az $\alpha = 90^0$ szögelfordulásra a 15. ábra mutat, a ható erőkkel és nyomatékokkal. A VEM számítási eredményeit az 1. táblázat tartalmazza az $\alpha = 0^0, 90^0, 180^0$ szögelfordulásokra. Érdeemes figyelni arra, hogy például a 2 jelű dipól mágnesre ható $F_{2,m}$ erőt, amit a 2 jelű tengely $F_{2,t}$ erővel vesz fel a VEM nem tudja megmondani, hogy az $M_{3,előfeszítő}$ nyomatéktól származik. Ez a 3 jelű dipól mágnes tengelyére vett számítási eredményekből derülhet csak ki. Megszokott módon az x, x' tengely feletti $D - \dot{E}$ palástfelületeket az F_2^* és F_3^* erők húzzák, a tengely alattit az F_2^{**} és F_3^{**} erők taszítják. Az F_2^* és F_2^{**} erőpárok nyomatékot nem adnak a 2 jelű dipól mágnesre. Továbbá a D déli irányítású palástfelület tökéletesen kiintegrálja F_3^* és F_3^{**} erőpárok hatását, így az x irányú erők nem lépnek fel az irányított térkapcsolatban, de viszont az erőpárok létrehozzák az $M_{3,m}$ mágnes nyomatékot, valamint megjelenik $F_{2,m}$ ellenhatásaként $F_{3,m}$ erő, amit a 3 jelű dipól mágnes

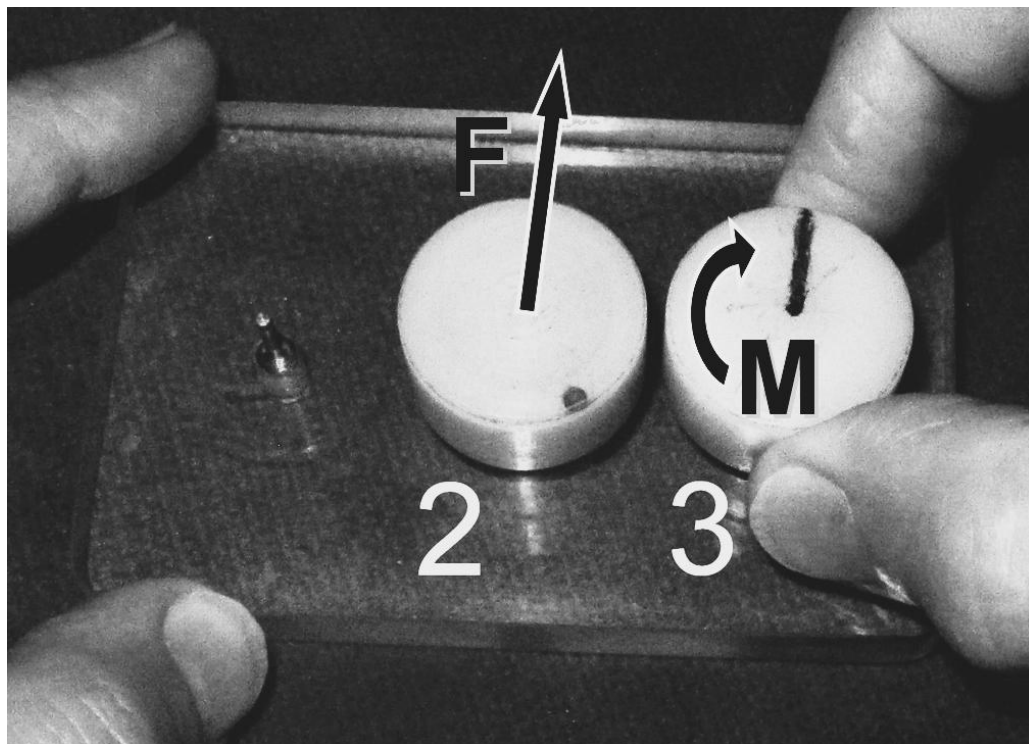
tengelye $F_{3,t}$ erővel ellensúlyoz. Felteendő a kérdés milyen szerkezetű lehet az a tér, amely a tapasztalás szerinti transzformációt ilyen tökéletesen elvégzi. Az új Térmodellel a tapasztalás egyértelműen magyarázatot kap!

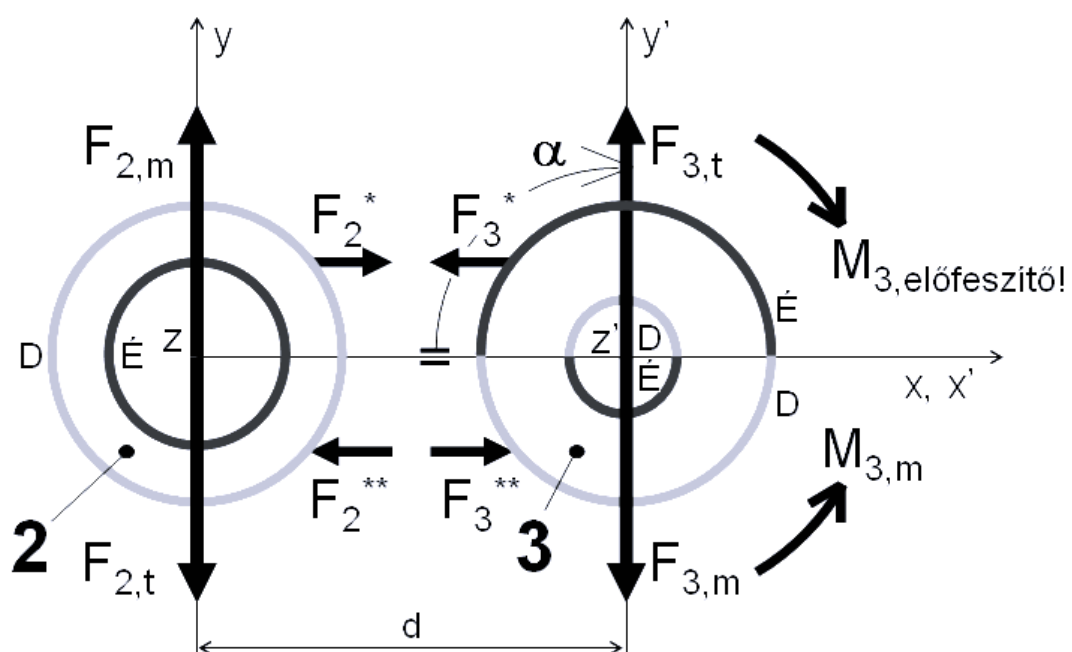
12. ábra. A három darab dipól mágnes elrendezése

13. ábra. A két darab dipól mágnes nyugalmi állapotban

14. ábra. A két darab dipól mágnes előfeszített állapotban

15. ábra. A VEM által futtatott modell az F erővel és M nyomatékokkal

	[N] 2 [Nmm]						[N] 3 [Nmm]					
α	F_x	F_y	F_z	M_x	M_y	M_z	$F_{x'}$	$F_{y'}$	$F_{z'}$	$M_{x'}$	$M_{y'}$	$M_{z'}$
0^0	11	0	0	0	0	0	-11	0	0	0	0	0
90^0	0	2,5	0	0	0	0	0	-2,5	0	0	0	53,4
180^0	-9,6	0	0	0	0	0	9,6	0	0	0	0	0

1. táblázat. A 2 és 3 jelű dipól mágnesekre ható F_m erők és M_m nyomatékok a saját koordináta rendszerükben (VEM számítási eredmények)

Összegezve mondható, hogy az energia és az erő természethű definíciója az új Egységes Energia Elmélet (EEE, UNITHE) új Térmodellje alapján az irányított terek bevezetésével valósulhat meg. Az irányított terek felismerése egy új technológiát vetít előre. Az irányított terek kölcsönhatásában folyamatos tolóerő és így új energiaforrás állítható elő, aminek megvalósításában az ipari mágnesek nagy szerepet kapnak. Valójában az irányított terek technológiáját az emberiség mára magas szinten alkalmazza, de még nem tudatosodott ez a tudományban. Különböző ötvözetek előállításánál is a megfelelő belső irányított teret, belső aurát kutatják. A félvezető technika alapja szintén ez, a nanotechnológia és legújabban már a pikótechnológia pedig miniaturizálja ezeket. A mikroprocesszorok belső irányított térrendszere talán a technika legmagasabb szintű eredménye ma. Az élő rendszerek működése is az irányított terek vezérelt kapcsolatán alapszik. Az irányított terek kapcsolatá-

nak működési mechanizmusa végzi minden rendszernek energiaminimumra, energiaegyensúlyra való szabályozását és egyben ezzel biztosítja az energia megmaradást is. Továbbgondolva, az irányított terek technológiája mára fantasztikus szintet ért el. Eredményével, mint lehetőség bárhonnán, akár otthonról is, behatolhatunk különösen védett rendszerekbe is, és a jelen civilizációt megsemmisítő folyamatot indíthat el bárki. Hogy ilyen ne történjen (sajnos az eltűnt civilizációk kutatása arra mutat rá, hogy ilyen többször is előfordult már a Föld életében) igen fontos lenne az emberiség lényét ehhez a rendkívüli szinthez emelni. A tudományban ez akkor indulhat be, ha felismerik az alapok váltását, megtörténik a paradigmaváltás és az irányított terek technológiájához igazodva az energiakapcsolatoknak számítása már vektor formában jelenti az alapokat. A 2015 évben a leírás szerzőjének 34 év tudományos kutató munkája alapján mondható, hogy a jövő technikája az irányított térkapcsolatok tudatos és tudományos elméleti és gyakorlati alkalmazása. Ekkor nyílik majd lehetőség az új energiaforrások, hajtóművek, műholdak tudományos kifejlesztésére, az új energiaforrásnak többirányú hasznosítására a jövőt illetően.

- Einstein Nobel-díjat érő jelensége, a fényelektromos jelenség értelmezése az új tudományos alapokon!

Einstein tudományos munkássága több területet is magában foglal. Utolsó éveiben kísérletet tett egy általános térelmélet kidolgozására, amelyben összekapcsolta volna az elektromágneses és a gravitációs mezőt, új értelme-

zést adva a kvantumelméletnek, de a kísérlete végül kudarcba fulladt. A leírás szerzője felhívja a figyelmet arra, hogy Einstein kísérlete egy általános térelmélet kidolgozására azért nem sikerülhetett, mert ehhez előbb egy új térmodellt, egy új térelméletet kellett volna megalkotnia az általa kidobott éterelmélet helyett, így az új térelméletekkel, már a fizikai alapjelenségek természetszerűen kezelhetők lettek volna! Sajnos, tudomásom szerint, ilyen nem sikerült a jelenleg elfogadott tudomány képviselőinek sem mindmáig megalkotni! Ezért van az, hogy az alapjelenségek, villamos tér, mágneses tér, gravitáció, tehetetlenség az elfogadott tudomány szerint még ma is axiómák! A leírás szerzője Einstein kísérletét eredményesen elvégezte, ma 43 év tudományos kutatásának eredményeképpen megszületett egy új Térmodell egy új Egységes Energia Elmélet, amelyek kapcsán bevezetésre került egy új 5. tehetetlenségi kölcsönhatás, valamint ezek alapján új értelmezést kapott a kvantumelmélet, azaz az energiarendszerek működése nemcsak mikro szinten kvantál, ahogyan az ma ismert, hanem makroszinten is! A korábbiakban említett új ismeretek természetessége a leírás során többször is bizonyítást nyer. Térjünk vissza a fényelektromos jelenség témakörhöz. Einsteinnek a Nobel-díjat 1921-ben kiemelten a fényelektromos jelenség megmagyarázásáért ítélték oda. A [17] irodalom szerint a 169. oldalon a következők találhatók:

- **Fotoeffektus.** Einstein-féle egyenlet:

$$h \cdot f = W_{ki} + \frac{1}{2} \cdot m \cdot v^2. \quad (13)$$

A küszöbhullámhossz (a hatást még kiváltó legkisebb energiájú foton hullámhossza):

$$\lambda_{max} = h \cdot \frac{c}{W_{ki}}. \quad (14)$$

Ahol h a Planck-állandó, $h = 6,626 \cdot 10^{-34} [Js]$, f a foton frekvenciája, $h \cdot f = E$ a foton energiája, W_{ki} a kilépési munka, $\frac{1}{2} \cdot m \cdot v^2$ a kilépő elektron mozgási energiája, c a fénysebesség.

- **A fénynyomás.** A felületnek átadott p impulzus fotononként:

- elnyelődés esetén: $p = (h \cdot f)/c$

- visszaverődés esetén: $\Delta p = 2p = (2h \cdot f)/c$

A felületre gyakorolt nyomás:

- elnyelődés esetén: $P = n \cdot h \cdot f$

- visszaverődés esetén: $P = 2n \cdot h \cdot f$

Ahol P a fénynyomás $P = [Pa]$, n a felületre merőlegesen beeső fénysugár fotonszámsűrűsége $n = [1/m^3]$.

Értelmezzük a (13) Einstein-féle egyenletet az új tudományos alapokon. Nézzük a (4) és (5) egyenleteket, amelyek a fotonra fogalmazódtak meg. A fotonnak relatív nyugalmi állapota a c fénysebességgel való haladása, így

más megfogalmazásban a foton nyugalmi, állandó energiája E_{0f} , amely a térrel való kapcsolatában a haladása során, mint kapcsolati energia

$$E_{kf} = E_{0f} = E_{tér}^c + E_{mozgási\ foton}. \quad (15)$$

A fotonnak a fényforrásból, például izzóból, való megszületése során a c fénysebességű mozgási energiára ($E_{mozgási\ foton}$) fel kell gyorsulnia a szülőjétől való elszakadáshoz és a c sebességen való haladáshoz a teret az m_f foton tömegének auraképére formálni $E_{tér}^c$ auraformálási energiával, amely energiát nevezhetjük $W_{ki,f}$ a fényforrásból kilépési foton energiának is. Így írhatjuk, hogy a c fénysebességgel haladó fotonnak a fényforrás által átadott gerjesztési energiája $E_{G,f}$ az előzőek alapján és a (15) összefüggés szerint,

$$E_{G,f} = E_{kf} = W_{ki,f} + \frac{1}{2} \cdot m_f \cdot c^2 [Nm, VAs]. \quad (16)$$

A tapasztalás szerint, a fémekből megvilágítás hatására elektronok lépnek ki mivel a fénysebességgel haladó fotonok teljes energiájukat átadják az elektronnak, azok a foton energia egy részét a kilépési munkára fordítják, a fennmaradó rész pedig mozgási energia formájában marad meg, ahogyan ezt Einstein megfogalmazta [20]. A vizsgált három darab fizikai folyamat az elektromágneses hullám születésére az $E_{G,em}$ elektromágneses hullámot gerjesztő antennagerjesztő energia (12), a foton születésére $E_{G,f}$ a fotont létesítő energiaforrásnak gerjesztő energiája (16), a fémből kilépő elektron esetére vagy fémet elhagyó elektron születésére $E_{G,e}$ elektront létesítő fotonok energiája, mind, egy és ugyan azon a fizikai folyamat, köszönhetően a térenergi-

ának energiaegyensúlyra, energiaminimumra törekvő szabályozási eljárásának, működési mechanizmusának. Továbbá megemlítem, amit már korábban definiáltam, hogy a hatás ellenhatás energiáinak is azonos nagyságúnak kell lennie, szintén a térenergia szabályozási eljárásának köszönhetően. Célszerű a továbbiakban $v = v_e$ elektronsebességet használni. Az előzőeket figyelembe véve a (16) összefüggés alapján írható a fémből v_e sebességgel kilépő elektronra annak gerjesztési energiájára

$$E_{G,e} = E_{ke} = W_{kie} + \frac{1}{2} \cdot m_e \cdot v_e^2 [Nm, VAs]. \quad (17)$$

Összefoglalva a három fent említett eseményre megfogalmazott összefüggések (12), (16), (17) azonos formát öltenek, köszönhetően a térenergia szabályozási eljárásának, ahol az egyes forrásenergiák például az elektromágneses hullámnál az antennát gerjesztő generátor energiája, a foton születésénél a fényforrásnak aktuális aktivációs energiája, az elektron születésének a vizsgált folyamatában a fémre irányított foton által átadott energia. A h Planck-állandót figyelembe véve adott f frekvenciájú fény adott E_f energiájú fotonokból áll. Így elődeink tudományos eredményei alapján, az f frekvenciájú egy darab foton energiája

$$E_f^{1db} = h \cdot f [J, Nm, VAs]. \quad (18)$$

Továbbá az új tudományos alapok szerint ismert, hogy a v_e elektronsebességgel haladó m_e elektrontömegnek a térenergiával kapcsolatos E_{ke} kapcsolati energiája hogyan alakul ki (lásd még 3. ábrát), ezért tudható, hogy a (17)

összefüggésben szereplő mennyiségek mekkora értéket képviselnek, azaz, milyen összefüggésben állnak az egyes mennyiségek. Az elektron kilépési energiája tekintetében, az új tudományos alapokon megfogalmazva mondhatjuk, hogy az elektronnak mekkora energiára van szüksége, hogy a stabil működést biztosító kapcsolati energia sávból kilépjen, azaz "kvantál" hasson ebben a fizikai folyamatban, annyi energiára van szüksége az elektronnak, amekkora a v_e elektronsebességű mozgási energiája. Vagy másképpen megfogalmazva, a munkavégzés azért szükséges, hogy az elektron kilépéséhez, a távozó elektronnak a v_e elektronsebességű m_e tömegű auraképére a térenergiának kapcsolati tere átalakuljon, és így a térenergia a szabályozási eljárásával a kívánt v_e elektronsebességgel az m_e tömegű elektront szabadon, akadálymentesen tudja szállítani (további magyarázatként lásd még 3. ábrát és a tehetetlenség magyarázatát, ugyanis m_e tömegnek különböző sebességeken a térenergiával való kapcsolatában más és más kapcsolati energia érték tartozik). Ezért írható, hogy

$$W_{kie} = \frac{1}{2} \cdot m_e \cdot v_e^2 = E_{tér}^{v_e}. \quad (19)$$

Az előzőek alapján a (17), (18), (19) összefüggések szerint megmondható például hány darab fotonra van szükség, hogy ütközzön és átadja energiáját a fémnek, hogy a fémből egy darab elektron a stabil működést adó kapcsolati sávból v_e elektronsebességgel kilépjen. Az elektronnak a periodikus pályájú stabil működését adó kapcsolati energiasávot a fém anyagában az alkotóelemek szinkronozott szabályozása (lásd például gravitáció, atomműködés,

mechanizmusa) azaz, a térenergiának a szinkronozott energiaegyensúlyra, energiaminimumra törekvő szabályozási eljárása biztosítja. A kapcsolati energiasávot v_e elektronsebességgel elhagyó egy darab m_e tömegű elektron kvantálásához így a szükséges foton darabszám

$$k_{db} = \frac{m_e \cdot v_e^2}{h \cdot f} [db]. \quad (20)$$

Ezek után a (13) Einstein-féle egyenletet az új tudományos alapokon pontosabban (W_{kie}) értéknek pontos ismeretében (19) írhatjuk az $E_{G,e}$ elektront létesítő fotonok energiája (17) alapján,

$$E_{G,e} = k_{db} \cdot h \cdot f = W_{kie} + \frac{1}{2} \cdot m_e \cdot v_e^2 = m_e \cdot v_e^2 [Nm, VAs]. \quad (21)$$

Látható az új tudományos alapok ismeretében a (13) Einstein-féle egyenletet a természet, a térenergia létezésének és működési mechanizmusának ismeretével pontosabban, természethez közelebb álló módon írhatjuk le a (17), (18), (19), (20), (21) összefüggésekkel, elődeinknek tudományos eredményeit is felhasználva! Az is láthatóvá vált, hogy egy anyagnak, például vizsgáltunk tárgyának, egy fémnek, az azt képviselő szinkronozottan és szabályozottan működő energiarendszernek, periodikus alrendszereiket összekapcsoló és működtető kapcsolati energiasáv energiáján belül periodikus működést végző elektront a térenergia szabályozási eljárása a kapcsolati energia értékénél kisebb értékű gerjesztés esetén, a sávon belüli pályán tudja, tartani, ahogyan azt már korábbiakban is jeleztük. Azonban, ha a kapcsolati energia-

sáv maximális értékénél nagyobb energiájú gerjesztést alkalmazunk, akkor, mint a vizsgálatunk során is, az elektron kilép a kapcsolati energiasávhoz tartozó szabályozott periodikus pályáról, azaz kvantál, például átmegy egy másik nagyobb kapcsolati energiasávba az abban történő stabil szabályozott működésre, vagy kilép és elhagyja a stabil szabályozott működést adó kapcsolati energiasávot, ahogyan esetünkben is kilépett.

A fénynyomás összefüggései helyesek, természetszerűek. Elnyelődés esetén a fotonnak nevezett periodikus működésű (tömeget mutató) energiarendszer energiája átadódik az ütköztetett anyag (tömeg) energiájának, annak energiáját növeli és ennek természetszerű eredményeit létesíti. Visszaverődés esetén az anyag (tömeg) felületének periodikus működési rendszere nem engedi, hogy a fotonnak nevezett energiakombináció energiája behatoljon az anyagba, azaz az anyag (tömeg) felületének hullámtér spektruma olyan értéket képvisel, amely a foton energiaspektrumában nem szerepel, így az energiaátadás nem tud végbemenni és a fotonnak nevezett energiakombináció energiája és az elődeink tudományos eredményeinek megfelelő módon, megfelelő paraméterekkel visszaverődik az anyag (tömeg) felületéről. Ennek a hatásnak, visszaverődésnek fokozására a gyakorlatban például fehér színnel szokták befesteni az anyag (tömeg) felületét, ugyan ekkor az elnyelődés fokozására például már fekete színnel célszerű befesteni az anyag (tömeg) felületét. Továbbá, célszerű még itt megemlíteni a korábbiakban az elektromágneses hullámoknál említett m^* képzett tömeg értéket, amely csak egy hullámot képvisel, így periodikus működésű energiarendszert

nem is tartalmaz, ezért nem tudja haladása során, például egy tömeg melletti haladás során a tömeg magára szinkronozni az m^* képzett tömegű elektromágneses hullámot, azaz nem tudnak egymással gravitálni! Ugyan ekkor, az m_f foton tömegre vonatkozóan haladása során, ha elmegy egy tömeg mellett és azzal van közös energiaspektruma az m_f foton tömegnek, a szinkronozódása a térenergia természetéből adódóan végbemegy (a szinkronozódás egy olyan folyamat, ahol a térenergia szabályozási eljárása főleg a kisebb tömegre nézve a fázishibát kiszabályozza), és a gravitációs kölcsönhatás létrejön. Sajnos a foton nem kettős természetű hullámként nem tud működni. Hullámtermészetének erőltetése a leírás szerzője szerint arra jó, hogy a relativitáselmélet hibás alapjait az eredmények magyarázatánál korrigálhassák! Például $E = m \cdot c^2$, fotonra alkalmazva $E_f = m_f \cdot c^2$ a tudományosan elfogadott magyarázat szerint, ha most itt azt mondjuk, hogy a foton hullámtermészetű (amely több oldalról is bizonyítottan nem természetszerű), akkor minden rendben van, hiszen ekkor az, $m_f = 0$ és a Híres Einstein általi anyag energia összefüggés is rendben van!

- Einstein munkásságában, a relativitáselmélet meghatározó axiómarendszerének elemzése, az új tudományos alapok ismeretében

A [20] irodalom cikke alapján nézzük a relativitáselmélet axiómáit, valójában a speciális relativitáselméletet tekintve, amelynek egy kiterjesztett elmélete az általános relativitáselmélet, aminek így része marad a speciális relativitáselmélet is. A [20] irodalomban olvasható „Einstein 1905-ben írt cikkei („A

mozgó testek elektrodinamikájáról”, „*Függ-e a test tehetetlensége az energiájától?*” c.) a speciális relativitáselméletet fogalmazzák meg, amely Einstein legközismertebb, és legtöbbet vitatott eredménye”. Továbbá a leírás szerzője a [20] irodalomban olvashatók közül a legmeghatározóbb három Einstein által megfogalmazott axiómát kívánja értelmezni az új tudományos alapok ismeretei szerint. A cikkben szereplő axiómák:

- Két esemény között eltelt idő függ attól, hogy melyik rendszerből nézzük. Két egymáshoz képest mozgó rendszerből nézve eltérő értéket kapunk. (idődilatáció) /1/
- Két esemény, amely az egyik rendszerből nézve egyidejű, a másikkól nézve eltérő idejű lehet. (Nincs abszolút egyidejűség.) /2/
- Egy tárgy méretei (például hossza) más az egyik rendszerben, mint a másikkban (hosszúság-kontrakció). /3/

Elemezzük az /1/, /2/, /3/ axiómákat az új tudományos alapok ismeretei szerint. Nézzük az /1/ axiómát: Amennyiben csak az Einstein által leírtaknak értelmezését és annak alkalmazását vesszük, újraértelmezésre szorul! Amennyiben csak a foton által szállított képeket, információkat nézzük, a Lorentz-transzformáció értelmében kell eljárunk, amely természetszerű. Ha nem a foton által szállított képeket vizsgáljuk, és a Lorentz-transzformációt kiterjesztjük Einstein által megfogalmazott értelemben, akkor természetidegen eredményre jutunk! Például az idő minden koordinátarendszerben az eseményhez kapcsoltnak annak leírásához azonosan kell, hogy teljen mindenütt,

például csak így tudunk eseményeket helyesen értelmezni, a foton által észlelt és általa képek formájában akár fényévekkel ezelőtt történetekről, eseményekről természetszerűen informálódni. A foton auraképe szállítja azt az információt, amivel találkozva kialakult auraképe. Szemünk például ezt a foton által szállított auraképet, információt tudja feldolgozni, kiértékelni, értelmezni számunkra. A természet, a térenergia szabályozási eljárása a foton által szállított auraképet, fotonnak nevezett energiakombinációt, mint m_f foton tömeget c fénysebességgel szállítja. Az időt az emberiség találta ki, hogy az eseményeket ennek sorában tudja rendezni. Az idő ténye, a bevezetett idő létezése nem szabad, hogy bármilyen eseményre is, annak befolyásolására, alakítására hatással legyen. Az idő nem dilatálhat, matematikailag csak lineáris függvénnyel vehető figyelembe természetszerűen! Tehát, ha valaki egy űrhajóval utazik, nem érkezhetsz vissza fiatalabbnak a Földön maradtakhoz képest. Nem az idő ténye befolyásolja létét, hanem a környezetének hatása! Tér-idő fogalom létezik, de csak képekre, a Lorentz-transzformáció értelmében természetszerű! Térjünk át a /2/ axióma értelmezésére. Ez az Einstein által megfogalmazott axióma is újragondolást igényel. Ha az emberiség által bevezetett időt, amelyet események időbeni leírására kívánunk használni, akkor mindenre kiterjedően azonosnak kell értelmeznünk! Ha az új térmodell természetbeni alkalmazhatóságát nézzük, akkor a matematikai leírásból is adódóan, amennyiben, ideális esetben, egy információt nulla idő alatt végtelen teljesítménnyel, egy Dirac impulzussal, azaz egységnyi energiával küldünk a világegyetembe, a világegyetem minden pontjában azonosan nulla

idő alatt fog megjelenni, köszönhetően a térenergia szabályozási eljárásának. Ugyanis az történik, hogy ez a Dirac impulzusszerű térhiba megjelenésekor a természetnek a szabályozó mechanizmusa azonnal ki akarja javítani a térhibát, és erre a világegyetem összes pontján az összes *DEK* dipólusos energiakvantum befordul, az egész térenergia végtelen nagy teljesítménnyel való megmozdulása által annak megfelelő irányba, hogy kompenzálja a térhibát. Majd ennek utána, a Dirac impulzus megszűnésekor visszaáll az eredeti formára, a világegyetemnek statikusan is és dinamikusan is biztosított energiaegyensúlyára. Látható ez a térmodell nem kell, hogy elszállítsa a térhibát a keletkezési helyről a célhelyre, működési mechanizmusa rendszertechnikája a célhely energetikai változásával meg tudja kapni a küldeni kívánt információt! Az előző példa is azt mutatja, hogy ideális esetben még gyakorlatban is előállhat, az elméletileg lehetséges, abszolút egyidejűség. Valójában a világegyetem minden pontján egyidejűleg természetszerűen zajlanak a helyi események! Továbbiakban nézzük meg a /3/ axióma értelmezését. Einstein általi felfogásban ez az axióma is szintén újragondolást igényel. Ugyanis mint az előző két axióma értelmezésénél megtettük itt is azt kell mondani, ha a foton általi képeket kívánom értelmezni, akkor a Lorentz-transzformációt alkalmazva a képeket így látom, a hosszúság-kontrakció rendben van. Azonban az már nem igaz, ha veszek egy tárgyat és azt elhelyezem akármilyen koordináta rendszerben, amely például a Földhöz képest nulla vagy attól eltérő sebességgel halad, ha ebbe a jellemzett sebességű koordináta rendszerbe helyezem el ugyan azt a tárgyat, mindig azonos hosszúságú lesz. Azzal hogy

Einstein úgy gondolta, hogy az éter el is hagyható, minden nélküle is ugyan úgy tud működni, alapvetően nagy hibát követett el a természetességet illetően. Csak ismételten megemlítem, a legnagyobb problémát az jelenti, hogy a matematikusok egy hibátlan matematikai leírást készítettek a relativitáselméletre, ennek bővületében a tudományos világ szakembereinek nagy része nem veszi észre, hogy amire épül a relativitáselmélet, az alapok természetellenesek! Ez is szóba került már, hogy Einstein nagyságát az is jelzi, hogy öreg korára észrevette tévedését, és amikor ezt jelezte a tudományos világ felé, a reakció mindössze az volt, hogy Einstein öregségére megzavarodott, és minden ment tovább, ahogyan a közleménye megtétele előtt ment.

3. Az Egységes Energia Elmélet és használata a fizikai folyamatok természetszerű értelmezésében és annak leírásában

A természet működési eljárását tekintve a térenergia működési eljárása a meghatározó. A természetet tekintve, az valójában az energiát, és annak számtalan megjelenési formáját ismeri alapvetően. Az új Térmodell szerint, valójában a térenergia, a nem pondusi energia rendszer, beleértve a pondusi energia rendszeren belül is mindenkor ott levő nem pondusi energia rendszert is, a természetben megtalálható minden rendszernek, így például az élő és élettelen rendszereknek is, az univerzumunk működésének is, statikusan is és dinamikusan is az energiaegyensúlyra, energiaminimumra történő szabályozási eljárását végzi, mint energiaforrás! Működési mechanizmusa, rendszertechnikája ezt biztosítja számára, csak így tud működni. A természetben fontos szerepet tölt be a térrendszerek működési módjának kapcsolatából származó, a korábban már említett, $\bar{E}_k$ kapcsolati energia, amely irányított energia, ahogyan most térvektorral az jelezve is lett. Az Egységes Energia Elméletnek is alapja az energia, az új Térmodell és így fő jellemzője, hogy természetűen, energia kapcsolatokon keresztül próbálja a természeti jelenségeket értelmezni és vizsgálni. Az Egységes Energia Elmélet egy olyan elmélet, amely egységes energia alapon, ahogyan a természet is működik, kívánja végezni a különböző fizikai folyamatok vizsgálatait.

- Az új Térmodell szerint a DEK dipólusos energiakvantumot, mint építőkövet már egy másik építőkö kapcsolatlanban is újszerűen kell értelmezni. Ugyanis már attól

függően is, hogy például egymás mellett hogyan (milyen irányban), helyezkednek el, már más és más energiadifferenciát mutatnak, azaz más és más struktúrákat és viselkedési formákat eredményeznek! Ilyen modellt, ami ilyesmit figyelembe tud venni, a tudomány még nem alkotott, azaz így nem is alkalmazhatott. Az eddig született minden térmodellnek egységesen ez komoly hiányossága a természetet illetően, így arra a kérdésre, hogy az eddig megszületett aktuális térmodellben mi és hogyan szolgáltatja az információátvitelt, erre nem kaphatunk természetszerű választ! Az új alapokon a térenergia, a nem pondusi energiarendszer nem csak egy élettelen világot képvisel, mint a tudományosan elfogadott részecskék világa, hanem az életet hozza be az új Térmodellben megfogalmazottaknak megfelelően! Amint korábbiakban már említettem, működési mechanizmusa rendszertechnikája nélkülözhetetlen, ez adja szabályozóképességét, természetszerűségét, az életre való képességét modellszerűen. Léte nem hagyható el.

- Az energia megmaradásnak és a közvetlenül kapcsolódó hatás ellenhatás nagyságának és a hatások azonos energianagyságának mindenkor teljesülnie kell, hiszen a feltárt energiarendszer működési rendszertechnikája statikusan is és dinamikusan is mindig erre szabályoz!
- *A tehetetlenségi kölcsönhatás bevezetésével, az Egységes Energia Elmélettel (EEE) Unified Theory of Energy (UTE, UNITHE) [1], [2], [3] az éter- a relativitás- és a kvantum-elmélet összekapcsolható, az erős, gyenge, elektromágneses, gravitációs kölcsönhatások közös alapon újra értelmezhetők. A tudomány számára*

ma axiómaként ismert villamos tér, mágneses tér, gravitáció, tehetetlenség, mint legalapvetőbb fizikai jelenségek az előzőek ismeretében levezethetők, így azok az új Egységes Energia Elméletnek köszönhetően többé nem axiómák. Fontos észrevenni és felhívni a figyelmet a tudomány állására a mágneses terek tekintetében a Nobel-díjas Feynman elméleti fizikusnak a BBC számára tett interjújára. Ebben egyértelműen megfogalmazza, hogy nem tudja megválaszolni mi is valójában a mágneses tér, mivel egy megfelelő modell sajnos ma még nem áll rendelkezésre (ez a tudományban a mai napig nem változott), az interjú itt tekinthető meg [8]. Amint már korábban is említettük a részecskefizika számára ma a tehetetlenség nem létezik. Felhívja a figyelmet arra, hogy a fizika nyelve a matematika, például a tehetetlenséget is, amíg azt matematikai formában nem írják le, addig a részecske fizika számára nem létezik. A gravitációs hullámok mérése óta a tudományos álláspont az, hogy Einsteinnek igaza volt, a gravitációt térgörbület okozza (A leírás szerzője ismételten megjegyzi Einsteinnek az öregkori helyes felismerését, azt a megállapítását, hogy ami nem létezik (a vákuum tudományos definíciójából következően), az nem is görbülhet, a korabeli tudományos reakció, Einstein megöregedett stb..). Visszatérve a gravitációs hullámokra, az Európai gravitációs hullámokat mérő új mérőrendszer publikálása által és azzal a közzétett megjegyzéssel, hogy „bár még így sem éri el az amerikai társdetektor érzékenységet” a leírás szerzőjének számára egyértelművé vált, hogy tévúton jár a tudományos világ a gravitáció értelmezését és a gravitációs hullámok mérését illetően, igaz a jelen tudományosan elfogadott alapok ismeretében tévedését fel sem ismerheti. A változást az új térmodell természetszerűségének felismerése

hozhatja meg, hogy az eddigi térmodellektől sokkal pontosabban kezeli a természetet, az irányított terek létezésének a tudomány által való elfogadásával és annak felismerésével, hogy a jövő technológiája az irányított terek technológiája, amit a jelen civilizáció technikája már magas szinten művel és még magasabb szinten művelhetne, de a jelen tudományos alapokkal és gondolkodással felismerni sem lehetséges ezt. Megemlítést érdemel a csúcstechnika által megfigyelt és felismert folyamat a DNS mechanizmus, ami 2015 évben kapott Kémiai Nobel – díjat és a másik felismerés, hogy a neutrínónak tömege van és oszcillál, szintén 2015 évben kapott Fizikai Nobel – díjat, de a jelen tudományos alapokat tekintve ezen felismerések és következményeik további magyarázatra szorulnak, amiket az új térmodell és az új térelméleti alapok felhasználásával már meg tudunk válaszolni.

- A tehetetlenség mechanizmusának feltárásával az új Térmodell, az új Egységes Energia Elmélet alapján, létrehozhatunk tolóerőt. A NASA is mért ilyent „EmDrive”, de a jelen tudományos alapok szerint ez a tolóerő nem jelentkezhetne. Az információk itt tekinthetők meg [19].
- A természet állandó változásának okozójaként, általánosan nézve a mindenkori természetváltozások világlátásaként az új alapokon megfogalmazható, hogy a természetben a szinkronozódások periodikus változása során minden aktuális pillanatban a szinkronozott periodikus működésű rendszerekben a fázishiba a rendszereket mindig energiaminimumra szabályozza be, ahol a közös szinkronozódás frekvenciáján mindig a nagyobb tömegű rendszerek húzzák, szinkronozzák ma-

gukra a kisebb tömegű rendszereket. A természetnek ilyen formájú szinkronozott szabályozási eljárása eredményezi a gravitációnak nevezett jelenséget is az új ismeretek alapján, mint például egy atommag elektron úgymond, megsemmisítő, külső hatás nélküli „örökmozgását”, a tapasztalt égi mechanikát, univerzumunk működését.

- Nézzünk egy klasszikus kísérletet, az elektronnak villamos térben való mozgását.

Kísérlet során azt tapasztaljuk, hogy állandó nagyságú villamos térben, ha elektront gyorsítunk, egyre nagyobb sebességeknél az elektron gyorsulása egyre kisebb lesz. A jelenség magyarázata Einsteini felfogásban: mivel az elektron töltése és a villamos tér nagysága változatlan, ezért az elektrorra ható gyorsító erő állandó lesz, aminek következtében Newton axiómája alapján az állandó értékű elektront gyorsító erő $\vec{F} = m_e \cdot \vec{a} = \text{állandó} [N]$ akkor igaz, ha a gyorsulás $\vec{a} [m/s^2]$ csökkenésével $m_e [kg]$ elektron tömeg értéke nő. A kísérlet eredménye alátámasztja Einstein relativitás elméletét, ami szerint, minden tömegnek van egy nulla sebességhez tartozó m_0 tömegértéke, amely tömegnek értéke egyre nagyobb sebességen egyre nagyobb értékű tömegértéket képvisel. A $c [m/s]$ fénysebességen pediglen már végtelen nagyra nő meg a tömegérték, azaz $m_e(v = c) = \infty$. A [18] irodalom a 167. oldalon az Einsteint igazoló mérési eredményeket mutatja. A jelenség magyarázata az új Egységes Energia Elmélet alapján: Newton axiómája szerint az impulzusváltozás erőszükséglete $\vec{F} = d(m_e \cdot \vec{v})/dt = \text{most állandó} [N]$. Végezzük el az $(m_e \cdot \vec{v})$ szorzatnak teljes deriváltját, ahol a végeredmény: $\vec{F}_B = \vec{v} \cdot (dm_e/dt)$ és $\vec{F}_K = m_e \cdot (d\vec{v}/dt)$. Értelmezzük a végered-

ményt, ahol az $\vec{F}_B$, a $\vec{v}$ sebességgel haladó m_e elektron tömeg belső aura erőrendszerének változása. Ahhoz, hogy m_e elektron tömege és töltése változatlan maradjon, m_e tömegnek nem szabad megváltoznia, azaz $(dm_e/dt) = 0$ kell, hogy legyen. Így természetesen az $\vec{F}_B = 0$ értékű lesz. Azonban $\vec{F}_K$ az állandó nagyságú villamos térben az m_e elektron tömegre ható $\vec{F}$ állandó nagyságú gyorsító erőnek ellenható, fékező erőrendszer, a $d\vec{v}$ sebesség változáshoz tartozó kapcsolati energia sávváltás, külső kapcsolati auraváltás erő szükséglete, amely $\vec{v}$ növekedésével szintén egy növekvő értékű tehetetlenségi erőrendszer (modell-szerű magyarázata a 3. ábra alapján is követhető, nagyobb $\vec{v}$ sebességen, nagyobb f frekvencián, nagyobb P teljesítményű igény jelentkezik a gyorsításhoz). Az előzőek következménye, hogy $\vec{F}$ gyorsító erő és m_e elektron tömeg állandósága mellett, $\vec{v}$ haladási sebesség növekedésével, az egyre nagyobb haladási sebességen jelentkező egyre nagyobb gyorsító erő szükséglet következtében, a $d\vec{v}/dt = \vec{a}$ gyorsulásnak csökkennie kell, mivel a valóban fellépő $\vec{F}$ gyorsító erő csak állandó értékű. Ugyan arra az eredményre jutottunk, mint Einsteini felfogásban, de a jelen rendszerben m_e elektron tömeg változatlan maradt, ami egy hatalmas különbség! Egy újabb esetben, ha m^* tömeg $\vec{v}^*$ állandó sebességgel halad, akkor a maga előtti teret $\vec{F}_K^*$ fékező erővel alakítja át aurája alakjára, de ugyanekkor a térenergia a mögötte lévő teret $-\vec{F}_K^*$ toló erővel alakítja vissza. Így, $\vec{v}^*$ állandó sebességgel haladó m^* tömeg energiája változatlan marad. Az előzőek eredménye felveti annak lehetőségét, hogyan kell egy külső erőrendszer nélkülözésével tolóerőt létrehozni egy utazásra szánt objektumnál, ahol a végeredmény

az, hogy azt a teret, térenergiát használja az objektum haladásának energiaforrásként, amelyben halad! Továbbá az új fizikai alapok szerint a relatíve nullsebességű m_{0e} elektron tömegnek születési tömegenergiája sebességtől függetlenül változatlan marad, így írható $m_e(\vec{v}) = m_{0e}$, ahol $\vec{v} > 0$. Röviden, a sebességtől függő kapcsolati energiasáv váltása (a fékező illetve toló erők különbsége) okozza a testek tehetetlenségét. Kísérleti példánknál maradva nagyobb $\vec{v}$ haladási sebességen a kapcsolati aurakép váltás következtében egyre nagyobb $\vec{F}_K$ tehetetlenségi fékező erőrendszert kell a haladó m_e elektron tömegnek legyőznie a rá ható állandó $\vec{F}$ gyorsító erő mellett, ezért muszáj, hogy gyorsulása csökkenjen, úgy ahogyan azt a kísérlet során tapasztaljuk! A kísérlet eredményeként az új Egységes Energia Elmélet egy természetszerű végeredményt szolgáltatott, hogy az m_e elektron tömege állandó maradt az állandó $\vec{F}$ gyorsító erő mellett, úgy, hogy az m_e elektron tömeg, növekvő $\vec{v}$ haladási sebesség folyamatában az $\vec{a}$ gyorsulás természetszerűen csökken! Az új alapokon vizsgálva a fizikai folyamatot arra a következtetésre jutunk, hogy az Einstein által meghatározott maximális tömegsebesség, a fénysebesség, amelynek elérésekor a tömeg értéke végtelenné válik és így már végtelen nagy gyorsító erő kéne, amely érték maximális tömegsebességhez a fénysebességet rendeli határsebességként, ami Einstein elméletéből logikusan adódik, de nem természetszerű! Az új alapokon vizsgálódva az a jelenség adódik, hogy a fénysebesség egy tömeg mozgásának nem határsebessége, mivel a tömegnek egyre nagyobb sebességen való haladása esetén, nem a tömeg értéke változik meg a nem pondusi energiarendszerben történő haladása során, hanem a mozgásállapot változtatása, ami például végtelen sebes-

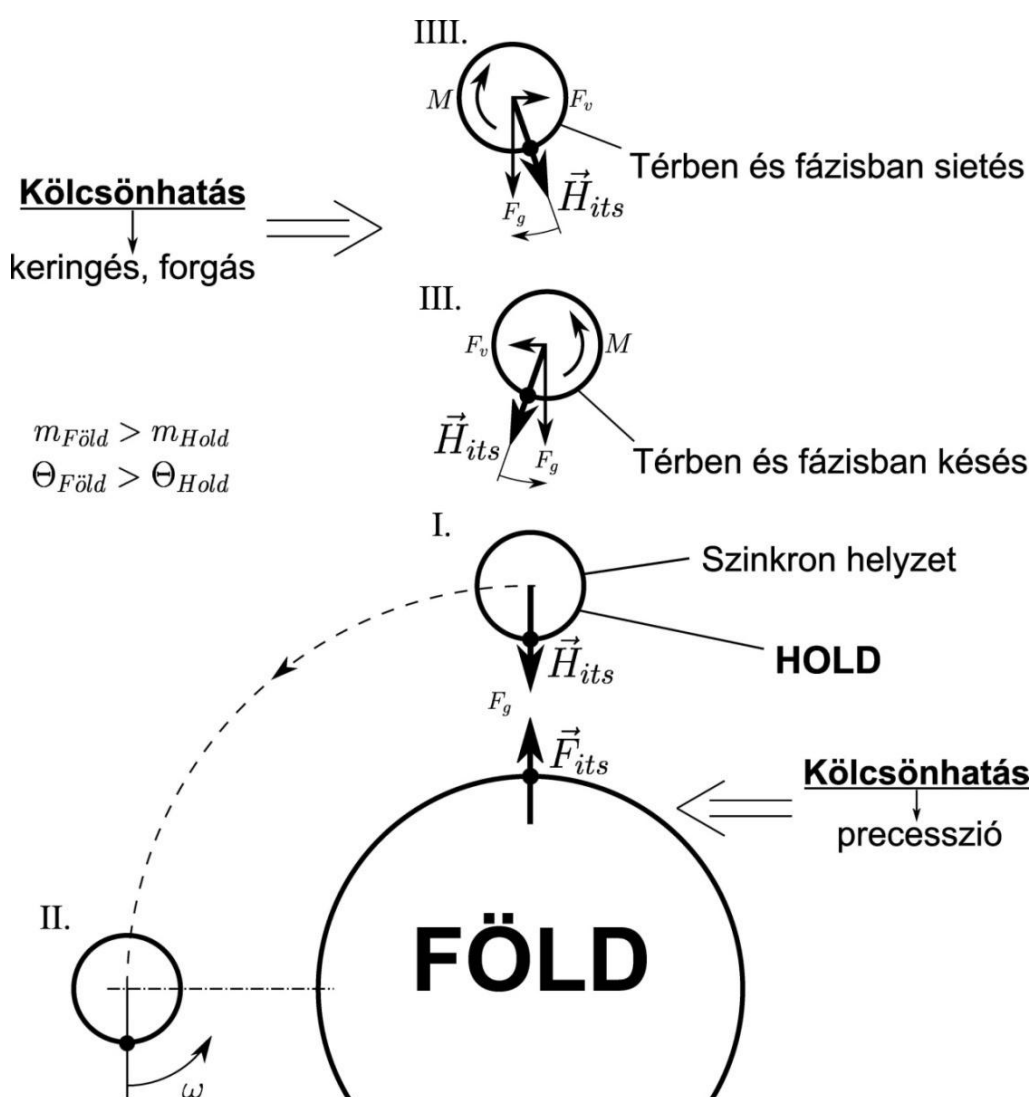
ségen végtelen teljesítményt követel meg (lásd 3. ábra). Így valójában az m tömegnek a nem pondusi energiarendszerben, térenergiában való haladása során nem az m tömege változik meg, hanem a θ tehetetlensége, amely végtelen sebességen végtelenné válik. Az előzőekből természetesen következik, hogy a mozgó m tömegnek mozgási sebességétől függetlenül m tömege nem változhat meg, a fénysebesség, az m tömeg mozgásának nem határsebessége, végtelen sebességen az m tömeg θ tehetetlensége válik végtelenné, amely végtelen sebesség az m tömegmozgási sebességnek egyben határsebessége is. Az új tudományos alapokon bemutatott eredmények újra felvetik Einstein relativitási elméletének újragondolását, helyességének megkérdőjelezését!

- A Föld Hold hullámtér kapcsolata!

Ebben a részben leírtak 2014 évben kerültek leírásra, ismertetésre. A korábbiakban is megfogalmazottak alapján tehát létünk terét, univerzumunkat energetikailag két részre osztottuk pondusi és nem pondusi energiarendszerre. Valójában pondusi energiarendszer az, ami a tér egy pontjából nézve a tömegre jellemző pulzált irányított teret mutatja, azaz az intenzitást szinuszos spektrumokra bontva, egy – egy spektrum időben a vizsgált pontból úgy érzékelhető, hogy a végtelen szabadságfokú DEK dipólusos energiakvantumokból, építőkövekből felépülő térnek köszönhetően szinuszos intenzitással változó $\vec{E} - D$ észak – dél pólusváltás periodikus ütemét mutatja, amit végül elnevezünk pulzált irányított térnek. (Az előállt spektrumot az anyag szolgáltatja, műszereink is anyagból készülnek, így mérőműszerrel, kimutatni nem egyszerű feladat!) Végül is a pondusi energiarend-

szer pulzált irányított teret, azaz tömeget mutat. A tömeget jellemző V térfogaton belül és kívül a teret a nem pondusi energiarendszer tölti ki és rendezettségével létrehozza a V térfogaton belüli irányított teret, amit elnevezünk belső aurának, amivel energetikailag egyensúlyt tart a V térfogaton kívüli irányított tér, amit külső aurának nevezünk el. (Az irodalomban az aura fogalom használatos, és az említett folyamat értelmezésére is elfogadható.) Két tömeg viszonylatában a közös és maximális spektrumot tartalmazó irányított térre a nagyobb tömeg rászinkronozza a kisebb tömeget és ezen keresztül mindig egy pulzáló vonzóerő, gravitációs pulzált irányított tér keletkezik, (valójában a szinkronozás következményeként, amikor az egyik tömeg irányított tere $\vec{E}$ északi pólust mutat, akkor a másik tömeg D déli pólust) ami létesíti a tapasztalt vonzóerőt, a gravitációs erőrendszert. A szinkronozott két tömeg esetében a nagyobbikhoz viszonyítva a kisebbik mechanikai mozgáspályája keringés és forgás. Ez a mechanikai mozgáspálya annak következménye, hogy a pulzált irányított terek (hullámterek) fázisban eltolódnak a mechanikai mozgás következtében. A keringésben a szinkron helyhez lemaradó kisebb tömegre ható erőknek, az alapfolyamatot tekintve, a pulzáció helyeket összekötő erőrendszernek síkban való elemzését, a kisebb tömeg tömegközéppontjára nézzük meg. A tömegközéppontra jelentkezik tehát, egy a haladás irányába mutató a keringést biztosító vivőerő, F_v ennek energiájával azonos nagyságú a forgást biztosító forgatónyomaték M és a két Föld és Hold, tömeg középpontját összekötő egyenesen a tömegvonzást eredményező gravitációs erő, F_g . Az előzőek alapján, a rendszertechnikából adódóan visszaigazolódnak a Kepler törvények. Egyértelműen adódik az atommag elektron mozgáspályája, az örökké moz-

gás rendszertechnikája, energiája, ami vonatkozik a bolygókra és univerzumunkra egyaránt, azaz a mikro és makroszinten működő rendszereinkre. Magyarázatot nyer a Hold szinkronozott Föld körüli szabályozott mozgása a speciális forgatónyomaték kialakulása, aminek következtében mindig ugyan azt a felületét mutatja a Hold a Föld felé. A Föld és Hold, szinkronozással szabályozott pulzált irányított térkapcsolatának modelljét mutatja be a 16. ábra.

16. ábra. A Föld és Hold szinkronozott és szabályozott pulzált irányított térkapcsolatának modellje

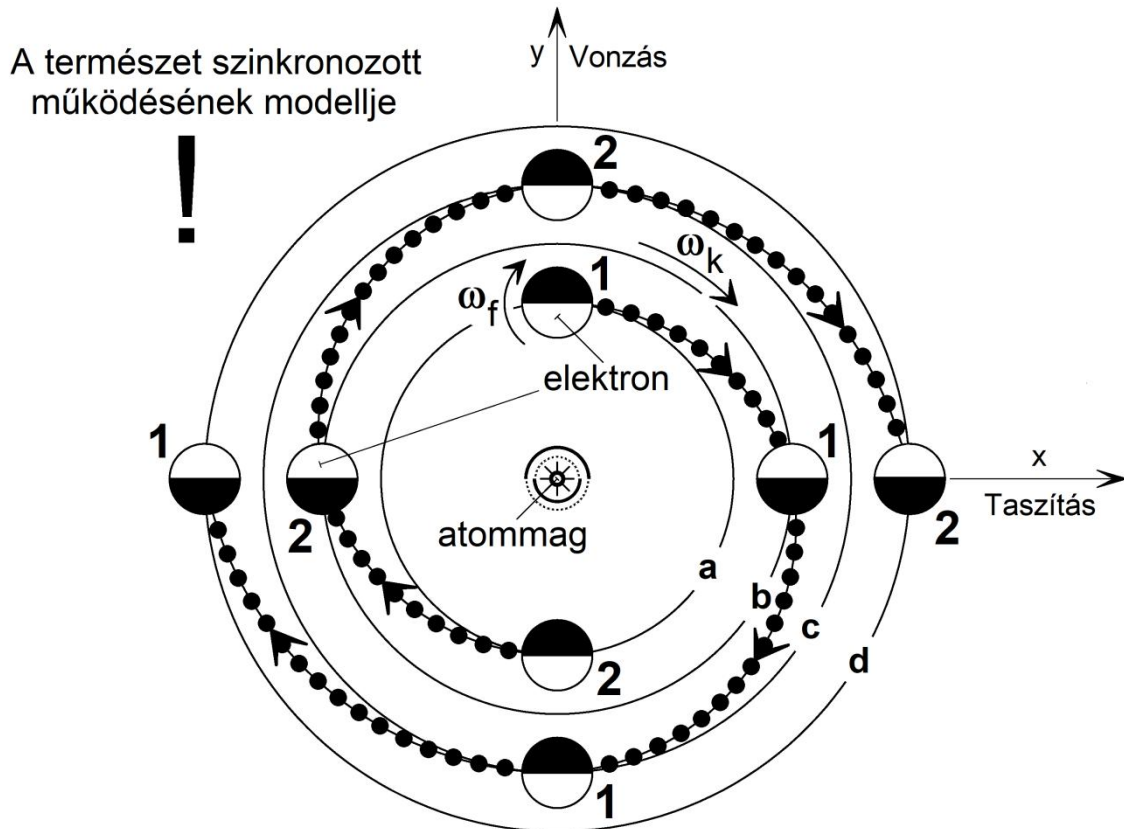
A természetnek megfelelő szinkronhelyzetek vastagított ponttal jelöltek. A gyakorlatból tudjuk, hogy a Földnek $m_{Föld}$ tömege jóval nagyobb a Holdnak m_{Hold} tömegénél ($m_{Föld} > m_{Hold}$) és a tehetetlenségeket tekintve ($\theta_{Föld} > \theta_{Hold}$), ahol a jelzett mechanikai jellemzők alapvetően meghatározzák a szinkronozott mozgást, a keringést és forgást! Az *I.* jelzésű Hold ábra a szinkronhelyzetet mutatja. A Föld körüli Hold keringés 90 fokkal való helyzetét *II.* jelzésű Hold ábra mutatja. Látható, ahhoz, hogy a Hold a tapasztalásnak megfelelően ugyan azt az oldalát mutassa, 90 fokkal a jelzett ω irányban még el is kell fordulnia, ami abból a speciális hullámtér kapcsolatból adódik, amit a Föld tömege, anyaga illetve a Hold tömege, anyaga biztosít! A szabályozás mechanizmusa követhető továbbá *III.* jelzésű Hold ábrán, ha térben és fázisban késik a Hold. Az $\vec{F}_{its}$ erőrendszer fázishelyzete a Föld irányított terének spektrumát, $\vec{H}_{its}$ erőrendszer fázishelyzete a Hold irányított terének spektrumát mutatja, ahol a végtelen szabadságfokú irányított térspektrumok kölcsönhatása eredményezi a kapcsolati erőrendszert. Amely erőrendszer modellszerűen a Földnek, $\vec{F}_{its}$ a Holdnak, $\vec{H}_{its}$ irányított tér spektrumoknak kapcsolati erőtervektoraiként való értelmezését jelenti most (mágnessel modellezve a kapcsolatot a Végeselemes Módszer számítási eljárása pontosan számolja az ezeknek megfelelő tényleges, F_v vivő és F_g gravitációs mechanikai erőrendszert és M nyomatékot). Valójában a kapcsolati erőrendszereknek, $|\vec{F}_{its}|$ és $|\vec{H}_{its}|$ fázishelyzetei eredményezik a Hold ábrákon mutatott keringést szabályozó F_v vivőerőt, a Hold forgását szabályozó M forgatónyomatékot és a két tömeg vonzását eredményező F_g gravitációs erőt. Valójában a *III.* jelzésű Hold áb-

rán a Holdnak térben és fázisban késése látható, ahol az irányított térkapcsolatból adódik, a Hold keringési sebességét növelő F_v vivő erőrendszer és a Hold forgását növelő M forgatónyomaték. A szabályozás mechanizmusa a *IIII.* jelzésű Hold ábrán a Holdnak térben és fázisban sietése azt mutatja, hogy a Hold térben és fázisban siet a megkívánt szinkronhelyzethez képest és a végtelen szabadságfokú Föld – Hold térkapcsolatból az irányított terek kapcsolatából származó F_v vivő erőrendszer a Holdnak keringési és M forgatónyomaték a Holdnak forgási sebességét csökkenti. A Hold mozgásának visszahatása a Földre, valamint a Nap hatása, a kölcsönhatás, a Földre precessziós pályamozgást okoz. Látható a nem pondusi energiarendszernek a hullámtérkapcsolat energiaminimumára történő folyamatos szabályozása. *A térenergiának a kapcsolati energiasávnak mindenkor az energiaminimumra történő szabályozási eljárása, rendszertechnikája okozza mikro és makroszinten a periodikus működésű rendszereinknek kvantálását. Tehát a bolygók stabil periodikus mozgáspályájának megváltoztatása is kvantálást mutat.* Például csak akkor történik új pályán való Holdmozgás, ha a Hold kitérítése a kapcsolati energiasáv maximumát átlépi. Természetesen ekkor az új kapcsolati energiasáv minimumára szabályozottan alakul a szinkronozott mozgás vagy a Hold beesik a Földre, vagy eltávolodik a Földtől, ha az új szabályozott keringési pálya nem tud kialakulni. (Látható a Föld – Hold mozgáspályájának szabályozását is a nem pondusi energiarendszer végzi, figyelmen kívül hagyása egy természetidegen tudományos úthoz vezethet). A Nap, Föld és a Hold viszonylatában nézve a rendszerkapcsolatokat, amilyen ez a kapcsolat is, ilyenre már korábban is utaltunk általánosan, a Nap szinkronozza magára a Földet és a

Föld szinkronozza magára a Holdat, amiknek következménye, hogy napfogyatkozásakor, amikor a Nap és Föld közé kerül a Hold, nem szabad semmilyen, a gravitációs helyzetből adódó lengést tapasztalni a Földön. Ebben a helyzetben ugyanis, a Hold szépen bekúszik a Nap – Föld szinkronozott útjába, például ha a Nap $\hat{E}$ északi irányítottságot mutat a Föld felé, akkor a Föld D déli irányítottságot mutat a Nap felé az azonos szinkronozott spektrumokon. Továbbá, mivel a Holdat a Föld szinkronozza, így a kapcsolódó irányított tér a Földtől tekintve, D déli Föld, kapcsolódik $\hat{E}$ északi Hold irányítottsággal a Föld felé, majd D déli Hold irányítottság kapcsolódik a Nap felé és $\hat{E}$ északi irányítottság a Naptól kapcsolódik a D déli irányított Hold felé. A korábbi irányított tér kapcsolat röviden Föld $D - , \hat{E} - \text{Hold} - D, -\hat{E} \text{ Nap } (D - \hat{E} - D - \hat{E})$ és ellenfázisban Föld $\hat{E} - , D - \text{Hold} - \hat{E}, -D \text{ Nap } (\hat{E} - D - \hat{E} - D)$ a Hold irányítottsága kivastagítással jelzett. Az eddigi szeizmográf-mérések is az előzőeket igazolják, de az elfogadott tudományos ismeretek szerint mást kéne tapasztalni, ezért is próbálnak mérni, azaz, napfogyatkozásakor gravitációs anomáliát tapasztalni, várni. A természetnek, térenergiának szinkronozási eljárásával magyarázhatók továbbá a kettőscsillagok mozgáspályája valamint más, egyéb csillagászati események. *Az előző gondolatok arra is rámutatnak, hogy a periodikus mozgású rendszerek nem csak mikro szinten kvantálnak, hanem makroszinten is, az elfogadott tudományos elképzeléstől eltérően!* A kvantálás alapja a természetnek, azaz térenergiának szabályozási eljárása, működési mechanizmusa, amely minden rendszert statikusan is és dinamikus is az energiaegyensúlyra, energiaminimumra való törekvéssel szabályoz be.

- Az atommag és elektron hullámtere és hullámtér kapcsolata!

A 17. ábrán az atommag elektron szinkronozott működését magyarázó, az atomnak egyszerűsített modellje látható két, 1 és 2 jelzésű elektron esetén.

17. ábra. Az atommag elektron szinkronozott működését magyarázó egyszerűsített atom modell

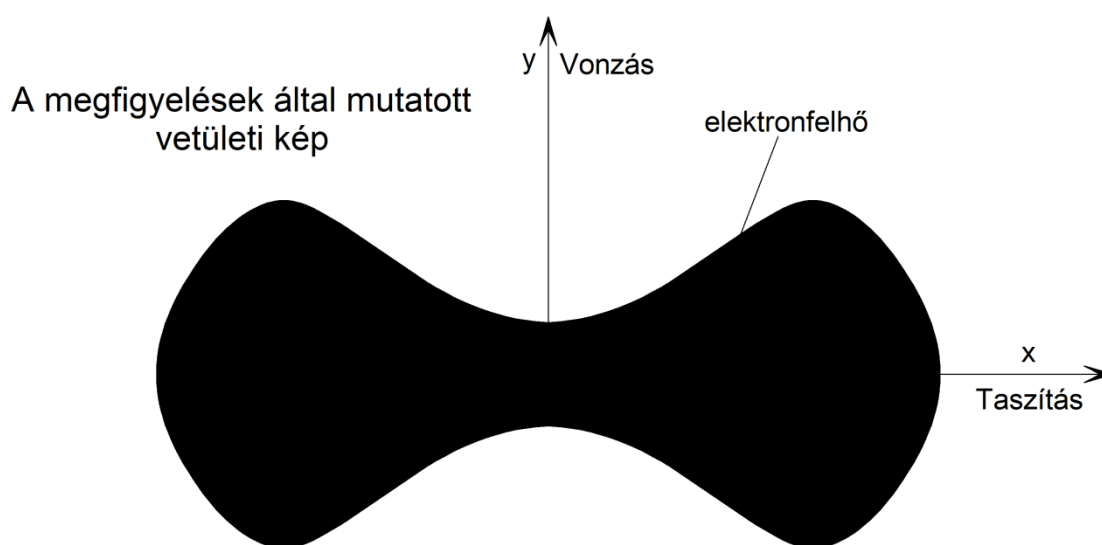
Az atommag modellszerű hullámterét a szinkronhelyzethez tartozó irányítottságot figyelembe vevő, a maximális értéket mutató $\vec{E}$ északi (kivastagított folytonos vonallal jelzett), D déli (szaggatott vonallal jelzett) pólusok általi irányított tér irányítottságát jelölték. Az atommag irányított terét egy szinusz függvény szerint változó, egyik fél hullám alatt $\vec{E} - D$ (az atommag körüli külső körrel mutatott irányított-

ság), a másik fél hullám alatt $D - \hat{E}$ (az atommag körüli belső körrel mutatott irányítottság) irányítottsággal modellezzük. Ez egy nagyon leegyszerűsített modell, a működés rendszertechnikájának általános bemutatására alkalmas. Hasonlóan az atommaghoz, az elektronok (2 darab, 1 és 2 jelzésű elektron) hullámterének modellszerű képét az elektronhoz kötött $\hat{E} - D$ irányítottsággal modellezzük. Modellszerűen a gömb térfogatú elektronnak egyik félgömb felülete $\hat{E}$ északi irányítottságú, amely a 17. ábrán láthatóan befeketített jelzésű, a másik félgömb felülete D déli irányítottságú, jelzése üres, fehérszínű. Az atommag elektron szinkronizált működését magyarázó ábrán, a magyarázathoz szükséges segédpályákat jeleltünk. Az x, y síkbeli mozgást vizsgáljuk, ahol az atommag az origóban, ahhoz rögzítve helyezkedik el. Az elektronok 1-es jelzésű és a 2-es jelzésű az ábrán látható módon egymáshoz síkban 180 fokkal vannak elhelyezve, amely elhelyezkedés a működés során is egymáshoz viszonyítva 180 fokkal helyezkednek el. A kör alakú segédpályák a, b, c, d betűkkel jellettek. A modellszerűen az elektronok mozgáspályáját a vonalra ültetett pontok és az elektron haladási irányát jelző nyilak mutatják. Az elektronok forgását az ω_f szögsebesség, az atommag körüli keringést az ω_k szögsebesség mutatja. Amíg az 1 és 2 jelzésű elektronok az ω_k keringési szögsebesség alatt 90 fokot tesznek meg a haladási irányban, addig, az ω_f forgási szögsebesség irányban 180 fokot fordulnak el, ahol az említett esemény alatt az atommag szinuszos függvény szerinti maximális intenzitású $(\hat{E} - D)_{max}$ irányítottságból átfordul $(D - \hat{E})_{max}$ ellentétes irányítottságba, azaz a szinuszos függvénynek 180 fokos fáziseltolódásába. Ha most az említett jellemző két

maximális intenzitású helyzetnek, az irányított terek kapcsolati erőrendszerének alakulását megnézzük, akkor megállapítható, hogy az atommag maximális intenzitású $(\vec{E} - D)_{max}$ irányítottságánál az atommag és a két 1 és 2 jelzésű elektronokra maximális vonzó erővel hat az atommag. Azonban amikor az atommag maximális intenzitású $(D - \vec{E})_{max}$ irányítottsága alakul ki, akkor a két 1 és 2 jelzésű elektronokra már a maximális taszító erővel hat az atommag. Így a 17. ábrán látható módon az x tengelynek mindkét $+$ – irányítottságánál taszító erő hat az elektronra, amit a Taszítás felirat is jelez, míg az y tengelynek mindkét $+$ – irányítottságánál viszont már vonzó erő hat az elektronra, amit ekkor a Vonzás felirat is jelez. Természetesen olyan elektron modell is használható, amelynél az elektronnak is szinuszos függvény szerint változik az irányítottsága és így forog. Kellő forgási, haladási és szinuszos változási frekvencia paraméterek esetén gyakorlatilag azonos taszítási és vonzási viszonyok alakulhatnak ki a szinkronozott működésnek következtében, amely valójában pontosabban is modellezi a természetet. Fontos megemlíteni, hogy az atommagnak és az elektronnak a szabályozott, szinkronozott működését a térenergiaának valójában itt is az energiaegyensúlyra, energiaminimumra történő szabályozási eljárása biztosítja az atom működésének folytonosságát. Mindaddig az atom működése folyamatos, amíg egy külső erőrendszer azt meg nem változtatja. Így tehát az atom működése egy örökmozgást valósít meg egy olyan örökmozgást, amelynek energiaforrása a térenergiaának a szabályozási eljárása. Ez egy hasonló szabályozási eljárás, amely a Föld Hold szinkronozott, szabályozott működése során lett bemutatva. Abban az esetben például az atom működése során, ha az elektron a szinkronhelyzetéhez képest

késik, akkor a szinkronhelyzeti hiba erőrendszere generál egy keringést gyorsító és egy forgási sebességet növelő nyomatékot, ami a rendszert visszaviszi a szinkronhelyzetébe. Hasonlóan történik a szinkronhelyzeti késések kijavítása is. A valóságot közelítve egy többatomos rendszert, például egy anyagot vizsgálva azt tapasztalhatjuk, hogy egyes elektronok a kapcsolati energiasávot átlépik és abból kilépve, szinkronozott pályájukat elhagyva ütköznek. Az ütközések számának növekedésével tapasztalható, hogy az anyag hőmérséklete növekszik. A kapcsolati energiasávból kilépő elektron mozgásállapotának változása által nagy valószínűséggel újra szinkronozódik, majd nagy valószínűséggel egy másik elektron hagyja el a kapcsolati energiasávot a folyamatos működés során. A tudományt tekintve olyan elképzelések fogalmazódtak meg, hogy az anyag működése abszolút nulla fokon befagy, a mozgás megszűnik. Ezzel ellentétben az új elméleti alapokon tekintve az abszolút nulla fokon történő anyagműködésre azt mondhatjuk, hogy ekkor elmaradnak az ütközések, mivel az elektronok a szinkronpályán működnek, és szinkronhibától mentes örökmozgást végeznek, az örökmozgásnak korábban megfogalmazott helyes értelmezésében. Például a vezető réz anyagok esetében az abszolút nulla fokon való működésre mondják, hogy a réz anyagnak szupravezetése van. Szupravezetési állapotban a rézanyag nem mutat ellenállás értéket, azaz nulla az ellenállása, ami az új elméleti alapokon magyarázva teljesen logikus, teljesen természetszerű! A 17. ábrán mutatott atomműködési modellnek a 18. ábrán mutatott képe alakul ki a természetnek, térenergiaának az energiaegyensúlyra, energiaminimumra törekvő szabályozási eljárása következtében. Így az atommag körül szinkronozottan keringő és forgó két elektronnak,

elektronfelhőnek x, y síkmetszeti képe látható a 18. ábrán. Az ábrába berajzoltuk a 17. ábrán is látható x és y tengelyeket, és ezen x és y tengelyek irányában az atommag irányított terének és az 1 és 2 jelzésű elektronok irányított tereinek kapcsolatából származó erőrendszernek x tengely irányban ható Taszítását és az y tengely irányába mutató vonzását.

18. ábra. Az atommag körül szinkronozottan keringő és forgó két elektronnak, elektronfelhőnek x, y síkmetszeti képe

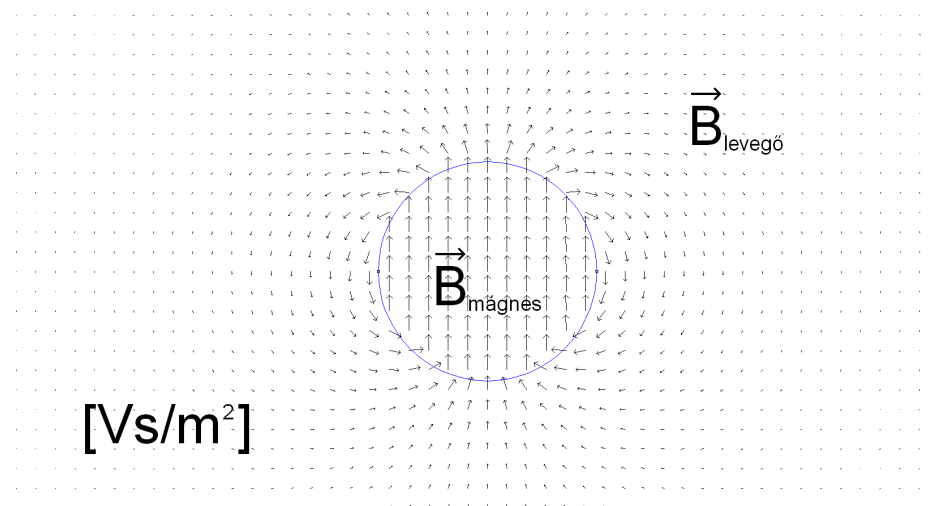
Az x, y síkmetszeti képből jól látható, hogy a taszítási irányban az atommagtól el- távolodnak az elektronok, míg a vonzási irányban közelednek az elektronok az atommaghoz. Ilyen jellegű képeket találhatunk az atomfizika területén is. Itt fontos megemlíteni Krausz Ferenc magyar fizikust, aki 2023 évben kapott Nobel-díjat. Szakterülete az attoszekundumos fizika. **A Wikipédiából idézet:** „*Kutatócsoportja elsőként állított elő és mért meg attoszekundumos fényimpulzust, és használta fel az elektronok atomon belüli mozgásának feltérképezésére, megalapozva az*

atomfizika tudományát és nevezik emiatt az elektronok lesipuskálásának”. Komoly tudományos eredmény az attoszekundumos fizika, ami tulajdonképpen egy új berendezésnek megalkotása, egy komoly új mérnöki teljesítmény. A fizikusok attól, hogy eléjük teszik a valóság képeit, még nem lesznek képesek, a ma elfogadott tudományos alapokkal magyarázatot adni azokra a kérdésekre, hogy a természet a tapasztaltakat hogyan, milyen módon, milyen eljárással biztosítja. Az esetleges matematikai leírása a tapasztaltaknak, szerintem kevés! Attól, hogy én a tapasztaltakat a matematika nyelvén jól leírtam, még nem jelenti azt, hogy tudnám is, mindezt a természet hogyan biztosítja! Sajnos ma még a tudományos világ az alapjelenségek valódi okát, a természet vajon hogyan is biztosítja azt, még nem tárta fel! Az új tudományos alapok ismeretében a fentiekben feltett kérdéseket már meg lehet válaszolni! Elképzelhetőnek vehető, hogy az új Nobel-díjas berendezéssel, a leírás szerzője általi elmélet helyességének mérésekkel való visszaigazolása meg fog történni! Az előzőekben megfogalmazottakból egyértelműen adódik, hogy új tudományos alapokra van szükség, így a tudományban a paradigmaváltás nem kerülhető el.

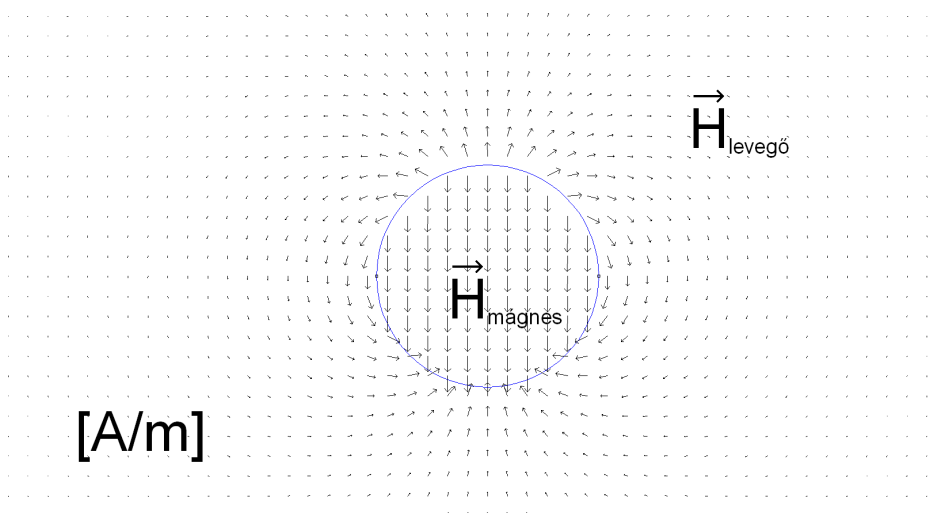
- A mágneses terek számításánál az új elméleti alapok helyességének visszaigazolása a Véges Elemes Módszer (VEM) számítási eredményeinek bemutatásával

A numerikus módszerek közül a Véges Elemes Módszer (VEM) számítási eredménye az Egységes Energia Elmélet (EEE) által elvárt eredményt adja. Például egy gömb mágnesre vonatkozóan a számítási eredményeket a 19, 20, 21 ábrán láthatjuk. A 19. ábra az indukció értékeit mutatja vektorokkal. A vektorfolyam

folytonos és a szokásos zárt láncolatra utal. Valójában a dipólusos energiakvantumok sorba rendezett zárt rendszere mutatott modellszerűen vektorokkal rajzolva. A 19. ábra a dipólusos energiakvantumok sorba rendezéséhez szükséges gerjesztést láttatja modellszerűen vektorokkal rajzolva.

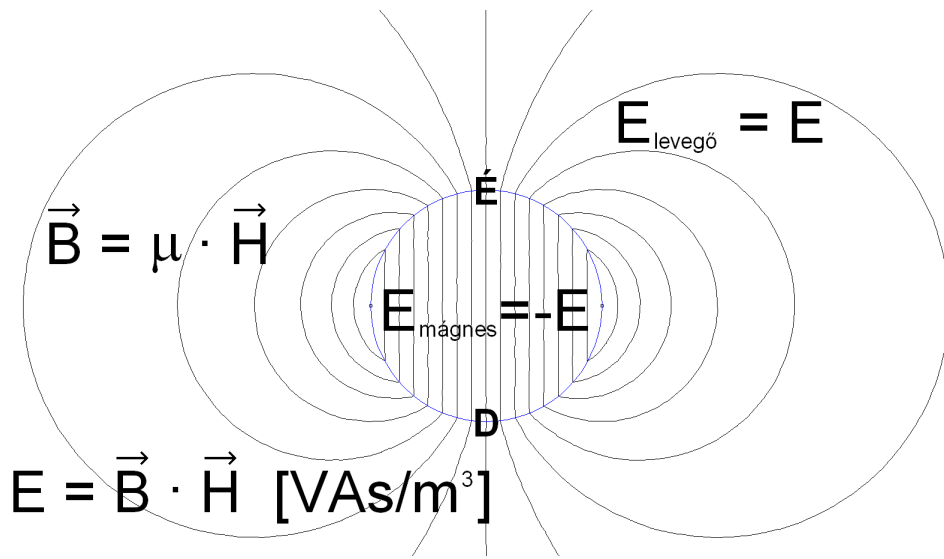

19. ábra. A VEM által számított indukció értékei láthatók vektoros rajzolattal

20. ábra. A VEM által számított térerősség értékei láthatók vektoros rajzolattal

A 19. és 20. ábrákat összehasonlítva a vektorokkal mutatott rajzolatot, látható a mutatott vektorok nagyságra és elhelyezkedésre azonosak, de kívül egyirányúak és belül ellentétes irányúak. Vagyis követik $\vec{B} = \mu \cdot \vec{H}$ kapcsolatot a mágnesen kívül, de a mágnesen belül a térerősség vektor ellentétes irányú az indukció vektorral, $\vec{B} = \mu \cdot (-\vec{H})$ ami, forrásenergiára utal!

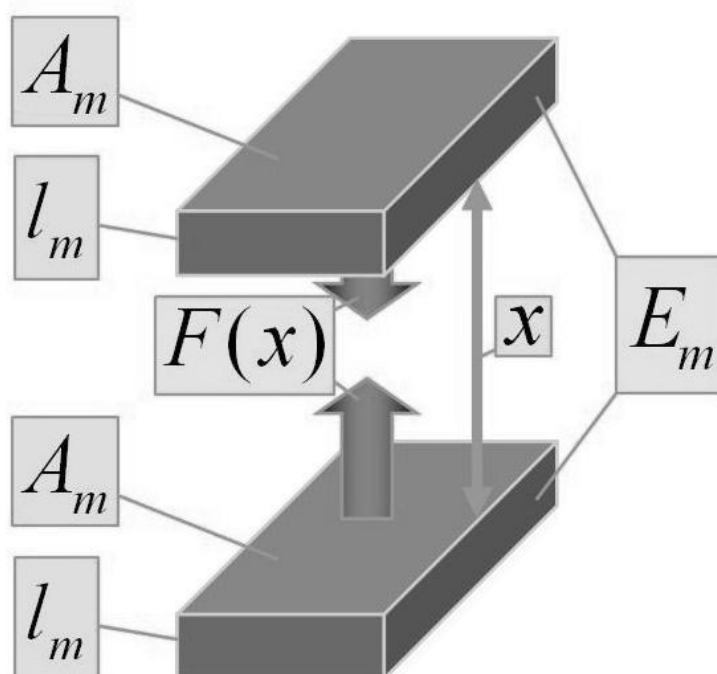
21. ábra. A VEM által számított zárt indukcióvonalak rajzolata mutatott és a jellemző energiaértékek a mágnesben és azon kívül

A 21. ábra mutatja az energetikai eredményeket, ahol a mágnes térfogata láthatóan $E_{mágnes} = -E$ energiaforrásként, a mágnes térfogatán kívüli tér $E_{levegő} = E$ munkavégző térként szerepelhet. Továbbá a mágnesen kívül elhelyezkedő energia átalakító rendszer lehetséges munkavégzése $E_{munkavégző anyagi rendszer} \leq E$. Továbbá 19., 20., 21. ábrán mutatottak alapján egyértelműen látható, hogy a mágnes energiaforrása a mágnes anyagnak gerjesztett állapotához tartozó tér-energiának a DEK dipólusos energiakvantumoknak irányított tere, $-E$ térenergia-

ja. Ezzel a forrás – E térenergiával tart egyensúlyt a külső E térenergia, köszönhetően a térenergia szabályozási eljárásának! Célszerű itt rámutatni a [7] irodalomban a 4.7. ábra. Permanens mágnes tere, elnevezésű ábrára, ahol a szerző Dr. Zombori László a mágnes terét az új tudományos eredménynek megfelelően szintén forrásosnak mutatja be egy új elméleti megfontolással, mágneses töltések alkalmazásával. Az alkalmazott modell a jelenlegi nem forrásos tudományos megfogalmazáshoz képest pontosabb, de sajnos nem természetszerű!

- A közös, dipólusos energiakvantumok (DEK) által közvetített erőrendszerek helyfüggvényének összehasonlítása a tömegek és a mágnesek esetén

A mágneses kapcsolat erőrendszerének mérési elrendezését, téglamágnesek esetére a 22. ábra mutatja.

22. ábra. Mérési elrendezés két azonos mágnes közötti vonzóerő mérésére

A **tömegek** és a **mágnesek** közötti kölcsönható erőrendszert mindkét esetben a végtelen szabadságfokú nem pondusi energiarendszer biztosítja, így matematikai megfogalmazásban azonos struktúrájú összefüggéssel kell, tudnunk leírni a közöttük fellépő erőrendszert a hely függvényében. A szakirodalomból ismert módon a pontszerű két tömegre, töltésre, mágnes pólusra ható erő összefüggése azonos struktúrát mutat,

$$F_{m_1, m_2}(r) = \gamma \cdot \frac{m_1 \cdot m_2}{r^2}, \quad F_{Q_1, Q_2}(r) = k \cdot \frac{Q_1 \cdot Q_2}{r^2}, \quad F_{p_1, p_2} = \kappa \cdot \frac{p_1 \cdot p_2}{r^2} \quad [N].$$

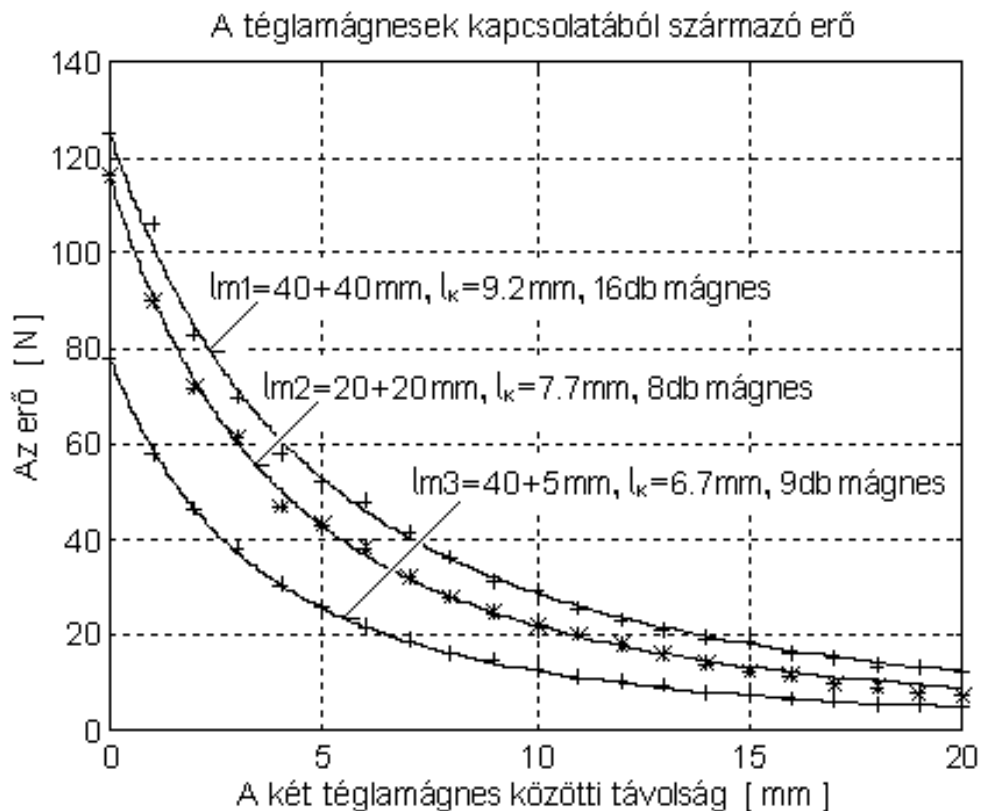
Az újabb szakkönyvekben és tankönyvekben [17], a korábbiakhoz képest [18], a mágnes pólusokra vonatkozó összefüggés elmarad. Valószínű azért hagyták el a mágnes pólusokra vonatkozó összefüggést, mert főleg az ipari mágnesek megjelenésével a gyakorlatban is könnyedén ellenőrizhető két nem pontszerű mágnes között kialakuló erőrendszer, amely a tapasztalások szerint, első közelítésben, nem a pontszerű mágnes pólusok összefüggése szerint alakul. Továbbá a gyakorlatban nem igazán jelentkeznek pontszerű mágnes pólusok. Nem pontszerű mágnesek esetére a két irányított tér kölcsönhatásából írjuk fel az x mágnesek közötti távolság függvényében a mágnesek közötti erőt. Vizsgálataink során biztosított, hogy a mágnesek között az egységnyi hosszra jutó fluxus állandónak vehető $\Phi_{eh} [Vs/m] = \text{állandó}$. Bevezetünk egy K_K kapcsolati konstans, aminek értéke a mágnes térfogat szétválasztásának, a kapcsolat rendszertechikájának függvénye. Példánkban (22. ábra) a két mágnes egyforma és így $K_K = 1$. Továbbá egy l_K kapcsolati hosszat is bevezetünk, ami az $x = 0$ helyzettől mért pontsze-

rú mágnes pólus, számított pólushelyének távolságát adja. Az előzőek figyelembevételével a 22. ábrán látható téglamágnesek közötti erő az x függvényében,

$$F(x) = \frac{2 \cdot K_K \cdot B_m^2 \cdot A_m}{\mu_0 \cdot \mu_r} \cdot \frac{l_K^2}{(l_K + x)^2} = K_K \cdot \frac{E_m}{l_m} \cdot \frac{l_K^2}{(l_K + x)^2} = F_0 \cdot \frac{l_K^2}{(l_K + x)^2} \quad [N],$$

$$\text{ahol } F_0 = F(x = 0) = K_K \cdot \frac{E_m}{l_m} \quad [N].$$

Az l_K értékét a mérési eredményekből iterációval határozzuk meg. Az l_K ismeretében a matematikai $F(x)$ függvény felrajzolható, ami jól illeszkedik a mérési pontokra, amíg a fluxusra tett feltétel biztosított.

23. ábra. A téglamágnesekből különböző vastagságban összerakott mágnesek között kialakult erő mérési pontjai és matematikai függvényei láthatók

A mérési pontokat a téglák mágnesek különböző darabszámára, vastagságára, és az arra simuló $F(x)$ függvényeket a 23. ábra mutatja. Egy téglák mágnes mérete $20 \cdot 15 \cdot 5 \text{ mm}$, amely az 5 mm hosszra lett felmágnesezve. Az lm_1 , lm_2 , lm_3 hosszra összeállított mágnes csomagok szétválasztásai, az egyenlőség után szerepeltetett hosszaknak (23. ábra) megfelelően, milliméterenként történtek a mérés során. Az iterációval meghatározott l_K aktuális kapcsolati hosszak az ábrán szerepelnek. A tömegek közötti erőrendszer meghatározásához induljunk ki a mágnesekkel elvégzett kísérletek és elméleti eredmények alapján. A **mágneses** és **gravitációs** rendszer összekapcsolását a Föld felszínén elhelyezett $x = 0$ helyen mért m_0 tömeg G_0 súlyerejének ismeretével valósítjuk meg. A Föld M_F és a földfelszíntől x távolságra elhelyezkedő m_0 tömeg elrendezését a 24. ábra mutatja. A két mágnesesen és gravitációsan kapcsolódó elemek esetére behelyettesítés és rendezés után az alábbi összefüggéseket kapjuk,

$$F(x)_{mágnes} = F_0 \cdot \frac{l_K^2}{(l_K + x)^2} \quad [N],$$

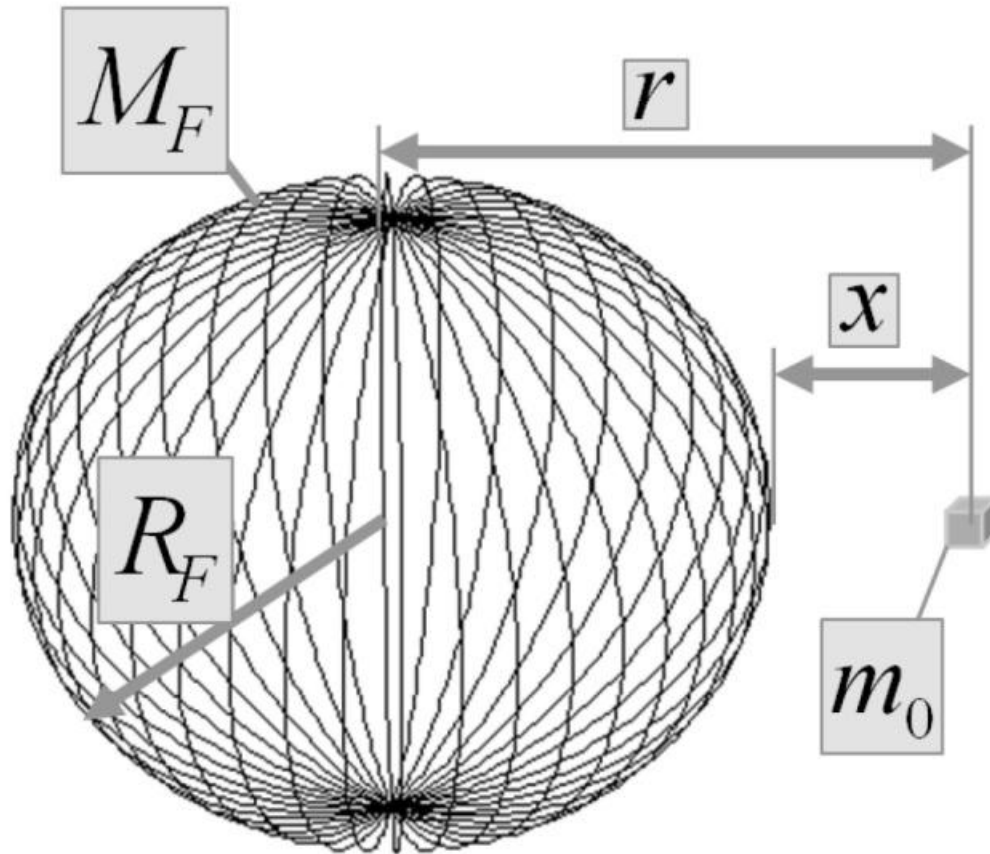
$$F(x)_{gravitáció} = \gamma \cdot \frac{M_F \cdot m_0}{r^2} = \frac{\gamma \cdot M_F \cdot G_0}{g} \cdot \frac{1}{r^2} = G_0 \cdot \frac{R_F^2}{(R_F + x)^2} \quad [N],$$

$$\text{ahol } R_F = \sqrt{\frac{\gamma \cdot M_F}{g}}.$$

Továbbá,

$$M_F = \frac{g}{\gamma} \cdot R_F^2.$$

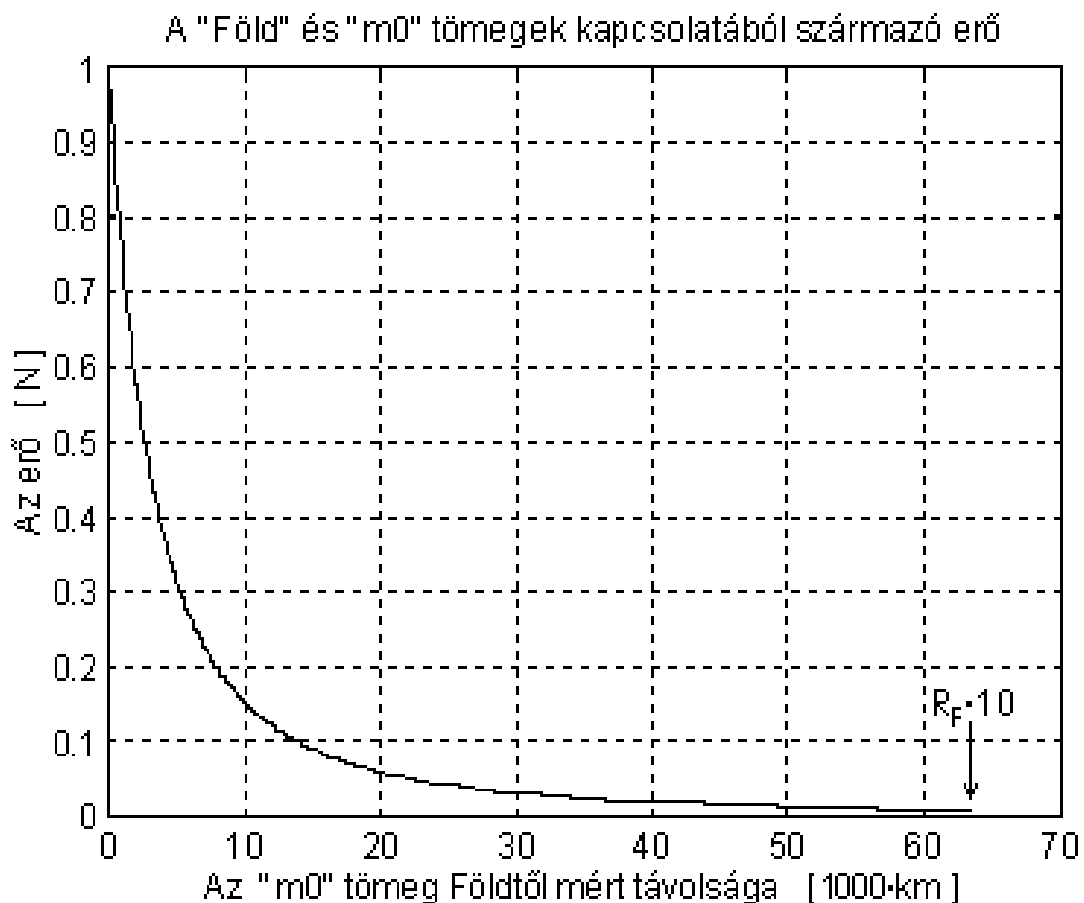
Látható, a Föld sugarára R_F kapott összefüggés pontosan megegyezik a Föld tömegének M_F meghatározására használatos összefüggéssel.

24. ábra. A Föld és m_0 tömeg elrendezése

A kapott azonos struktúrájú összefüggéssel elméleti úton, és mérésekkel megerősítve visszaigazolódott, hogy a **mágneses és a gravitációs információt közvetítő közeg** azonos rendszertechnikájúnak kell, legyen, ami az új térmodell szerint nem más, mint a nem pondusi energiarendszer. A Föld felszínétől nézve egysegnyi súlyerejű tömegre ható gravitációs erő alakulását a 25. ábra mutatja a Föld sugarának tízszeres távolságáig. Itt ismételten érdemes megemlíteni, hogy

az atomórákkal végzett kísérleteknél a nem pondusi energiarendszer jelenléte, a gravitáció mechanizmusa, a szinkronozási folyamatok ismerete, pontosan magyarázza, hogy két atomóra esetén az egyik utaztatása során fellépő szinkronozott hullámtérkapcsolatokon keresztül az atomóra mutatott értékének eltérése a helyben maradóval szemben természetszerű. De ez a mutatott eltérés semmiképpen nem köszönhető az idődilatáció következményének! A természet az idődilatáció tényét, nem ismeri, számára ez természetidegen, akárcsak a vákuumfluktuáció, ugyanis, ami anyag és energiamentes az semmiképpen nem fluktuálhat!

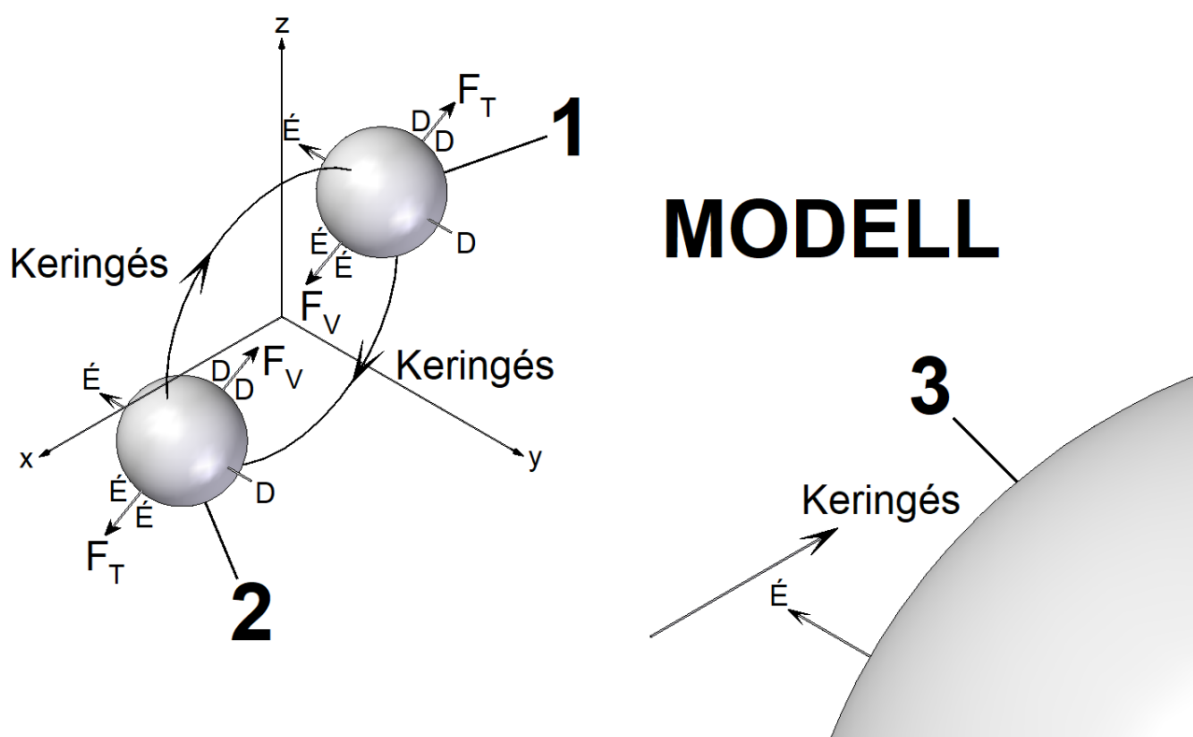
25. ábra. Az egységnyi súlyerővel rendelkező tömegre ható gravitációs erő a Föld felszínétől mérve

Összegezve a mérési és számítási eredményeket megállapítható, hogy nem pontszerűnek vehető, tömegeknek és mágneseknek kölcsönható erőrendszere azonos struktúrájú matematikai formulával írható le. Ebből egyértelműen az is következik, hogy az erőrendszert közvetítő elemnek a gravitációs teret és a mágneses teret tekintve, mindkettőnél azonos rendszertechnikájúnak kell lennie. Ilyen rendszer az új tudományos alapok szerint a *DEK* dipólusos energiakvantumokból felépített térenergia! Továbbá a szakirodalomból is ismert módon, a pontszerűnek vehető tömegekre és a pontszerűnek vehető töltésekre nézve szintén azonos struktúrájú matematikai összefüggés írja le a köztük kialakult erőrendszert. Ebből továbbá egyértelműen az is következik, hogy az erőrendszert közvetítő *térnek a gravitációs teret, a mágneses teret és a villamos teret tekintve, mindháromnál azonos rendszertechnikájúnak kell lennie.* Amiből továbbá az is következik, hogy a villamos tér és a mágneses tér azonos struktúrájú, hogy mikor melyik alakul ki attól függ, hogy hogyan gerjesztjük az anyagot. Például, ha speciálisan ötvözött mágnes anyagot felmágnesezéssel gerjesztünk, majd a felmágnesező gerjesztést megszüntetve a gerjesztésben maradt speciális mágnes anyag, vagyis az új szintén stabil gerjesztett állapotú speciális mágnes anyag, az önmagában záródó irányított teret, azaz mágneses teret szolgáltat. Például, ha speciálisan ötvözött anyagot, rézanyagot, tekercset úgy gerjesztünk, hogy a tekercs huzalában töltésválasztódás történik, akkor a tekercs huzalában kialakult irányított tér, a szétválasztott töltések közötti tér, villamos tér, a tekercs huzalának végeinél mért potenciálkülönbség az ismert elnevezésű indukált feszültség lesz. Számtalan példát lehet mondani gerjesztett anyag által létesített villamos térre és mágneses térre!

- Az ikercsillagok szinkronozott szabályozott működése az új elméleti alapokon

Az 1 és 2 jelzésű ikercsillagok és azokat azonos irányítottságú szinkronozással ellátó 3 jelzésű szinkronozó bolygó elrendezését és működési rendszertechnikáját modellszerűen a 26. ábra mutatja. A modell a valóságot jól közelíti. Ugyan ezen 1 és 2 jelzésű ikercsillagoknak és a 3 jelzésű szinkronozó bolygónak az anyagát alakját, távolságait tekintve adódnak a különböző frekvenciákon működő szinkronozottság megjelenése, kialakulása. A kialakuló szinkronozottság egyrészt a taszítóerőt, másrészt a vonzást eredményezi, amelyeknek szinkronozó frekvenciája eltérő. Vegyük a taszító erőt létesítő gravitációs pulzált irányított tér frekvenciáját f_T taszító frekvenciának és a vonzó erőt létesítő gravitációs pulzált irányított tér frekvenciáját f_V vonzó frekvenciának. A 3 jelzésű szinkronozó bolygó a modelltől eltérően igen messze és többnyire nagy tömegértékkel jelenik meg az 1 és 2 jelzésű ikercsillagoktól. Az égi mechanikát tekintve, az ott meglévő, paramétereiket véve, az adódik természetszerűen, hogy a vonzó erőt létesítő f_V vonzó frekvencia jóval kisebb, mint a taszító erőt létesítő f_T taszító frekvencia, azaz, $f_V \ll f_T$. Ahhoz, hogy a távolból azonos energiát képviseljen a közelivel, a távoli szinkronozó irányított térnek az említett nagyobb f_T taszító frekvenciát kell biztosítani. Amely f_T taszító frekvenciának természetszerűen nagyobb a teljesítménysűrűsége (lásd 3. ábrát) és az 1 és 2 jelzésű ikercsillagoknál így a szükséges nagyságú F_T taszító erőt tudja biztosítani. Ugyan ekkor a 3 jelzésű szinkronozó bolygó nagy távolsága az 1 és 2 jelzésű ikercsillagoktól, azokra elhanyagolhatóan kis vonzóerőt fog létrehozni, ahogyan azt az égi mechanikában tapasztaljuk. Továbbiakban nézzük a 26. ábrán látható rendszert és elemezzük az egymásra

hangolódott és a térenergia által biztosított szinkronozott és szabályozott működési eljárását a rendszernek. Az 1 és 2 jelzésű ikercsillagok és a 3 jelzésű szinkronozó bolygó egy x, y, z közös koordináta rendszerben lett elhelyezve. A 3 jelzésű szinkronozó bolygó a távolban egy nagy excentricitású és nagy alapsugarú pályán kering viszonylag kis sebességgel. A távolban keringő 3 jelzésű szinkronozó bolygó a legközelebbi helyzetét foglalja el az y tengely irányában a 26. ábrán látható módon. Az ábrán jelzett $\vec{E}$ északi irányítottságának maximuma szintén az y tengely irányában helyezkedik el és az 1 és 2 jelzésű ikercsillagokat az ábrán látható módon ennek megfelelően y tengely irányában $D - \vec{E}$ irányítottsággal szinkronozza magára az f_T taszító frekvencián.

26. ábra. Az Ikercsillagok modellszerű szinkronozott szabályozott működése, az új tudományos alapok ismeretében

Mivel az 1 jelzésű ikercsillag és a 2 jelzésű ikercsillag azonos irányítottsággal szinkronozódik a 26. ábrán látható módon, így az y tengely irányában, azok végénél a $D - D$ és az $\acute{E} - \acute{E}$ irányítottság az 1 és 2 jelzésű ikercsillagokra F_T taszító erővel hat. Az 1 és 2 jelzésű ikercsillagok az xz síkban keringenek, így a keringési pálya helyzeteiben mindig a 3 jelzésű szinkronozó bolygó által létesített F_T taszító erő hat az ikercsillagokra. Az xz síkban keringő 1 és 2 jelzésű ikercsillagok természetesen egymásra is szinkronozódnak az f_V vonzó frekvencián és létrehozzák a gravitációs pulzált irányított teret, aminek következtében megjelenik az 1 és 2 jelzésű ikercsillagokat egymásba húzó F_V vonzó erő. Az F_V vonzó erő egy gravitációs erő, amelynek fázishibái létesítik az 1 és 2 jelzésű ikercsillagoknak az xz síkban, az y tengely körüli keringését és a saját y irányú tengelyeik körüli forgását, ahogyan az, a Föld és Hold szinkronozott és szabályozott pulzált irányított térkapcsolatánál be lett mutatva (lásd 16. ábra). A jelen helyzetben (lásd a 26. ábrát) a szinkron helyzethez viszonyítottnak, ha fáziskésés van, a fázishiba mindkét 1 jelzésű és 2 jelzésű ikercsillagra olyan vivő erőt, kerületi erőt generál, amely az 1 jelzésű és 2 jelzésű ikercsillagnak tömegközéppontjára hat, hogy a keringési sebességeiket növeli, továbbá olyan nyomatékot generál az 1 jelzésű és 2 jelzésű ikercsillagoknak az y irányú tengelyeire, hogy a forgása gyorsul. Azonban, ha fáziseltérés van, a fázishiba mindkét 1 jelzésű és 2 jelzésű ikercsillagra olyan vivő erőt, kerületi erőt generál, hogy a keringési sebességeiket csökkenti, továbbá olyan nyomatékot generál, hogy a forgása lassul. Abban az esetben, ha F_T taszító erő egyenlő az F_V vonzó erővel, akkor az égi mechanikában láttaknak megfelelően az 1 és 2 jelzésű ikercsillagok keringenek a 3 jelzésű

szinkronozó bolygó középpontját és a két ikercsillag közötti távolság középpontját összekötő egyenesre merőleges síkban, és forognak a saját tengelyeik körül (az előbb említett összekötő egyenessel párhuzamos tengelyeik, az aktuális y irányú tengely, körül). Mindaddig, amíg a rendszer paraméterei (például ikercsillag távolságok, szinkronozó bolygó távolság, stb...) biztosítják, hogy az F_T taszító erő egyenlő tud lenni az F_V vonzó erővel, addig az ikercsillagok folyamatos keringése biztosított, köszönhetően a térenergiának energiaegyensúlyra, energiaminimumra törekvő szabályozási eljárásának. A 3 jelzésű szinkronozó bolygó keringése során, ha nagyon eltávolodik és már a térenergia szabályozási eljárása nem tudja biztosítani, hogy az F_T taszító erő egyenlő legyen az F_V vonzó erővel, akkor természetesen egyre növekvő F_V vonzó erő jön létre, ennek köszönhetően a vivőerő, kerületi erő is és a forgató nyomaték is növekszik, így gyorsul a keringés és a forgás is, valamint közelednek egymáshoz az 1 és 2 jelzésű ikercsillagok. A közeledés eredménye, hogy végül is összeolvadnak. Ennek a szinkronozott szabályozott mechanikai mozgásnál jelentkező gravitációs pulzált irányított térnek a mechanikai mozgásból adódó burkoló görbét, a gravitációs hullámok burkoló görbéjének intenzitását mérték valójában a gravitációs hullámokat mérő obszervatóriumban, a gravitációs hullámok, a gravitációs pulzált irányított tér helyett. A 26. ábrára nézve az ikercsillagok egybeesési folyamatát tekintve a maximális intenzitású jel a mechanikai mozgásból adódóan az x tengely irányából nézve adódik, ugyanis, amikor az 1 és 2 jelzésű ikercsillagok az x tengelyben vannak maximális intenzitású a gravitációs jel, amikor pedig a z tengelyben vannak az 1 és 2 jelzésű ikercsillagok, már nullaintenzitású az észlelhető gravitációs jel nagysága.

- Az univerzumunk szinkronozott szabályozott működése az új elméleti alapokon

Amint már említettem létünk terét, univerzumunkat egy nem pondusi energia rendszer tölti ki beleértve a pondusi energia rendszert is. A nem pondusi energia-rendszer építőköve a *DEK* dipólusos energiakvantum, amelyből felépített teret, mint nem pondusi energiarendszert, térenergiának hívunk. Ez a térenergia a benne és belőle születő energiarendszerekkel közvetlen energetikai kapcsolatban van és minden rendszert mindenkor statikusan is és dinamikusan is az energia-egyensúlyra, energiaminimumra törekvő szabályozási eljárással szabályozza, valószínűleg nem tud másképpen eljárni. Ennek a szabályozási eljárásának köszönhető az információátvittele, az információszállítása is. A jelen tudományos megfigyelések eredménye annak megállapítása, hogy univerzumunk tágul. Az univerzumunk tágulásának mérési eredményeiből visszaszámítható azon időpillanat, amikor minden univerzumi tömeg egy pontban sűrűsödött össze. A nagy „bum” elmélet a mai tudományos ismeretek szerint logikusnak mutatkozik. De nézzük meg az új tudományos alapok értelmezésével, hogyan is magyarázhatók a tapasztalt univerzumi jelenségek. Gondoljunk vissza és elemezzük a természetben megjelenő ikercsillagok működését. Modellszerűen leegyszerűsítve a jelenséget, láthattuk, hogy az új Térmodell szerinti térenergia szinkronkapcsolatba képes hozni jellemző objektumokat, a gravitáció is ennek a szinkronkapcsolati tulajdonságnak a következménye. A két tömegből álló ikercsillagok működését az alapozza meg, hogy a távolban periodikus pályán működő jellemző paraméterű harmadik tömegnek a szinkronozási eljárása érvényesül és a két tömegből álló ikercsillagokat magára szinkronozza. Az azonos fázisú szinkronozódás természetszerű követ-

kezménye, hogy a két tömegből álló ikercsillagnak a két tömege között taszítóerő fog jelentkezni, ahogyan az a 26. ábrán is egyértelműen látható. Ugyan ekkor a két tömegből álló ikercsillag két tömege között is létrejön egy szinkronozódás, amely a két tömeget vonzó erőrendszert eredményez. Amennyiben az idő során például a pályamódosulások alapján a két tömeg között folyamatosan kialakuló taszítóerő egyenlő tud lenni a vonzóerővel, az ikercsillagok egymás közelségében szinkronozottan azonos pályán keringenek (lásd a 26. ábrát) a térenergia szabályozási eljárásának köszönhetően. Azonban, ha a harmadik szinkronozó tömeg pályáján haladva túl távolra kerül és a térenergia szabályozási eljárása nem tudja biztosítani, hogy a taszító és vonzó erőrendszer azonos nagyságú legyen, akkor a keringő és forgó ikercsillag két tömege közötti vonzó erőrendszer egyre növekszik, aminek hatására a keringési és forgási sebességek is növekednek és az egymáshoz közeledés sebessége is növekszik, majd az ikercsillag két tömege egymásba olvad. Ha most az előzőekben ismertetett eljárást úgy képzeljük el, hogy a környezetünkben lévő és látható univerzumunkat, egy általunk még nem látható, igen távol lévő univerzum részben periodikus pályán mozog egy tömeg, amely képes egy igen nagy frekvencián a mi univerzumunk jellemző tömegeit azonos irányítottsággal szinkronozni, akkor a mi univerzumunk tágulni fog, azt fogja tenni amit, ma tapasztalunk. Ha ez a nem látható univerzum részben periodikus pályán mozgó tömeg arra a pályarészre kerül, ahol az általa létesített taszítóerő már kisebb, mint az általunk látott univerzumunkat összehúzó erőrendszer, akkor a tágulás helyett egy összehúzódás lesz tapasztalható. Ha most mi egy ilyen univerzumunk összehúzódási szakaszában lennénk, az aktuális mérési

eredmények alapján azt lehetne kiszámítani, hogy mikorra fog egy pontba összesni univerzumunknak tömegei. A létünk terét, univerzumunkat kitöltő térenergiának köszönhetően minden mindennel kapcsolatba képes kerülni, így az tűnik általánosnak és meghatározónak a természet szinkronozott és szabályozott működésének tekintetében, hogy ez a tágulási és összehúzódási folyamat periodikus, például az univerzum nem látható részében periodikus pályán mozgó tömegnek köszönhetően. Ugyanis amikor közeli pályán halad az univerzum nem látható részében periodikus pályán mozgó tömeg, akkor a tágulás jelensége érvényesül, és amikor távoli pályán halad az univerzum nem látható részében periodikus pályán mozgó tömeg, akkor viszont az összehúzódási jelenség érvényesül a látható univerzumunkban. Így természetszerűnek látszik az, hogy univerzumunk tágul és összehúzódik, azaz rezeg egy bizonyos rezgési frekvenciával. Az új elméleti alapok figyelembevételével szükségesnek látszódik az univerzumunk keletkezésének a nagy „bum” elméletnek újragondolása!

- A sötéteenergia, a sötétanyag, a feketelyukak energiarendszere az új alapok figyelembevételével

A sötéteenergia, a sötétanyag, a feketelyukak az új alapok figyelembevételével, valójában a *DEK* dipólusos energiakvantumokból felépülő energiarendszerek. Ezekről az energiákról az Einstein relativitáselméletének tükrében, az ottani gondolatok alapján többféle formában találunk magyarázatokat a szakirodalomban és vannak olyanok is ezek között, amelyek, más gondolatoknak némileg ellentmondóak. A természetességet és az új tudományos alapokat tekintve, valójában

mondható, hogy a sötét energia azt az energiarendszert próbálja értelmezni, amely az új alapok szerint, a nem pondusi energiarendszer, azaz, térenergia. Ennek a térenergianak modellszerűen *DEK* építőköve, működési mechanizmusa, rendszertechnikája, matematikai leírása, teljesítménysűrűsége, és így további ismeretek is a korábbiakban már leírásra kerültek. A sötét anyag jelenlétét az univerzumban azok a megfigyelések mutatják, amelyeknél például a vizsgált csillagnak mozgási pályája egy megszokott módon egy fókuszpont körül kering, de a fókuszpontban nem látható semmi, pediglen a csillag mozgáspályáját tekintve a fókuszban tömegnek kellene lennie. Az új tudományos alapok szerint ez az úgynevezett sötét anyag egy olyan energiarendszer frekvenciaspektrumot valósít meg, amelynek a csillagok frekvenciaspektrumával ugyan van közös része, amelyen szinkronozódott a csillaggal, azaz létrejött közöttük a gravitációs pulzált irányított tér, de a foton energiaspektrumának frekvenciaspektrumával nincs közös frekvenciája, aminek következtében a fotonnal nem tud kapcsolatba lépni, így a foton erről az energiarendszerről nem tud információt szállítani. Ne feledjük, amit a korábbiakban már megállapítottunk, hogy mindig a nagyobb tömeg szinkronozza magára a kisebb tömeget, kivéve az ikercsillagokat, amelyek a közelükbe eső részekben, közös spektrumon szinkronozzák egymást. Tehát a szinkronozási folyamatban egy célszerű hierarchia mutatkozik, amire példaképpen említjük meg a már ismertetett Nap, Föld, Hold szinkronozottságot, ahol, a Nap szinkronozza magára a Földet, a Föld szinkronozza magára a Holdat. A fekete lyuk tekintetében az tapasztalható a megfigyelések alapján, hogy a fotont is elnyeli, azt mondják, olyan erős gravitációs tere van, hogy mindent elnyel. A tényleges tapasztalás

szerint, az új tudományos alapok értelmében inkább az mondható, hogy a fekete lyuknak olyan speciális energiaspektruma, azaz, frekvenciaspektruma van, amelyben igen erős amplitúdóval szerepel az a frekvenciaspektrum, amely a foton frekvenciaspektrumában is nagy értéket képvisel. Így természetesnek mondható, hogy a bizonyos közelségben lévő fotonokat a fekete lyuknak energiarendszere elnyeli, beleolvad a foton energiaspektruma a fekete lyuk energiaspektrumába, amely folyamatot gyakorlatilag az Egységes Energia Elmélet valójában is támogat.

- A foton "tömege", fényelhajlás a Nap körül!

A fenti gondolatkörhöz kapcsolódó észrevételek ebben a témakörben, elődeink tudományos eredményeinek megismerése után fogalmazódott meg. A szóban forgó tudományos eredményeket a [22] irodalom mutatja. Az irodalom teljes tartalmára és annak elemzésére nem térek ki, csupán a fotonnak m_f foton tömeget érintő szűkebb részére. Itt axiómaként szerepel, hogy a fotonoknak nincs (nem is lehet) tömegük. A hivatkozott irodalomban szereplő Nobel-díjas olasz fizikus Enrico Fermi szerint a klasszikus mechanikához képest a relativisztikus mechanikában más az összefüggés az m tömeg, p impulzus (lendület), és az E energia között, konkrétan a relativisztikus energiaimpulzus-összefüggés:

$$E^2 = (m \cdot c^2)^2 + (pc)^2 \quad (22).$$

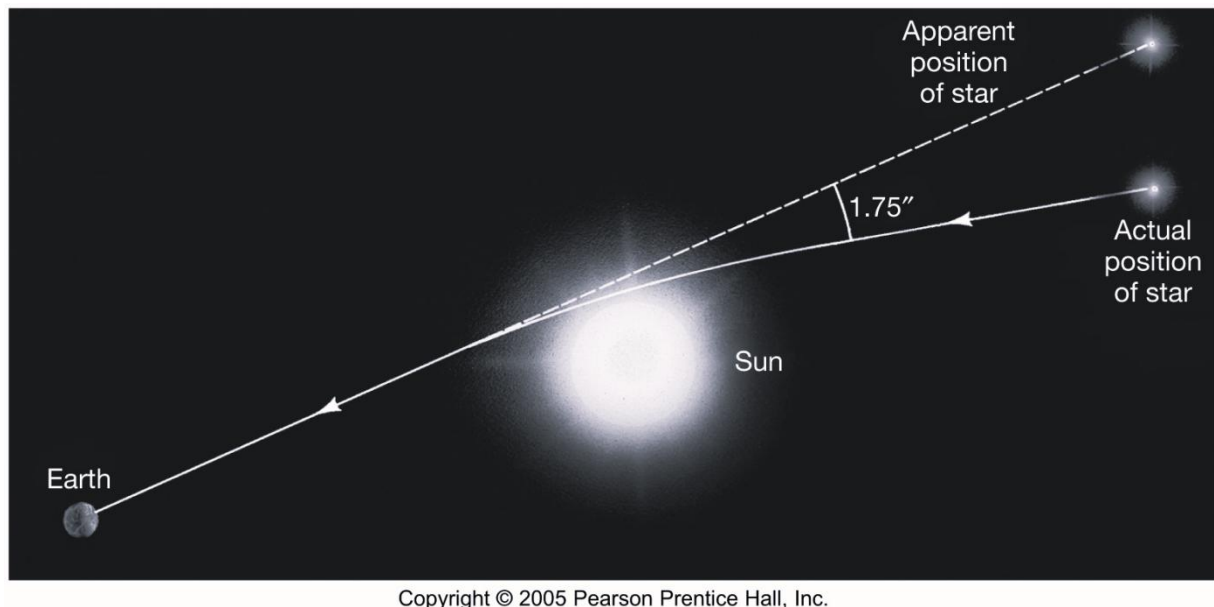
A (22) összefüggésben szereplő pc energia úgy szerepel, hogy p impulzustól származik, m tömeg nem szerepel benne, hiszen axiómaként a fotonra ki lett

mondva, hogy tömege nincs, de impulzusa van. Továbbá, ha m tömeg nulla, a (22) összefüggés végeredménye így alakul,

$$E_{m=0} = pc \quad (23).$$

A (23) végeredményre, a hivatkozott cikkben, Enrico Fermi mondja „Látható, hogy egy testnek még $m = 0$ esetben (azaz tömeg nélkül) is lehet energiája.” Az axióma rendszert figyelembe véve matematikailag minden rendben van. Amennyiben feltesszük azt a kérdést, hogy valóban lehet-e nulla a foton tömege? Az új tudományos alapok szerint nem lehetséges. A korábbi összefüggéseknél, például (4), (5) megjelenik a foton impulzusa, de ott a fotonnak természetesen tömege is van. Az elektromágneses hullámoknál (11), (12) szintén megjelenik egy m^* képzett tömegű elektromágneses hullám tömeg, amely egy speciális, egy frekvencia spektrumot tartalmaz, aminek tömege a valójában sorba rendezett *DEK* dipólusos energiakvantumok rendszere (gyakorlatilag nulla értékhez tartó tömegérték), amely elhaladva egy tömeg mellett, a tömeg, valójában nem tud magára szinkronozni, így nem lép fel gravitációs kölcsönhatás! Azonban a foton (a csillagról érkező látható „fehér” fény, periodikus működésű energiaspektrum) már többhullámú energiaspektrum, aminek pulzált irányított tere van, és már tud szinkronozódni! Rátérve a fényelhajlás jelenségére, a [22] irodalomban szereplő képet a 27. ábra mutatja. Idézet a cikkből (lásd 27. ábra) „Az elhajlási effektus tényleg létezik: minél közelebb halad a fénysugár a Naphoz, annál nagyobb elgörbülést szenved el; a Nap felszínét "súroló" sugarak esetére a mérés extrapolációja 1,75"-et, azaz

1,75 szögmásodpercet ad. A helyzet azonban az, hogy a newtoni mechanikával levezetve ennek az értéknek csak a fele adódik eredményül. ... további idézet ...

27. ábra. A fényelhajlás jelensége

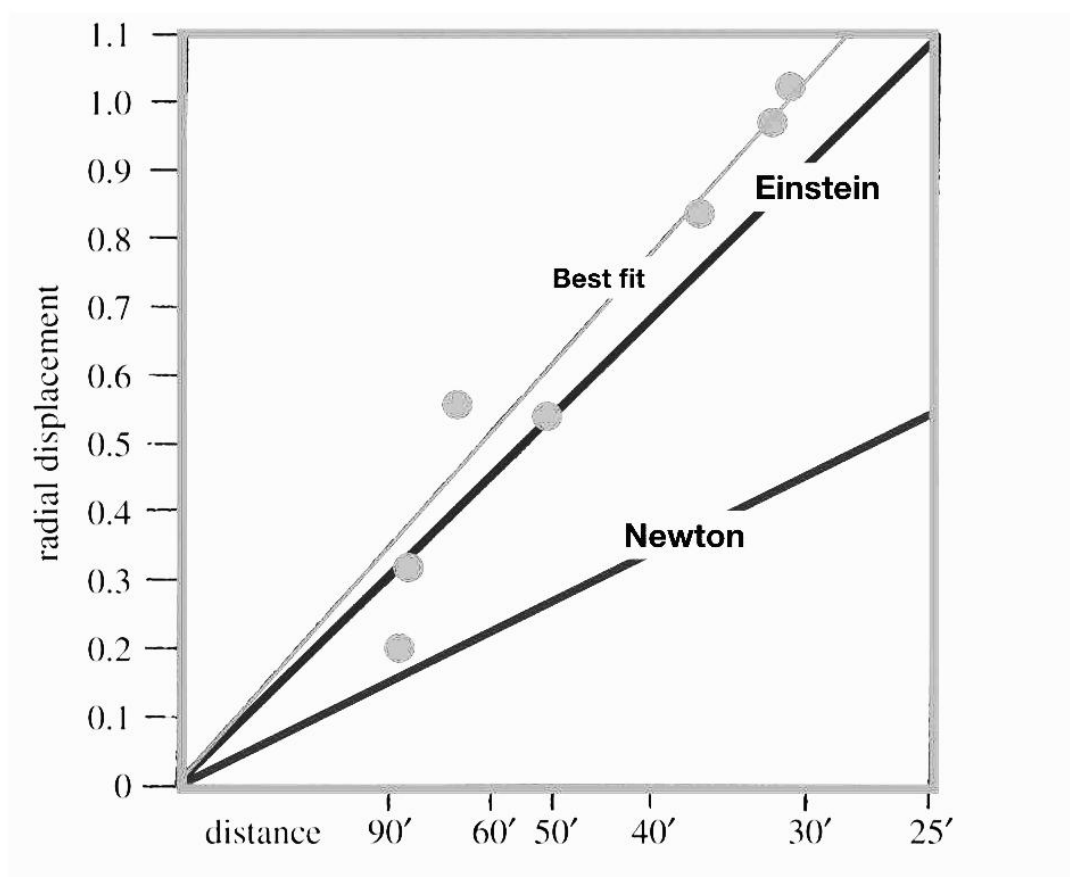
A relativitáselmélet szerint a csillagok mellett elhaladó fény elgörbüléséhez nem kell a fotonnak tömeggel rendelkeznie, mert az effektus háttere az, hogy a csillag "meggörbíti maga körül a téridőt" (ezzel a nagyon nehezen elképzelhető jelenséggel foglalkozik az általános relativitáselmélet), és a foton a görbült téridőben az "ottani egyenes mentén" mozog, számunkra görbének tűnő vonalon. *Mivel a két elmélet eltérő jóslatot adott, ez kiváló lehetőséget kínált, hiszen az elgörbülés kimérésével el lehet dönteni, hogy melyik elmélet áll összhangban a tapasztalattal. Az ilyen szituációt hívjuk perdöntő kísérletnek.* Mivel az elhajlás igen kicsi, ezért csak a Nap "korongjának" széléhez közel megfigyelhető. De a Nap fénye igen erős, ezért szükség van arra, hogy valami kitakarja. Ezt megoldja nekünk a

Hold, napfogyatkozásakor. "Brit csillagászok Eddington vezetésével [1919-ben](#) pont ezért utaztak el Brazíliába, mert csak ott volt észlelhető a következő teljes napfogyatkozás, és elsőként akarták elvégezni a perdöntő kísérletet. A légköri viszonyok nem voltak ideálisak, de a tapasztalat a relativitáselméletet erősítette meg." A diagram, ami alapján eldöntötték, hogy a mérési eredmény a relativitáselméletet erősítette meg a 28. ábrán látható. A mérési pontokra legjobban illeszkedő egyenes helyzetét Einstein jóslata közelítette meg jobban. Mint korábban olvashattuk a Newtoni jóslat pont a felét mutatta az Einsteinnek. További idézet a cikkből (lásd 28. ábrát) „Tehát, ez a csillagászati megfigyelés valóban kísérleti bizonyítékul szolgál, csak nem arra, amire sokan szeretik emlegetni (hogy a fotonnak van tömege, és hogy a foton tömegére hat a Nap gravitációs vonzása), hanem pont arra, hogy nincs tömege, és a térgörbület miatt hajlik el a pályája.” A [22] irodalom által mutatott cikkben nem szerepel mi alapján, milyen matematikai levezetés által, készültek el a csillagról jövő fényeknek, az elhajlását meghatározó szögértékek, jóslatok, az $\alpha_{Einstein}$ és az α_{Newton} szögértékek! Azt tudjuk, hogy az arányok mekkorák, így írható

$$\alpha_{Einstein} = 2 \cdot \alpha_{Newton} \text{ [szögérték]}. \quad (24)$$

Így természetesen gondolkodva, aki feltételezi, hogy a fotonnak van tömege és gravitálhat, (a korábbiakban bemutatott leírásokból, vagyis az új tudományos alapok szerint is van tömege a fotonnak) egyértelműen adódik a jóslott szöghajlások alapján (24), hogy a nagyobbik tömeg nagyobb szögben fog fényelhajlást okozni! Így írható az előbbi gondolkodás szerint, hogy a jóslott tömegek,

$$m_f^{Einstein} = 2 \cdot m_f^{Newton} [kg] \Leftarrow a \text{ jóslott szögelhajlások szerint.} \quad (25)$$

28. ábra. A távolság függvényében az elhajlás szöge, jelölve a **Best fit** legjobban illeszkedő, **Einstein** jóslatának és **Newtoni** mechanika jóslatának egyeneseit.

Nézzük az új Térmodell és az új Egységes Energia Elmélet, mint új tudományos alapok szerint, egy energetikai megfontolással a fényelhajlás jelenségét. Fotonra a kapcsolati energia (4), (5) alapján

$$E_{kf} = m_f \cdot c^2 = E_{tér}^c + \frac{1}{2} \cdot m_f \cdot c^2 \quad (26)$$

Mivel az m_f foton tömegnek c fénysebességgel való haladása a fényelhajlás következtében sem változik meg, azaz kapcsolati aurakép váltás nem történik, ezért a térrel való kapcsolatnak energiája sem változik meg. Írjuk fel a (26) összefüggésnek a fényelhajlást létesítő energiadifferenciáját és az ezzel energetikailag egyensúlyban lévő gravitációs erőrendszer munkavégzését. Ehhez használjuk fel „Az energia és erő definíciója”... résznek, az erő definíciója (12/a) összefüggését is. Ezek alapján kapcsolati aurakép váltás esetén,

$$F_g(m_f) \cdot \Delta s = \Delta E_{kf} = \Delta E_{tér}^c + \Delta \left(\frac{1}{2} \cdot m_f \cdot c^2 \right) = \Delta(m_f \cdot c^2). \quad (27)$$

Ahol az új fizikai jellemzők, $F_g(m_f)$ a foton tömegre ható gravitációs erő, Δs az elmozdulás a gravitációs erő irányába. Továbbiakban a gravitációs kölcsönhatásban is írjuk le a (27) összefüggést, a gravitációs kölcsönhatásban résztvevő, a továbbra is állandó c fénysebességgel haladó m_f foton tömegnek, a fényelhajlást okozó energiadifferenciáját figyelembe véve, amely esemény alatt kapcsolati aurakép váltás nincs, és a térrel való kapcsolat így energiát sem igényel,

$$(\Delta E_{tér}^c)^G = 0, \quad (28)$$

$$F_g^G(m_f) \cdot (\Delta s)^G = (\Delta E_{kf})^G = 0 + \left(\Delta \left(\frac{1}{2} \cdot m_f \cdot c^2 \right) \right)^G = \frac{1}{2} \cdot \Delta(m_f \cdot c^2). \quad (29)$$

A (28) összefüggés azt mutatja, mivel a továbbra is állandó c fénysebességgel haladó m_f foton tömegnek nincs kapcsolati aurakép változása, így a térrel való kapcsolatának energiadifferenciája nulla érték lesz! Mindkét (27), (29) összefüggésekkel leírt esetekben a gravitációs kölcsönhatás erőrendszere azonos értékű

lesz, $F_g(m_f) = F_g^G(m_f) = F_g^*$, ugyanis mindkét esetben a foton tömeg (m_f) és a Nap tömeg (m_{Nap}) kerül gravitációs kölcsönhatásba. Továbbá, mivel a (27), (29) összefüggésekben szereplő azonos nagyságú $\Delta(m_f \cdot c^2)$ energiaváltozás mindkét esetre nézve (van kapcsolati aurakép váltás (27), illetve nincs kapcsolati aurakép váltás (29)) Δs , illetve $(\Delta s)^G$ elmozdulásokat eredményez. A fent említett természetszerű kapcsolatokat és rendszerviselkedéseket figyelembe véve, a (27) és (29) összefüggések hányadosát képezve, és az azonos nagyságú E_g^* gravitációs energia befektetést alkalmazva, a végeredmény,

$$E_g^* = (F_g^* \cdot \Delta s) = (F_g^* \cdot (\Delta s)^G) \cdot 2. \quad (30)$$

Értelmezzük a végeredményként kapott (30) összefüggést, amelyből látható, ha azonos nagyságú E_g^* gravitációs energiát, azaz $\Delta s = (\Delta s)^G$ és azonos nagyságú $\Delta(m_f \cdot c^2)$ energiaváltozást fektetünk be, a kölcsönható F_g^* gravitációs erővel a fényelhajlás eseménye során, akkor a **Newtoni mechanika által megjósolt Δs elmozdulás, illetve α szögelhajlás helyett a valóságban ennek duplája, $(2 \cdot \Delta s)$ illetve $(2 \cdot \alpha)$ jelentkezik a bemutatott számítási eljárással, amit a korabeli mérési eredmények is megerősítenek.** Így a (25) összefüggés gondolata alapján, az **új tudományos alapokat véve irányadóknak** mondható, hogy a korábban említett perdöntő kísérlet mérési eredménye alapján a foton tömeg ($m_f^{Mérés}$) hogyan viszonyul a számítási eredmények általi foton tömeg értékekhez, az új tudományos alapokkal (m_f^{Fekete}) és a Newtoni mechanikában (m_f^{Newton}) alkalmazott foton tömeg értékekhez! Az előzőek alapján a **korrekció után** írható,

$$m_f^{Mérés} = m_f^{Fekete} = m_f^{Newton} [kg], \quad \alpha_{Mérés} = \alpha_{Fekete} = \alpha_{Newton}^{korrigált} [fok]. \quad (31)$$

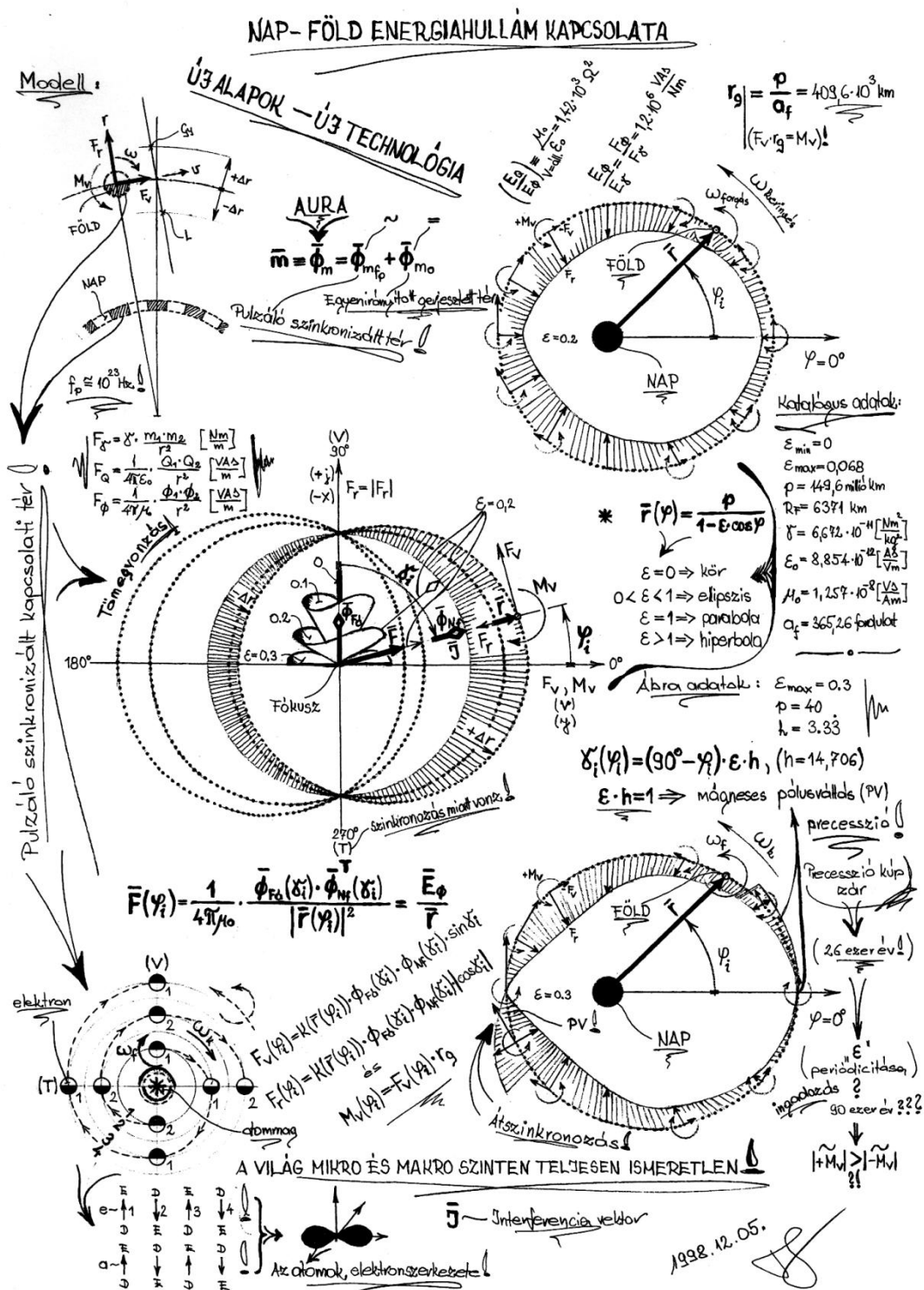
Közbevetőleg a matematikai levezetés eredményét a természetszerűen lejátszódó folyamatokkal is célszerű megfogalmazni. Általában egy tömeg gravitációs kölcsönhatásban, a gravitációs kölcsönható erőnek irányában történő elmozdulása során, az energiaváltozásának egyik fele a mozgásállapotának megváltozására (sebesség változásra és Δs úthossz megtételre), a másik fele a kapcsolati auraképnek váltására (a sebességváltozáshoz tartozó kapcsolati energiáknak megváltozására) fordítódik. Azonban, ha egy tömeg gravitációs kölcsönhatásban, a gravitációs kölcsönható erőnek irányában történő elmozdulása során, a haladási sebessége nem változik, lásd fotont, ezért haladása során kapcsolati auraképe változatlan marad, és így energiaváltozása teljes mértékben a mozgásállapotának megváltozására (újabb sebesség változásra és az előző esethez képest $2 \cdot \Delta s$ úthossz megtételre) fordítódik. A természetszerűség alapján hasonló eseményt mutat például egy m tömegnek szabadesésekor a helyzeti energiájának átalakulása mozgási energiára, a szokásos módon felírva, $(m \cdot g \cdot h = 1/2 \cdot m \cdot v^2)$, ahol g nehézségi gyorsulás, v sebesség, h a nullasebességű magasság és a v sebességű magasság úthossza. Az új tudományos alapokat tekintve az 1/2 megjelenésének értelmezését az adja, hogy az m tömegnek a térenergiával való kapcsolatában, más és más lesz a kapcsolati auraképe a nullasebességű és a v sebességű m tömeget tekintve! Térjünk vissza a (31) összefüggéshez. A (31) összefüggést értelmezve, elfogatható Newtoni mechanika tévedése (25). Az étert nem sikerült akkor értelmezni, továbbá az is, hogy nem ismerhették az új tudo-

mányos alapokat, az új 5. tehetetlenségi kölcsönhatást, és így a fényelhajlás szögét az akkor érvényes tudományos alapokkal (27) végezhetnék el, amelynél az ismeretlen tulajdonságú éter még létezett, kapcsolati aurakép váltás ismeretlen volt, és a fotonnak tömeget tulajdonítottak. A Newtoni eredmények értékelése után térjünk át az Einsteinire. Einstein esetében egyértelműen meghatározható a megjósolt helyes eredmény, ugyanis nála a térgörbület használata okozta a helyes eredményt. A fényelhajlás szögértékét a mozgásegyenletekből is meghatározhatjuk tömegértéktől függetlenül a gravitációs gyorsulás alkalmazásával, amelyek valójában utalnak a térgörbületi pályákra is. Így, a helyes eredményre juthatunk! Azonban Einsteinnél fel kell hívni a figyelmet a természet viselkedésére, ami szerint a térgörbület tényét támogatja e, a természet? Itt ismét meg kell említenem Einstein nagyságát, ami szerint rá jött, hogy ami nem létezik, az nem is görbülhet. Ugyanis, amióta kivette a térből az étert, azóta a térnek van olyan része, ami anyag és energiamentes (üres), azaz, vákuum. Erre a helyes felismerésére a tudományos világ úgy reagált, hogy Einstein öregségére megzavarodott, és helyes, természetszerű felismerését a mai napig sem fogadta el. Az új tudományos alapok ismeretében, a fényelhajlás mértékének matematikai számítási eredményének helyessége (a foton tömegre vonatkozó értéke (25), (31)) mérési eredmények által bizonyítást nyert, amely valójában egy új tudományos eredmény is. Ugyanis, ha gravitációs kölcsönhatásban lévő m tömegnek haladási sebessége nem változik, úgy kapcsolati aurakép váltás sem történik (lásd fotont), úgy a fellépő kölcsönható gravitációs erőrendszer hatására a gravitációs erőrendszer irányába dupla akkora elmozdulást tesz meg az m tömeg, minthogyha sebesség

változása, kapcsolati aurakép váltása, lenne (lásd még (12/b), (12/c)). Az előzőek alapján ismét mondható, hogy a relativitáselméletnek alapjait újra kéne gondolni!

- A gravitáció keletkezésének felismerése, bolygómozgások

Ebben a részben megfogalmazottakat a leírás szerzője 2001 évben írta meg. A gravitáció keletkezésének felismerése 1997 májusára tehető. Akkortájt a kutatási terület a mágneses mechanikus szerkezeteket és az ezekben kialakuló, mágnesek által szolgáltatott energiahullám kapcsolatokat végezte. A kutatás melléktermékeként megszületett tudományos felismerések 1998. december 5.-én kerültek papírra. Ennek a kézzel írott A3-as méretű lapnak fénymásolatát a 29. ábra mutatja. **Az ábrán megfigyelhető** a Nap – Föld energiahullám kapcsolata, az anyagi rendszerek irányított terei, aurái, aurakapcsolatai, modellszerűen fluxussal leírva. A Nap irányított tere, a Föld irányított tere. Ezek irányított tereinek kapcsolatából származó energia, mint kapcsolati energia került megfogalmazásra matematikai formában. A kapcsolati energia létesíti valójában a kapcsolati erőrendszert, a gravitációt és határozza meg a Földnek Napkörüli mozgáspályáját. A rajzon F_v viőerő, aminek energia értékével mindig azonos az M_v nyomaték, és megjelenik még az F_r sugárirányú gravitációs erő. Megfigyelhető továbbá az anyagi rendszer és a gerjesztett anyagi rendszer aura képe és annak modellszerű leírása. Az irányított villamos és mágneses tér energiasűrűségének aránya. A tömegek, töltések és mágnes pólusok közötti erőnek formailag azonos matematikai leírása. A Föld mozgáspályájának paraméterei valamint az ábrák megrajzolásához alkalmazott pálya paraméterek, az Észak – Dél pólusváltás feltételei.

29. ábra. A gravitációs kölcsönhatás kialakulása és a kapcsolódó rendszerek mozgáspályája

Az atommag auraképe, a forgó haladó elektron auraképe, az aurák kapcsolatából származó erőrendszer és elektron mozgáspálya. Két elektron esetén az eredő mozgáspálya síkmetszete, amit a tudományos megfigyelés is visszaigazol, azaz azt a valóságos pályarendszert, amit csak az új térelmélettel lehet leírni természetszerűen. A rendszerek működéséből az is kiolvasható, hogy a csillagoknak (Napnak) ugyan olyan rendszertechnikájú aura képe van, mint az atommagoknak, és a bolygóknak pediglen, mint az elektronoknak. Tehát az atommagnak illetve az elektronnak az auraképe az atommagot és elektront felépítő egy – egy egységként összerendeződött dipólusos tulajdonságú energiakvantumok mozgáspályájából adódó irányított tér. Például az atommagra vonatkozóan, dipólusos energiakvantumok (*DEK*) sokaságából építkező, alrendszereknek sokaságából szinkronozottan összekapcsolt energiarendszerek összessége, amely elméleti megállapításnak helyességét az a meglepő kísérleti eredmény is alátámasztja, amit 2001-ben tettek közzé, hogy különleges gyorsítóban arany atommagokat ütköztettek, amik millió apró részecskére estek szét.

Összegzésként megállapítható, hogy a tömeggel rendelkező anyagi jellegű tömegi energiarendszerek belső illetve külső pulzált irányított térrel, azaz belső illetve külső aurával rendelkeznek, és ahol a szinkronozott pulzált irányított kapcsolati tér maga a gravitációs tér, aminek hatása a gravitáció, a gravitációs erő.

A 29. ábrán olvasható még „**A VILÁG MIKRO ÉS MAKRO SZINTEN TELJESEN ISMERETLEN**” ez a kijelentés igaznak mutatkozik, de viszont az is, hogy a vilá-

gunk rendszertechnikája, **a dipólusos tulajdonság**, minden szinten, a mikro és makro szinten is azonosan jelen van.

- Az Egységes Energia Elmélettel (EEE) Unified Theory of Energy (UTE) az éter- a relativitás- és a kvantum-elmélet újraértelmezése:

Az éter- a relativitás- és a kvantum-elméletet, mint az alapvetően legmeghatározóbb elméleteket célszerű újraértelmezni. Az újraértelmezésben több olyan jelentőséget elemzünk, amit már korábban is említettünk, de célszerű ezekre a fontosságuk és pontosabb érthetőségük érdekében újra meg újra kitérni. A fő problémát a relativitáselmélet jelenti, hiszen ennek matematikai leírása teljesen kidolgozott és matematikailag teljesen korrekt, a tudományos világ matematikusainak remekműve. Szinte, matematikai vonatkozását tekintve, hibátlan a saját axióma rendszerében. Tehát ami az utánagondolást jelenti a természettel való kapcsolatot nézve, több ellentmondás tapasztalható. Ezek az ellentmondások leginkább a relativitás alapjait, axiómarendszerét érintik. A legismertebb és a leginkább elfogadott híres összefüggés az anyag energia összefüggés $E = m \cdot c^2$ újraértelmezésre szorul. Mint korábban már említettük az anyag energia összefüggést a természet produkálja, hiszen, például az anyag is az energiamezőből születik, így a született anyagnak az energiája azonos az energiamezőből, a térenergiából anyaggá változott energiával. Ha az anyag teljes mértékben megsemmisül, akkor energiája átalakul térenergiává! A természet, a térenergia szabályozási eljárása is az energia megmaradását biztosítja. Az Einstein által megfogalmazott anyag energia összefüggés helyességét, a foton létezése, annak természetbeni tulaj-

donsága, működése egyértelműen megkérdőjelezi. Korábban már leírásra került a foton születése, a természet, azaz a térenergia által végzett szabályozott működése. A fotonnak nincs a hibás elképzelés szerinti kettős tulajdonsága, hullám és tömegi mi voltja, ezek csak próbálják elkendőzni az alapelképzelés, az anyag energia összefüggésnek Einstein által megfogalmazott összefüggésnek az elmentmondásait. A foton egy speciális energiakombináció, amely a rá jellemző aktuális pulzált irányított teret, auraképet mutatja. Ezzel a pulzált irányított térrel az anyagok, de nem minden anyag vagy tömeg, gravitációs kölcsönhatásba tud lépni. A csillagokkal történő gravitációs kölcsönhatását, a csillagok melletti elhaladásának következménye, a mérésekkel is meghatározható fényelhajlás jelensége mutatja. Tehát a természetességet figyelembe véve a fotonnak m_f foton tömege van, amely szülőjétől való elszakadáskor kapott energiának, azaz taszító erő által létesített gyorsulásnak a c fénysebességnek nevezett sebességgel való szülőjének elhagyását eredményezi. Az új tudományos alapok szerint, az új 5. tehetlenségi kölcsönhatás bevezetésével már egyértelmű a fotonnak az ismert c fénysebességgel való szabályozott haladása, köszönhetően a térenergianak az energiaegyensúlyra, energiaminimumra törekvő szabályozási eljárásának. Így mondható, valójában a fotonnak relatíve nyugalmi állapota a c fénysebességgel való haladása! A relativitáselmélet axiómája, hogy minden m tömegnek tömegértéke a fénysebességen végtelenné válik, $m(v = c) = \infty [kg]$! Így egyik vonatkozásában a fotonnak m_f foton tömege végtelenné kéne, hogy váljon, mivel fénysebességgel halad, másik vonatkozásában meg kell említeni, hogy egy m tömeg csak addig maradhat ugyan annak az m tömegnek, amíg rendszertechnikája, belső aurája

meg nem változik! Tehát Einstein relativitáselmélete szerint a fotonnak, ha ütközik egy személlyel, azt agyon kéne, hogy üsse! Továbbá, ahogyan az már korábban leírásra került, egy m tömegnek nem korlátsebessége a c fénysebességgel való haladása. Az új tudományos alapok szerint, szintén, ahogyan az már korábban is említve lett, egy m tömeg sebessége megközelítheti a végtelen sebességet, de a végtelen sebességen már az m tömegnek θ_m tehetetlensége végtelenné válik (lásd még 3. ábrát)! Így határesetben m tömegnek végtelen sebességhez érve egy korábbiakban meghatározott például egy kis Δv újabb sebességnövekedéshez már $\Delta E_m^{\Delta v} = \infty$ nagy energiára van szüksége a $\theta_m^{v \rightarrow \infty} = \infty$ nagy tehetetlenségi értéknek mozgást akadályozó mivolta következtében. Másképpen mondva m tömegnek végtelen nagy sebességhez érve (nem fénysebességhez érve, mint egy c határsebesség érték Einsteinnél!), már végtelen nagy értékű gyorsítási akadályt kéne legyőznie. Az előzőekben megfogalmazottakból is egyértelműen adódik, hogy Einstein híres összefüggése az anyag energia összefüggés $E = m \cdot c^2$ újraértelmezésre szorul! Több mindent lehetne még említeni, ilyenek már a korábbiakban említve lettek, de ennyiből is egyértelműen látható, hogy Einstein relativitáselméletét, a természetességet illetően, teljes mértékben át kell értelmezni, ahhoz igazítani kell, és fel kell tenni azt a kérdést is, hogy ezek után mi az, ami megmaradhatna a relativitáselméletből! Einstein axiómarendszerének kialakítása során az első lépések között kihajította az akkor még létező „étert”. Ennek következtében, korábban, az ennek tanúsított fizikai alapjelenségek, villamos tér, mágneses tér, gravitáció, tehetetlenség mind axiómák lettek, amelyek, az elfogadott tudományos alapok szerint, sajnos még ma is axiómaként szerepelnek. Az új tu-

dományos alapok bevezetésével, ezek ma már mind természetszerűen értelmezhetők és matematikai formában is levezethetők, így ezek többé már nem axiómák, köszönhetően az új Térmódelnek és az új Egységes Energia Elméletnek. A leírás szerzője szerint, ha annak idején Maxwell, aki ragaszkodott az éterelmélethez, le tudta volna írni létünk terét, az „étert” a matematika nyelvén, akkor a relativitáselmélet soha nem születhetett volna meg! Az új tudományos alapoknak köszönhetően ez a matematikai leírás mára már megtörtént! Einstein nagyságát mutatja többek között az is, hogy öreg korára rájött, hogy a relativitáselméletét tekintve tévedett! Tévedését, amikor közzétette, a tudományos világ úgy reagált, hogy Einstein öregségére megzavarodott és elmélete máig is elfogadott maradt! A kvantumelméletet a tudományos világ a természetnek mikrovilágára értelmezi. A megfigyelések alapján a mikrovilág rendszereinek működésére a kvantálás alapvető tulajdonság, aminek igazi okát sajnos még nem fejtették meg. Így nem vehették észre a mai napig is, hogy a kvantálás a makroszintű rendszerekre is igaz! Az új tudományos alapok szerint a kvantálás fizikai oka egyértelműen magyarázatot kap. Egy energiarendszernek energetikai alrendszerei szinkronozott energiakapcsolatban álnak és mindig az adott helyzetnek megfelelő stabil állapotban, egy kapcsolati energia sávban, arra törekedve működik, hogy ezen belül maradjon, köszönhetően a nem pondusi energiarendszernek, térenergiának, az energiaegyensúlyra, energiaminimumra törekvő szabályozási eljárásának. Tehát stabilan egy energiakapcsolati rendszer úgy tud működni, hogy mind addig, amíg a stabil működéséhez tartozó kapcsolati energia sávot, egy ΔE_k értéket át nem lép a periodikus működése során, mindig visszaszabályozódik a stabil működési

állapotába. Elődeink a mikro szinten működő rendszerekben, mint tapasztalati folyamatot felismerték és matematikai formában le is írták. Valójában ugyan ez a működési eljárás valósul meg az egész univerzumunkban is. Makroszinten működő rendszerre, amely szintén kvantálást mutat, példaképpen érdemes megtekinteni a már bemutatott „*A Föld Hold hullámtér kapcsolata!*”, korábbi fejezetet. *Talán itt is érdemes újra megemlíteni azt a tényt, hogy Einstein utolsó éveiben kísérletet tett egy általános térelmélet kidolgozására, amelyben összekapcsolta volna az elektromágneses és a gravitációs mezőt, új értelmezést adva a kvantumelméletnek, de a kísérlete végül kudarcba fulladt. A leírás szerzője Einstein kísérletét eredményesen elvégezte, megszületett egy új Térmodell egy új Egységes Energia Elmélet, amelyekkel már megvalósult Einstein öregségi elképzelése. Az előzőekben megfogalmazottak alapján kijelenthető, hogy a paradigmaváltás szükséges, a jelenlegi tudományos alapokat a természethez igazítani kell! Az új tudományos alapok megszülettek, a paradigmaváltás megtörténhet! **Mire várunk?***

A leírás szerzője célszerűnek látja még a korábbiakban szerepeltetett fontosabb összefüggésekre való rámutatást az új tudományos alapoknak összefoglalás szerű említésével. Ilyen fontosabb összefüggések egyike a (13) összefüggés a foto effektus Einstein – féle egyenlet. Einstein nem vette észre, hogy egyenletében az m_e elektrontömegnek v_e elektronsebességgel való kilépéshez szükséges energia egy része a kilépésnek az energiája vagy másképpen mondva a kilépési munka nagysága, azonos értékű az m_e elektrontömegnek a v_e elektronsebességgel történő mozgási energiájával (19). Ezt azért is nem vehette észre, mert nem ismerte

fel, hogy új tudományos alapokat kéne alkotni ennek magyarázatához. Ilyen új alapok lehetnek például a korábbiakban ismertetett új tudományos alapok. Nézzük ezeket röviden összefoglaltan. A megalkotott új modellekben, az új Térelméletben megjelenik a térenergia, aminek építőköve a *DEK* dipólusos energiakvantum, amely egyenletesen, azonos valószínűséggel tölti ki a teret. Megjelennek az irányított terek, amelyek a sorba rendezett *DEK* dipólusos energiakvantumok tere. Az Egységes Energia Elmélet alapján a térenergiából megszületnek az anyagok (tömegek) és periodikus működési energia alrendszereinek köszönhetően, az anyagok (tömegek) belső periodikus működésének következménye a belső és külső pulzált irányított tér, a belső és külső aura. Két anyag (tömeg), kölcsönhatásában az automatikus egymásra szinkronozódás következményeképpen létrejön a gravitációs pulzált irányított tér, aminek működési mechanizmusa biztosítja a mindig vonzó gravitációs hatást, a mindig vonzó gravitációs erőrendszert. Megjelennek a térben, a térenergiában állandó sebességgel haladó anyagok (tömegek), amelyek haladásuk során a maguk előtti térenergiát alakítják auraképűkre, a térenergia fékező erőrendszere ellenében és ugyanekkor az anyagok (tömegek) mögötti térenergia visszaalakul eredeti állapotára, tolóerő rendszert biztosítva, ahol a fékező és toló erőrendszereknek erőértékei megegyező nagyságúak. Megjelennek azok az esetek, amikor az anyag (tömeg) például gyorsulva halad a térenergiában, aminek következménye, hogy a fékező erő nagyobb lesz, mint a tolóerő, azt tapasztaljuk, hogy ekkor a gyorsításra, gyorsító energiát kell befektetni. Megjelenik egy fékező erőrendszer a gyorsítás során, egy új hatás, amit valószínűleg tehetetlenségi hatásnak, pontosabban tehetetlenségi kölcsönhatásnak hí-

vunk (*egy új 5. kölcsönhatás*). Fel kell tenni a kérdést, mi okozza a tehetetlenségi kölcsönhatást? Válasz, a kapcsolati energia sáv, sáv váltásának energiadifferenciája, ami a tehetetlenséget okozza. Miért van ez így? Mert egy tömegnek minden sebességen, amin haladhat, más és más lesz a térenergiával való kapcsolatában a kapcsolati energiája, azaz a kapcsolati energia sávja a szabályozott sebességen való haladása során. A kapcsolati energia sáv nem más, mint a térenergiából kialakult pulzált irányított térnek az energiája, azaz, az anyagnak (tömegnek) a pulzált irányított térnek energiája, vagyis kapcsolati aurája energiája, amire átalakult a térenergia (lásd még a 3. ábrát). Továbbá megjelennek a gerjesztett rendszerek, (*Maxwell egyenletek kiegészítése a gerjesztett anyagokra az új tudományos alapok ismeretében*) az anyagok különböző gerjesztéseire vett példának bemutatása, energetikai összefüggéseinek matematikai leírása. A korábbiakban bemutatott példákban, az elektromágneses hullámok keletkezésénél, azokat leíró összefüggés (12), a foton születése és ennek a folyamatnak leírását adó összefüggés (16), a fém megvilágítás során a fémből kilépő elektronnak a fotonok által gerjesztett folyamatában a keletkezett elektronnak a folyamatot jellemző energetikai kapcsolatnak matematikai leírása (17). Továbbá, a gerjesztet elektronnak az utóbbi, a fémből kilépő fizikai folyamatnak, az Einstein által megfogalmazott összefüggésnek (13), egy pontosabb energetikai megfogalmazása, matematikai leírása (21). Célszerű még megemlíteni, hogy a foton születésének gyakorlati eljárása többféle lehet, ahol a legalapvetőbbeket említve, egy gyertyaláng által vagy wolframszálas izzó által létesített vagy például LED diódák által létesített fotonok fénye, ahol az első két eljárás komoly hő fejlődéssel jár, de példá-

ul a LED diódákkal létesített fényforrás már jóval kisebb hőt eredményez. A példák mindegyikénél a folyamatnak energetikai, matematikai leírása a (17) összefüggéssel értelemszerűen történhet! A fényelhajlás mérési eredményével egyező foton tömeg értéknek (25), (31) matematikai meghatározásának bizonyítási eljárása és egyéb jelenségek bemutatása. A leírás szerzője reméli, hogy az építkezés hierarchikus sorába rendezett, az új tudományos alapokat illető összefoglaló, az új gondolatok sora, egymásra épülésének bemutatása közelebb viszi az új tudományos alapoknak a pontosabb megértését.

- A láthatatlan világ működése az új elméleti alapokon (a jelen tudományos alapok ismereteinek tükrében egy nem létező világnak ismertetése, elemzése, egy olyan világnak, amelyet a természet általi visszajelzések, természetszerűen jeleznek)!

Az új Térelméletnek és különösen alkotójának az Egységes Energia Elméletnek köszönhetően egy olyan világ matematikai leírását is elvégezhetjük és értelmezhetjük, amelyet látó érzékszerveinkkel közvetlenül nem figyelhetünk meg. A technika fejlődése során a mérnökök igen sokféle érzékelőt fejlesztettek ki és még fejleszthetnek ki a jövőben. Egy már kifejlesztett szélessávú frekvenciát észlelő berendezéssel, ha univerzumunk egy objektumát megfigyeljük, a gyakorlatban azt tapasztaljuk, ha csak a szemünk által észlelt frekvenciaspektrumon nézzük a vizsgált objektumot, ugyan azt látja a műszer, amit a szemünk is lát. Azonban, ha növeljük a műszer frekvenciaspektrumát, a látott kép megváltozik, például nagyobbak látható. Végül is, hogy a vizsgált objektumot a műszerünk alapvetően milyennek látja, attól is függ, hogy valójában milyen is az, és, hogy milyen frek-

venciaspektrumon működtetjük a műszerünket. Mivel létünk tere univerzumunk az új tudományos alapok szerint akár végtelen frekvenciaspektrumú energiarendszereket, objektumokat is létrehozhat vagy tartalmazhat, így egyértelműen kijelenthető, hogy egy ilyen szélessávú, rendszertechnikailag egyes részeiben szerveződni is képes speciális energiaspektrumokat tartalmazó térenergiának, nem látható világnak, szükségszerű a létezése. A nagy frekvenciaspektrumú energiarendszerek az alacsonyabb frekvenciaspektrumú energiarendszereken akadálytalanul átjárhatnak, úgy, hogy azok nem is észlelik, nem tudnak ilyenkor egymással kapcsolatot kialakítani. Természetszerűen a nagy frekvenciaspektrumú energiarendszer szabályozási eljárásával, amelyek kialakulásának feltételei az új Térmodell ismeretében adóttak, képes kialakítani alacsonyabb spektrumú energiarendszert, amely valójában saját rendszereként működik már a továbbiakban, így gyakorlati lehetősége van az alacsonyabb spektrumú energiarendszert befolyásolni, akár alakítani is. *A különböző frekvenciaspektrumú rendszerek kapcsolatát, kapcsolatuknak várható működését, és működésének eredményét az egyetemeken oktatják, de az új tudományos alapok általi rendszerek általános értelmezhetősége, milyensége, működési rendszertechnikája az oktatásban még nem jelenik meg, hiszen ma még a tudomány számára a közzétett tudományos cikkek ellenére is, a visszajelzések elmaradásának tanúsága szerint, úgymond ismeretlen az ebben a leírásban is szerepet kapó új Térmodell és az új Egységes Energia Elmélet.* Az egyetemeken például a fent említett rendszerekre vonatkozó, általánosan fel nem ismert rendszert leíró elméleti részt, a Fourier analízis jól írja le. Példaképpen, ha felírjuk egy áramnak nevezett energiaspektrumnak a Fourier sorát,

azaz, megadjuk az egyes áramösszetevőknek amplitúdóját, frekvenciáját és fázishelyzetét, majd egy feszültségnek nevezett energiaspektrumnak a Fourier sorát is megadjuk, a jellemző egyes feszültség összetevőknek amplitúdóját, frekvenciáját és fázishelyzetét, akkor ezek által létrejövő teljesítményt meghatározhatjuk. Mint a láthatatlan világ leírásánál említettem, csak az azonos frekvenciájú rendszerek tudnak csak egymással kapcsolatba lépni, úgy a példánkban szereplő áramnak és feszültségnek is csak az azonos frekvenciájú összetevői tudnak kapcsolatba lépni egymással a megadott fázishelyzetnek megfelelő mértékben. Például egy 50 Hz hálózati frekvenciájú áram és feszültség spektrumra, aminek példánkban egy frekvenciája van, a közismert teljesítményszámítási végeredmény, $P = U \cdot I \cdot \cos\varphi [W]$, ahol $P[W]$ teljesítmény, $U [V]$ feszültség, $I [A]$ áram, $\varphi [fok]$ fázisszög. Ha azt a tényyszerűséget említem, hogy testünkön keresztül igen sok részecske nagy teljesítménnyel száguldozik végig, és mi nem érezzük ennek hatását, azzal magyarázható, hogy mi, nem tartalmazzuk azok frekvenciaspektrumát. Példáink részleteire gyakorlati eredményeinek értelmezésére nem térek ki, csupán csak arra szerettem volna rámutatni, hogy elődeink tudományos eredményei fantasztikusak, sok mindent tudnak kezelni, de ennek általános megjelenését a természetnek szélesebb kapcsolatában még nem sikerült igazán feltérképezni. A feltérképezéshez és az általános értelmezéshez kiváló segítséget tudnak nyújtani a már sokszor emlegetett új tudományos alapok. Visszatérve a láthatatlan világ elemzésére, megállapítható, hogy ezek a nagyfrekvenciájú energiarendszerek, ha tudnak szerveződni, amire minden jel mutat, akkor a láthatatlan világban hasonló életforma létezhet, mint a Földön. Az egész világunkban, univerzumunk-

ban, alapvetően minden formában a dipólusos tulajdonság lelhető fel. Részletes magyarázat nélkül néhány példa a dipólusos tulajdonságra, számrendszerben 1 és 0, igen nem, meleg hideg, jó rossz, észak dél, van nincs, a természetben az építőkö, a dipólusos energiakvantum (*DEK*) stb., és ahol a dipólusos tulajdonság egy igen magas szintű rendszertechnikája, már különvált egységben jelenik meg, férfi és nő formában! Ha nézzük a jót és a rosszat a láthatatlan világunknak szerveződött nagyfrekvenciás spektrumú rendszereire, a láthatatlan világban is megjelenik a jó oldal és a rossz oldal és ezeknek a látható világgal való kapcsolata. Mivel a nagyfrekvenciás spektrumú rendszerek az alacsonyabb frekvenciájú rendszereket befolyásolni tudja, így minden lehetőség adott arra, hogy a láthatatlan világ jó és rossz oldali energiarendszerei befolyásolják a földi energiarendszereket, így az embereket. Nevezzük el a láthatatlan világ szerveződött energiarendszereit lényeknek. Közbevetőleg célszerű megemlíteni egy tudományos eredményt, ami szerint a Darwini elmélet éltetői kutatásuk során eljutottak oda, hogy olyan rendszerek többségét fedezték fel, amelyek a Darwini evolúciós fejlődéssel bizonyítottan nem jöhettek és jöhetnek létre. Kutatásuk eredménye egyértelműen arra utal, hogy a földi világunk, egy igen magas szintű intelligenciának terméke. (Természetesen, mint mindennek, ennek is vannak ellenzői, de mi kövessük a kutatás eredményét, a teremtet világ létét! [21]) Amennyiben az előzőek alapján elfogadjuk a teremtet világ tényét, úgy egyértelművé válik a jó oldali lényeknek és a rossz oldali lényeknek befolyásolási szándéka az emberekre. Az előzőekből, továbbá a matematikai leírásokból is kitűnik, hogy ezeknek a lényeknek van egy hierarchiája, így a jó oldal lényeinek vezetőjét a történelmünk alapján

nevezzük Istennek, a rosszoldal lényeknek vezetőjét nevezzük Ördögnek. Továbbá említsük meg annak lehetséges voltát, az új tudományos eredmények tükrében annak igazságát, hogy mindaz, ami a Bibliában megfogalmazásra került, gyakorlatban is megvalósulhatott. A láthatatlan világ mindkét vezetőjének megállapodása alapján, a Bibliában megfogalmazottak szerint a teremtet világ szereplőinek szabad akaratát mindenkor meg kell hagyni. Ugyanakkor a láthatatlan világ lényeknek a látható világ lényeit segíteni kéne. Ezzel ellentétben az tapasztalható, hogy a láthatatlan világ jó oldal lényei ezt meg is teszik, de a rossz oldal lényei nem mindig engedelmeskednek ennek. Valójában az tapasztalható, hogy a láthatatlan világ két, jó és rossz oldala között háború dúl. A rossz oldal lényei nem tartják be a megállapodást és egyes emberek szabad akaratát is befolyásolják. A befolyásolást többek között az is mutatja, hogy az emberiség közül egyesek olyan viselkedést mutatnak, amelyek nem természetszerűek, a józanész diktálta formától teljesen eltérő, egy komoly megfontolt ember ilyeneket nem tenne. Vagy egyesek, vagy egyes csoportok olyan elveket, elméleteket támogatnak, erőltetnek környezetükre, ami a természetben természetszerűen nem létezhet. A Bibliából ismert Jézus beszéde, amely egyértelműen megfogalmazza, hogyan cselekedjen az emberiség az egymást megértő, segítő és szeretetet adó életforma kialakításához Isten elvárásának megfelelően. Mivel Isten a megállapodás szerintieket betartja, így az, aki Jézus beszéde szerint emberhez méltóan cselekszik, a Földön rosszabbul jár, sajnos ez tapasztalható! Mára nagyon megerősödött az emberiségnek a rossz oldalt választók száma. Ezen az úton tovább a leírás szerzője nem kíván elmélkedni, a továbbgondolást az olvasóra bízva! A leírás szerzője va-

lójában arra kívánt rámutatni az új tudományos eredmények, az *új Térelmélet*, az új Térmodell és az új Egységes Energia Elmélet megalkotása kapcsán, hogy ezek ismerete egy ma még tudományosan nem kezelhető világ létét vetítik elénk. Úgy néz ki, hogy az új tudományos elméleti alapok ismeretével nincs olyan fizikai jelenség, ami ne kapna magyarázatot, ne lehetne azt értelmezni. A tudományban tehát szükség van a paradigmaváltásra!

- A láthatatlan és a látható világ kapcsolati rendszere, a rendszertechnikák modellezése és elemzése

Amint a korábbiakban leírtakból is látható volt, létünk terét, a látható és láthatatlan világot, univerzumunkat értelmezni, leírni az emberi mivoltunkban csak modellek segítségével tudjuk megtenni. Így, a látható és láthatatlan világ rendszertechnikáját tekintve a sokféle lehetőségből alapvetően háromféle alapmodellt figyelhetünk meg, amely lefedi, ezen területet, az új térelméletet, vagyis az új Térmodellt és az új Egységes Energia Elméletet alapul véve! **A három alapmodell célszerűen: a DEK dipólusos energiakvantumok tengerének rendszere (1 típusú rendszer), a fotonok tengerének rendszere (2 típusú rendszer) és az anyagi tengerek rendszere (3 típusú rendszer)!** Az egyes rendszerek hierarchikus kapcsolatban helyezkednek el. A látható és láthatatlan világ kapcsolatát a három, különböző típusú rendszer, valójában leegyszerűsített formában, nagyon leszűkítve tudja mutatni, de ugyanakkor egy szélesebb, sokrétű kapcsolati rendszer tárgyalásának lehetőségére is rámutat, amelyeket a leírás olvasói az új tudományos alapokkal, a leírás korábbi ismereteinek alkalmazásával már részleteiben is megalkothatnak!

A természetességet figyelembe véve, így a 3 típusú rendszer az 1 és 2 típusú rendszerben, valamint a 2 típusú rendszer az 1 típusú rendszerben helyezkedik el. Másképpen fogalmazva az előzőekben megnevezett rendszerkapcsolatok a következők: Az 1 típusú rendszer, a DEK dipólusos energiakvantumok tengerének rendszere, a korábbiakban definiált módon és tulajdonsággal létesíti és tölti ki a teret, megvalósítva ezzel egy energiamezőt, azaz a térenergiát. A korábbiakban leírtaknak megfelelően, alapvetően, ennek a térenergiának működési eljárása biztosítja az egyes energiarendszereknek kapcsolatát, információátvitelét, szinkronozott szabályozott működését, azoknak az energiaegyensúlyra, energiaminimumra törekvő szabályozását. Itt célszerű megemlíteni például az anyag keletkezését, a DEK dipólusos energiakvantumok tengerében, az abból létesülő periodikus működésű energiarendszert, amely már tömeget mutat. Vagy egy tömegnek szabályozott haladását ebben az 1 típusú rendszerben! Például az alapvető szabályozott haladást, a tömegnek állandó sebességgel való haladását, vagy a gyorsulását, illetve lassulását, a tehetetlenség létrejöttének alapvető okát, a kapcsolati energiának a tömegsebességtől függő nagyságát! A térenergiának jellemző egyik fő tulajdonságát, a térenergia egységnyi energiatartamú teljesítmény- idő és frekvencia- spektrumának alakulását, amit a 3. ábrán is megfigyelhetünk. Itt lehetne még megemlíteni például az elektromágneses hullámok keletkezését, haladását és további sok – sok tapasztalt természeti jelenséget, amely jelenségeknek egyes jelenségeit (például gravitáció, tehetetlenség, atomok, ikercsillagok, speciális mágnes kapcsolatok, fotonok, stb. működése) a korábbi leírások már bemutatták! Továbbá fontos felfedezni, az 1 típusú rendszerben, a DEK dipólusos energia-

kvantumok tengerének rendszerében, az abból szerveződő láthatatlan világot, a láthatatlan világ jellemzően két oldalát a jó és rossz oldalt megtestesítő szellemek világát, azt a világot, amelyet kellő odafigyeléssel meg is tapasztalhatunk. Amint az már korábbiakban leírásra került, a láthatatlan világ rendszertechnikájának megfelelő szellemi világ a látható világ rendszereit, így az emberiséget is szabadon átjárja, és így lehetősége van akaratának megfelelő módon való befolyásolására. Megjegyzem, hogy az előzőekben említett gondolatok, a szellemi világ rendszerei csak a korábbiakban bemutatott új térelmélettel, új tudományos alapokkal lehetséges csak természetszerűen értelmezni, a jelenlegi tudományos alapok ismeretében, különösen a teljesen üres, étertől mentes Einsteini teret tekintve, e tudományos világ számára nevetséges, értelmezhetetlen, sőt tudománytalan, buta gondolatok sokaságának tűnő rendszerek, struktúráknak halmaza. **Ezeknek tudatában, így a paradigmaváltásra borzasztóan nagy szükség lenne!** Korábbiakban is felhívtam arra a természet által mutatott tényre a figyelmet, hogy minden területen, mikró és makró szinten is megjelenik a természet dipólusos tulajdonsága, dipólusos tulajdonságú rendszere. Így múltunkból, kultúránkból vett ismeretek alapján a jó és rossz oldal rendszertechnikai irányítója és jellemzően kialakult rendszere, a jó oldalt jellemző Menny és a rossz oldalt jellemző Pokol. A dipólusos tulajdonságú Mennynek és Pokolnak rendszerével, rendszertechnikájával, részleteiben nem kívánok foglalkozni, azok gyakorlati mivoltára nem kívánok kitérni, azokat leíró gondolatoknak megfogalmazását rábírom a leírás olvasóira! Inkább rámutatok arra, miért nem látható a szellemvilág, a Mennyet és Poklot megvalósító rendszerek az emberi mivoltunkkal! Számunkra a

látható világot a fotonok tengerének rendszere (*2 típusú rendszer*) közvetíti. A tudomány részletesen feltárta szemünknek, látó rendszerünknek működését rendszertechnikáját. Az új tudományos alapok ismeretében a látható világ információit szállító fotont célszerű újra értelmezni. Az újra értelmezés a leírás korábbi részeiben pontosan megtalálható, de arra célszerű felhívni a figyelmet, hogy a foton nem lehet kettős természetű, mint ahogyan a jelen tudomány értelmezi, azért, hogy az egyes rendszereiket leíró matematikai leírásai ne kerüljenek ellentmondásba (lásd, például az *anyag energia ekvivalencia összefüggést* $E = m \cdot c^2$, az *ellentmondást adó f fotonra megfogalmazott formájában* $E_f = m_f \cdot c^2$)! Ahol m_f egy fotonnak nevezett energiakombináció, amely tömeget mutat az új tudományos alapok szerint, és egyedi tömeg értéke van, amely mindaddig állandó értéket képvisel, amíg belső aurája, így aktuálisan jellemző tömege meg nem változik! A jelenlegi tudományos alapok szerint haladási sebessége c fénysebesség, amit számára, mint relatíve nyugalmi állapotot a *DEK* dipólusos energiakvantumok tengerének rendszere (*1 típusú rendszer*) biztosítja, a korábbiakban megfogalmazottak szerint (lásd, még az 5. új tehetetlenségi kölcsönhatást). Tehát, amennyiben a foton csak tömeget mutató formájában létezne, úgy az energia ekvivalencia híres összefüggés értelmezhetetlenné válna. Ugyan is a haladó m tömeg mivel c fénysebességgel halad, így az m tömeg, ha fénysebességgel halad, ami egyben az m tömeg haladási határsebessége is, úgy a fotont tekintve, a fotonnak az E_f energiája is és m_f tömege is végtelenné kéne, hogy váljon, vagyis több szempontból is nagy baj lenne a jelenleg elfogadott tudományos eredményeket illetően! Továbbiakban elemezzük a fotonok tengerének rendszerét (*2 tí-*

pusú rendszert) és kapcsolatát a *DEK* dipólusos energiakvantumok tengerének rendszerével (*1 típusú rendszerrel*). A fotonok tengerének rendszeréből a fotonnak nevezett energiakombináció, amennyiben ütközik egy tárggyal, például egy falevéllal, energiáját átadva, majd arról visszapattanva auraképét változtatva, de mozgásállapotát megtartva, azaz energiáját visszakapva az *1 típusú rendszernek* köszönhetően, a tárgyra jellemző információkat is átveszi és ezzel az auraképpel száguld tova, és ha az ütközik szemünkkel, úgy számunkra egy zöld falevél képe kódolódik le, egy zöld falevelet látunk! Az információt hordozó fotonok is és így, a *3 féle rendszer*, azért kapták a jellemző tengernek rendszere, azaz a *3 féle tenger rendszerének elnevezést*, mert a teret, a jellemző térfogatban a tér minden irányában megjelenve szinte egyenletes valószínűséggel, igen nagy mennyiségben töltik meg, hasonlatosan, mint ahogyan Földünk mélyedéseiben *tengereink* teszik azt! A fotonok tengerének rendszerében (*2 típusú rendszer*) gondoljunk arra, például ha egy besötétített szobába egy gyertyát gyújtunk, az általa születő új fotonok a tér minden irányában száguldozva ütköznek a szoba tárgyaihoz, falaihoz és hordozzák azok jellemző információit, és szemünkhöz ütközve, számunkra láthatóvá teszik a szoba falait, berendezéseit. Érdeemes feltenni a kérdést, vajon a szobában a gyertya gyújtása előtt, vagy annak eloltása után vannak e fotonok, és ha igen, hogyan működhetnek. A természetszerű gondolkodást célszerű abból a gyakorlati tapasztalatból indítani, amit a fotonok által szállított információból kapunk, hogy számunkra általuk láthatóvá válnak például az említett szoba környezetének tárgyai. Energetikailag is átgondolva a fotonok tengere által, annak energiaspektrumát, intenzitáspektrumát is figyelembe véve, az információ átvé-

telt, aurakép váltást és az így kapott információ szállítását, a különböző energiájú, de azonos sebességű fotonoknak valamely tárggyal történő ütközési folyamatát tekintve elmondhatjuk, alapvetően háromféle alapesetet különböztethetünk meg! Az elsőt tekintve a tárggyal való kapcsolatban a tárgy elnyeli energiáját és a foton megszűnik eredeti formájában, a továbbiakban létezni, ahogyan az sokszor említve lett, az *1 típusú rendszer* szabályozási eljárásának köszönhetően. A második esetben nézhetjük azt a folyamatot, amelyben az ütközetnek kapcsolatában, energiaátadás és visszapattanás is végbemegy, a visszapattant energiakombinációt, mint információhordozó születik meg, amit valójában már egy tovahaladó fotonként tekintünk. A harmadik alapvető ütközési esetet tekintve, az ütközésben energiaátadás nem, csak visszapattanása történik a fotonnak, amely az ütközésben végbement aurakép váltás eredményét, az ütközött tárgyra jellemző információt szállítja. A korábbi félével példánkat tekintve, az első két esetben, így a félével melegszik, a harmadik esetet tekintve, ahogyan az első példaként említve lett, a fotonok tengerének energiaspektrumában, intenzitásában, az ütközött tárgynak energiaállapota változatlan marad, egy mechanikai modellhez hasonlítva az eseményt, valójában egy rugalmas ütközés történt. Visszatérve a sötét szobára, amikor a fényinformációt is hordozó fotonok formája, újabb és újabb fotonok gyártása megszűnik a gyertya eloltásával, a harmadik típusú rugalmas ütközést tekintve, a sötét tárgyak információit rugalmasan ütköző fotonok tengerének sokasága szállítja, fénysebességgel száguldozva a szobában! Az új tudományos alapok szerinti sokféle fotonoknak létéről és működéséről, az előző gondolatok igazságának mérésével történő bizonyításához, valójában új mérési eljárások és műszerek kifej-

lesztésével győződhetnénk meg a jövőt illetően. Nagyon izgalmas az *1 és 2 típusú rendszerek* kapcsolata. Ugyanis amikor például ugyan azon a térrészen egy időben több foton kíván áthaladni, formálisan, azt mondhatjuk és mondjuk, ütközik, amely kifejezés a korábbiakban is használva lett, de amely esemény ekkor valójában lezajlik, az *1 és 2 típusú*, két térrendszer rendszertechnikáját tekintve, azt már nem volna szabad értelmezni az ütközésnek fogalmával. Ugyanis valójában az új tudományos alapok ismeretével a természetet megfigyelve, ugyan az történik a fotonok esetében is, mint amit a mágnesek esetében tapasztalunk, hogy eredő kapcsolati tér, eredő irányított térkapcsolat alakul ki! Példánkna! maradvá, amennyiben például több mágneset veszünk, és azokat igen távol helyezzük el egymástól, akkor önmaguk mágneses tere érvényesül leginkább és a kapcsolati tér elhanyagolható nagyságú mágneses tér lesz. Azonban, ha most igen kis távolságú közelségbe helyezzük őket, akkor egy eredő kapcsolati mágneses tér, egy eredő irányított tér alakul ki. A sorba rendezett *DEK* dipólusos energia-kvantumok rendszerére jellemző az eredő tér, azaz visszaigazolódik a jelen tudományunk által az indukció vonalakra megfogalmazott törvények igazsága a kialakuló eredő teret tekintve. Így azon törvények, hogy az indukcióvonalak mindig zártak, soha nem keresztezhetik egymást, az egyirányúak taszítják, erősítik egymást, a különböző irányúak kioltják, gyengítik egymást, mindig a legkisebb energiaszintre törekednek stb., ahol a törvények helyességét az *1 típusú rendszer* rendszertechnikája, szabályozási eljárása biztosítja. *Így látható, hogy a természetben ki vagy mi és hogyan biztosítja azt, amit elődeink törvényekben fogalmaztak meg!* Visszatérve mágneses példánkra, ha most az egyes mágneseket

visszatesszük az eredeti, kiinduló helyzetükbe, a korábbi kapcsolati mágneses tér szépen leépül, és az új helyzetnek megfelelő állapot alakul ki, amint az már említve lett, a térenergia az energiaegyensúlyra, energiaminimumra törekvő szabályozási eljárásának köszönhetően. Energetikailag meg az történik, ami a korábban példaként említett falevélnél is, hogy a mágnesek közelítésére befektetett energia visszaadódik a mágneseknek a kiinduló állapotba juttatása során. A mágnesek példájára visszagondolva a fotonok találkozási helyénél is a térenergia ez a szabályozási eljárása valósul meg, az eredő kapcsolati tér kialakulásán keresztül, aminek gyakorlati eredménye, hogy az egyes fotonok a kapcsolati teret változatlan formában tudják elhagyni és így, változatlan aurakép formában tovább szállítják a rájuk jellemző információt is, köszönhetően ezt ismételten a térenergia energiaegyensúlyra, energiaminimumra törekvő szabályozási eljárásának! Itt fontos megemlíteni a láthatatlan világ szellemeinek jellemző mozgását, amely azonos szabályozási eljárással történhet, mint a fotonoknál leírtak, egymáson átjárhatnak, de mivel a fotonra jellemző pulzált irányított teret, ha akarják, nem tartalmazzák, így az anyagi rendszereken is áthatolhatnak, sőt ha akarják azok jellemző részeivel is kapcsolatba léphetnek, köszönhetően ezt, a térenergia energiaegyensúlyra, energiaminimumra törekvő szabályozási eljárásának ismételten! A valóságban olyan tapasztalások is elhangzanak, amelyek során arról esik szó, hogy valakiket szellemek formájában próbálnak felismerni, jellemzően kastélyok termeiben. Erre magyarázat lehet annak az energiakombinációnak jelenléte a helyiségben, amely a korábban ott élt személyek által valamikor jellemzően született és a sötét szoba fotonjainak száguldozásainak megfeleltetett mó-

don a helyiségben ide, oda periodikus működéssel megvalósulnak. Amennyiben az emberi szervezet, amin ezek az energiakombinációk a szellemek működéséhez hasonlóan áthaladnak a tömegeken, az egyes emberek érzékszerveit érintve és arra hatást gyakorolva, elképzelhető a gyakorlatban a beszámolókból tett nyilatkozatok, az elhunyt személyeknek, mint szellemek érzékelésének volta. Az előzőekben megfogalmazottak, valójában, így egyértelmű magyarázatot adnak arra is, hogy számunkra miért is láthatatlan a szellemi világ energiarendszere, rendszertechnikája, bizonyos esetekben azok tapasztalása! Végül is a szellemekre jellemző energiakombinációk és a fotonok tengere, egyszerűen fogalmazva, az anyagok közötti térben helyezkednek el, létesítve ezzel, a fotonok tengerének rendszerét (*2 típusú rendszert*), és még az anyagokon áthaladó további információt hordozó rendszereket is. Térjünk át az anyagi tengerek rendszerére (*3 típusú rendszerre*). Az anyagi tengerek rendszerének vizsgálatakor a földi anyagban, vízben, *tengerben lévő* és a *tengeren kívüli*, anyagi rendszerek vizsgálatát végezhetjük el. A tengerben lévő, anyagi tengerek rendszere (*3 típusú rendszer*) egy alapvetően átlátható víz alatti világot mutat be. A *3 típusú víz alatti rendszerben* a fotonok tengerének rendszerét (*2 típusú rendszert*) a víz anyaga, átláthatósága biztosítja, amelynek működési rendszertechnikáját az *1 típusú rendszer* a *DEK* dipólusos energiakvantumok tengerének rendszere biztosítja. Nagyvonalú modellként értelmezve az anyagként nevezett energiakombinációt, aminek tömege van, a *tengerben lévő* és a *tengeren kívüli* anyagi rendszereket nézve hasonlóan viselkednek! A közöttük kialakuló fizikai jelenségek hasonlóan érvényesülnek például a gravitációt illetően egyéb hatások mellett. Érdeemes külön is kitérni a

gravitáció általános jelenségére, ahol a gravitáció információhordozója szintén az *1 típusú rendszer* a DEK dipólusos energiakvantumok tengerének rendszere, ahogyan az korábbiakban be lett mutatva. Viszont ez az információhordozó az anyagok belsejében is azonos valószínűséggel jelen van, így a fotonok és a vilamos és mágneses terektől eltérő tulajdonságú információ átvitelt mutat, a szinkronozott gravitációs pulzált irányított tér a szinkronban álló tömegek között elhelyezkedő tömegeken jellemzően akadálytalanul átjut, így a gravitációt árnyékolni sem lehetséges (a jelenleg tudományos megfogalmazásban a gravitációs hullámok az anyagon akadálytalanul haladnak át, például Napfogyatkozáskor a Holdon). Azonban, például a tehetetlenség jelentkezésekor a vízben a víz, fékező erőrendszere, a vízen kívül, például a levegőben a levegő, fékező erőrendszere jelentkezik még dominálónak természetszerűen. Az anyagi tengerek rendszerének (*3 típusú rendszernek*) és a fotonok tengerének, mint rendszerének (*2 típusú rendszernek*) kölcsönhatását, a ma elfogadott tudományos világnak, ez a legjobban kidolgozott tudományos területe. Egy új világot teremtet, ahogyan az előzőekben leírásra is került, annak megjelenése, amikor a *2 és 3 típusú energiarendszerrel* a DEK dipólusos energiakvantumok tengerének rendszere (*1 típusú rendszer*) kerül kölcsönhatásba. Az 1 típusú rendszernek az energiaegyensúlyra, energiaminimumra törekvő szabályozási eljárása tárja fel a kapcsolati rendszerek természetszerű viselkedését energia alapú működését, a működések kapcsolatát, kapcsolati energiáját, amelyek a legfontosabb esetekben a korábbiakban leírásra is kerültek! Az eddig ismeretes térmodellek, az *n* dimenziós terek, különböző elméletek húrelmélet, relativitáselmélet, stb., azoknak újragondolása vetődik fel,

mivel a tudomány által alkotott modelleknél egységesen hiányzik az információ-hordozó és szabályozó közeg! Valójában az újdonságot jelentő DEK dipólusos energiakvantumok tengerének rendszerét (1 típusú rendszert) előtérbe helyezve az új tudományos alapokkal, a tudományterületek újragondolása válik szükség-szerűvé. Ezen a téren várható tudományos elmozdulást az alábbi összefoglalás vetíti előre!

Összefoglalás keretében az 1, 2 és 3 típusú rendszereket, és azok kapcsolatát tekintve tényszerűvé válik, hogy a hittudomány egy természetszerű tudományos értelmezést és matematikai leírást kap, mint egy új természettudomány, a ma el-fogadott hittudomány elnevezés helyett az új tudományos alapokat figyelembe véve. Továbbá az is kirajzolódik történelmünket és a többféle vallásainkat tekint-ve, hogy természetszerűnek egyetlen meggyőződés értelmezhető, az, amely a szellemi világ létezésével a dipólusos tulajdonságú láthatatlan világrendszert fo-galmazza meg és így alapvetően előrevetíti a Bibliában megfogalmazott Menny és Pokol rendszertechnikáját, Isten létezésének szükségszerűségét. Továbbá az is kirajzolódik, hogy a jövőt illetően a hittudomány helyett, az ott megfogalmazot-takat, nevezhetjük egy közvetlenül nem látható, de egy új alapokon nyugvó ter-mészettudomány újszerű megjelenésének! *Ne feledkezzünk meg arról, hogy egy olyan tudomány, mint jelen tudományunk, amely a legalapvetőbb fizikai jelensé-geket, villamos tér, mágneses tér, gravitáció, tehetetlenség, valamint a kölcsön-hatásokat illetően erős, gyenge, elektromágneses, gravitációs, "tehetetlenségi" nem tudja természetszerűen értelmezni, nincs rá természetszerű modellje, ho-gyan képzei el, hogy minden úgy lehet, ahogyan ő azt állítja és elhiteli!*

A 43 év tudományos kutatásának eredményei közül a legérdekesebb és egyben az emberiség jövőjét leginkább befolyásoló eredménye a fent, ebben a gondolat-körben az összefoglalásnak mondataiban megfogalmazottak eredménye!

HITTUDOMÁNY helyett ⇒ új alapokon nyugvó **TERMÉSZETTUDOMÁNY**

Lehetősége!

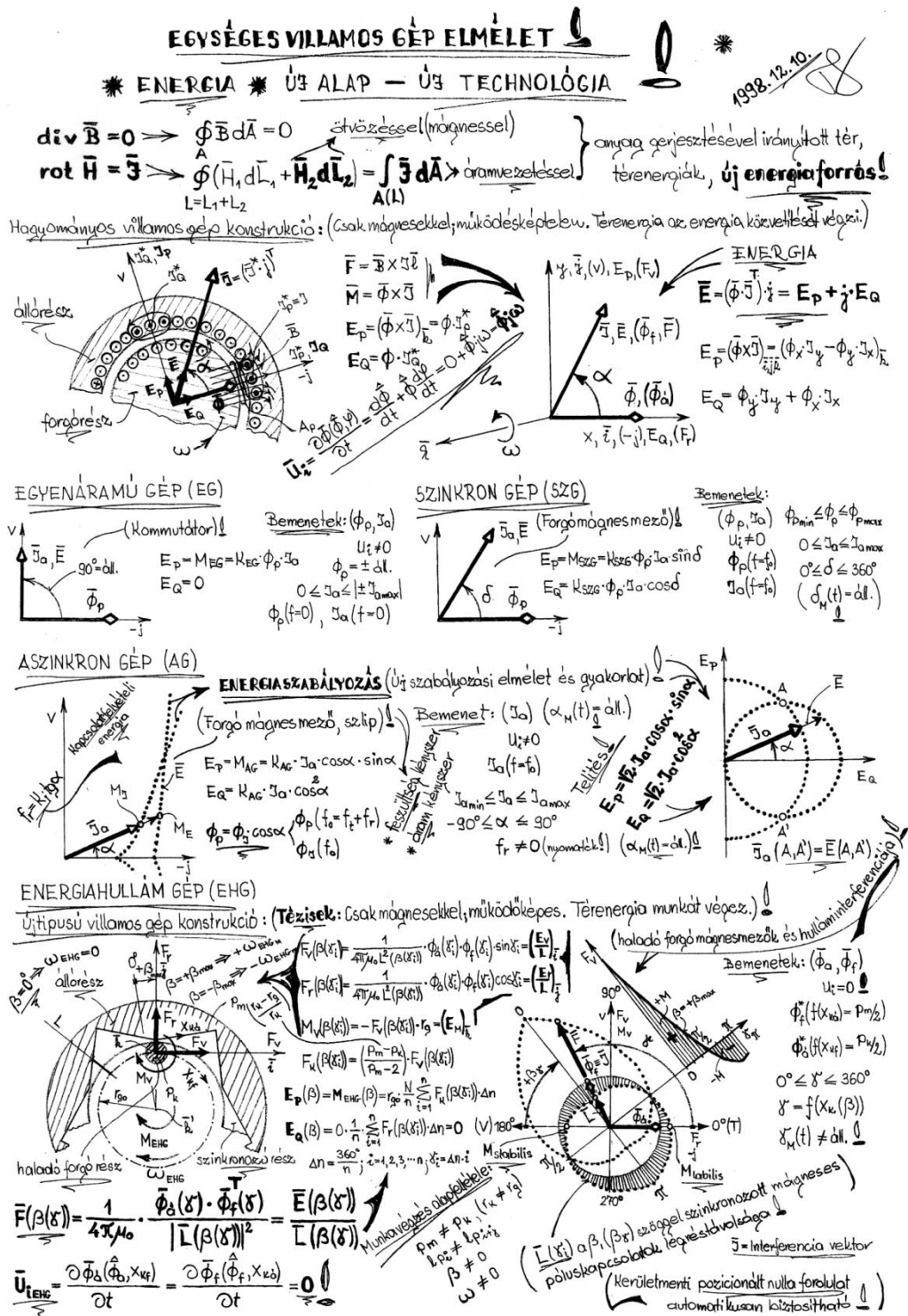

4. Az energiaszabályozott áraminverteres frekvenciaváltós aszinkronmotor hajtás létrehozása fordulatszám érzékelő nélküli fordulatszám szabályozással

A frekvenciaváltós hajtások elméletével a leírás szerzője 1981 évben kezdett el foglalkozni, amikor Irányítástechnikai szakmérnöki képzésen vett részt a Budapesti Műszaki Egyetem Villamosmérnöki Karán. A témával történő foglalkozásnak motivációja az volt, hogy az elméletben 4/4 hajtásként tanult áraminverteres frekvenciaváltós hajtást bemutatták a Villamos hajtások tanszékének laboratóriumában. A 4/4 hajtás egy olyan villamos hajtás, ahol a villamos gép mindkét forgásirányban motorként és generátorként egyaránt tud működni. Amikor a laboratóriumban elindították például előre forgásirányba a hajtást az felgyorsult és a beállított fordulaton állandósult a fordulata, majd terhelést adtunk rá, amelyet szépen fel is vett magára. Kértük, hogy most menjünk át generátoros üzembe, akkor azt óvatosan, nem dinamikusan, lehetett végrehajtani. Továbbá, amikor kértük, hogy váltsunk forgásirányt, a válasz az volt, hogy előbb ehhez le kell állítani a hajtást. Ez meglepte a leírás szerzőjét, ugyanis egy hajtás működtetésére logikusnak az tűnt, hogy ezt automatikusan tudja. Ezek után leállítottuk a laboratóriumi 4/4 hajtást és elindítottuk a másik forgásirányba, amelyben hasonlóan működött, mint az előző ellentétes forgásirányban. A leírás szerzője azonnal javaslatokat tett arra, hogy milyen változtatásokat kéne tenni a hajtás elektronikájában, hogy a feladatot, a 4/4 hajtási funkciókat automatikusan végrehajtsa. A tárgy oktatójának válasza az volt, hogy Ő már nyugdíjas, itt a lehetőség, megvalósítani gondolataimat. Így a leírás szerzője nekilátott az elképzelése szerinti hajtás áramköreinek tervezéséhez, majd a hajtás megépítéséhez, azaz, egy automatikus 4/4 üze-

mű áraminverteres hajtás megvalósításához digitális fordulatszám érzékelő használatával. Így indult el a leírás szerzőjének tudományos kutatása, előbb a frekvenciaváltós hajtások terén kb. 17 év kutatás, majd észrevétlenül, az energiaszabályozás létesítése során, a természetnek kutatása irányába, annak megválaszolására, hogy valójában milyen is az a tér, hogyan működik, milyen szerkezetű, milyen működési eljárással biztosítja mindazt, amit látunk és tapasztalunk. Ez a kutatás a leírás készüléseinek évében, 2024 évben a 43. évében lendületlen kutatási vággal folytatódik. A tudományos kutatás kezdő évei, ahonnan a tudományos kutatásnak évei számítnának, az 1981 évtől, a leírás szerzőjét ért motivációnak eseményétől számítnak, az Irányítás-technikai tanulmányok végzésétől. A következő gondolatok papírra vetése a 2000-es évek elején készült!

„Az indukciós gép szabályozását illetően három szabadalom is született. Az új automatikus négynegyedes üzemre alkalmas áraminverteres hajtásomat 1982-1983-as években fejlesztettem ki, ami egyedülálló vezérlési és szabályozási stratégiát alkalmazott. A szakemberek nagy érdeklődésével először 1984-ben ismerhették meg Losanban a Nemzetközi Villamosgép Kongresszuson Szentirmai professzor angol nyelvű tolmácsolásában. Az egységes villamos gép- és az új energiaszabályozási elmélet alapjai 1992-1993-as években alakultak ki. Ekkor, a volt NSZK-ban, kutató mérnökként fordulatszám érzékelő nélküli áraminverteres frekvenciaváltós 4/4 hajtást fejlesztettem ki. A tudományos eredményeket összefoglaló, eredetiben A3-as méretű leírás a 30. ábrán látható. Az összefoglaló leírás az ábra tanúsága alapján 1998. 12. 10. – én készült.

30. ábra Az új energiaalapú egységes villamos gép elmélet, az új energiaalapú villamos gép modellek és szabályozási eljárásai

A 30. ábrán látható módon az alapgépek működése a $\emptyset$ fluxussal és I árammal jellemzett irányított terek kölcsönhatásából adódó kapcsolati energiával $\bar{E} = E_p - j \cdot E_Q$ kerültek bemutatásra. Megrajzolásra került a tudományos alapokon létrehozott villamos gépnek energia modellje, amelynek alapján látható, hogy az ilyen villamos gép konstrukciókban a térenergia csak az energia szállítását végezheti. A 30. ábrán bemutatásra került egy új típusú villamos gép konstrukció is, ahol a térenergia maga is átalakulhat munkavégzésre, ha biztosítjuk, a perióduson belüli (+) mozgást segítő kapcsolati energia nagyobb átlagértékét a (–) mozgást akadályozó átlagértékhez képest. Az összefoglalásban megjelenő energia átvitelrel és energiaszabályozással kapcsolatos összefüggések és ábrák későbbi publikációimban további magyarázatot kapnak. Az új energiaszabályozási eljárásomat illetően, a volt NSZK-ból 1991-ben Európa és USA szabadalom bejelentés történt. Magyarországi bejelentést az új szabályozásra illetve az új energiaszabályozási elméletre 1996-ban tettem, ami 2000-ben kapta meg a szabadalmat. A tudományos eredmények nemzetközi szintű publikálása 2000-től kezdődött.” A fontosabb tudományos eredmények a publikációk alapján, a leírásnak további, II. fejezetnek részeiben kerül bemutatásra a jövő terveit tekintve.

5. Záró gondolatok, a II. rész tartalmának, egy előrevetítése

Az I. részben leginkább az új gondolatok megfogalmazása történt, az új Térmodell és az új Egységes Energia Elmélet alapjainak ismertetése és az alapvető, főbb fizikai jelenségeknek természetszerű, az új tudományos alapok szerinti bemutatása, értelmezése kerültek közlésre. A II. részben alapvetően a kutatási években készült elméleti és gyakorlati eredmények ismertetésére, bemutatására kerül sor. Először az I. rész befejező részének, a 4. Az energiaszabályozott áraminverteres frekvenciaváltós aszinkronmotor hajtás létrehozása fordulatszám érzékelő nélküli fordulatszám szabályozással, gondolatkörnek kifejtése, a megépített új elveken működő energiaszabályozott hajtásnak elméleti és gyakorlati eredményeinek az ismertetésére kerül sor, főleg a nemzetközi konferenciákon publikáltaknak bemutatásával. Tervezett a kutatás során megépített berendezéseknek elméleti és gyakorlati eredményeinek bemutatása. A bemutatásra tervezett berendezések, mechanikus, mechanikus mágneses, mágneses rendszerek. Továbbá tervezett a 43 év kutatásának végeredményeként létrejött új villamos gépes mechanikus és új villamos statikus rendszer ismertetése, amelynek energiaforrása az új tudományos alapok szerinti energia, valójában az, amely minden gép működésének is, az univerzumunk működésének is vagy például egy atom működésének is, vagyis az atommag körül keringő elektronok mozgásának „örökmozgásának” is az energiaforrása. Amint az I. részben megfogalmazott munkavégző energia, mint új energiaforrás nem más, mint, a térenergiaának energiaegyensúlyra, energiaminimumra törekvő szabályozási eljárása, működési mechaniz-

musa, rendszertechnikája, egy olyan energia, amely energia mindig is volt, van, és a jövőben is korlátlanul rendelkezésre fog állni. Csak emlékeztetőül az ismert atomerőműveknek is valójában az új tudományos alapok szerint ez a valódi energiaforrása. Továbbá olyan, jellemző, fizikai jelenségeknek bemutatása még, amelyek az I. részből elmaradtak.

Egy Lorenz-Einstein természethez igazított relativitáselmélet létrehozásának lehetősége, az új Térelméletnek ismeretében

Egy magyarázó kiegészítő rész, röviden!

A leírás szerzőjét azon gondolatok motiválták a magyarázó kiegészítés megírására, hogy a relativitáselméletet (a későbbiekben is beleértve és nem megkülönböztetve az általános és speciális eseteket is) sok támadás éri, amelyek nem igazán kapnak elfogatható magyarázatot a feltevés mindkét oldalának tekintetében. A Lorenz-Einstein természethez igazított relativitáselmélet létrehozását az jellemezné, hogy Einstein relativitáselméletében rámutatunk arra, hogy a természetességet figyelembe véve mi mutatkozik tévesnek, és azt, hogyan lehetne természetszerűvé tenni, módosítani, esetleg elhagyni ezeket! A leírás szerzője szerint a relativitáselmélet kiinduló alapjaként a Lorenz transzformációt vehetjük, amely valójában a tapasztaltaknak természetes leírása. A Lorenz transzformáció azon alapszik, hogy az információkat a foton, azaz a fény szolgáltatja, amely olyan természeti tulajdonsággal bír, hogy minden inerciarendszerben azonos "vákuumbeli" sebességgel, azaz, c fénysebességgel halad a jelen ismeretek szerint. A relativitás egyféle matematikai leírásához igazodva az események egységesen téridő koordináta rendszerben írhatók le az eseményeknek saját téridő koordinátáinak, azaz a megfelelő inercia rendszereknek megadásával. A saját téridő koordinátában történő esemény képének információja a fénynek köszönhetően egy másik, v sebességgel haladó saját téridő koordinátába (amely, általában egy megfigyelési és/vagy egy újabb eseményhely szokott lenni) mindig c

fénysebességgel haladva jut el. Az előzőekben megfogalmazottakból logikusan Einstein számára az is következtethető volt, hogy a téridő tartományon, az elmozdulás sebessége az eseményeknek a fénysebességénél nagyobb nem lehet. Ennek következtében a relativitás egyik axiómája is megfogalmazódik, hogy a rendszerek, testek maximális mozgásának határsebessége a c fénysebesség, sőt Einsteinben az is megfogalmazódott, hogy a fény terjedéséhez semmilyen közegre sincs szükség, számára a téridő tartományt az üres tér adja. A fénynek c fénysebességgel történő haladásából így következik, hogy a téridő tartománynak különböző pontján megfigyelt, valójában Δt ideig tartó eseményt különböző inercia rendszerekben, különböző Δt^* időtartamokig látunk a különböző megfigyelt helyeken. Nagyon fontos észrevenni, hogy mi azt határoztuk meg, hogy a fotonok által szállított eseménynek képeit a különböző megfigyelt helyeken mennyi Δt^* időtartamokig látjuk! Tehát a megfigyelés helyén az eseményről, a fotonok által érkező képeknek Δt^* időtartamát tapasztaljuk, amely már természetesen nem lesz egyenlő az esemény valós Δt időtartamával, azaz időtágulás (idődilatáció) mutatkozik. De ez természetesen nem jelentheti azt, hogy valójában az emberiség által bevezetett idő másképpen telne az események helyein és a megfigyelések helyein. Például az esemény helyétől nagy sebességgel távolodó megfigyelő helyén az idő folyása nem változhat, vagyis, az említett példánkban nem lassulhat le az idő folyása az előbbieken természetesen tapasztalható időtágulásnak megfelelő értékre (figyelem, természetesen a különböző sebességgel haladó tömeg tömegértéke nem változik meg, nem változhat meg a térenergia szabályozási eljárásának köszönhetően). Lorenz transzformációnál ez természetes, hogy az idő mindenütt azonosan kell, hogy teljen, az ettől való tapasztalt eltérést az

információhordozónak, a fényt alkotó fotonnak, haladási sebessége és az aktuális inercia rendszersebesség eredményezi. Einstein relativitáselméleténél is, *az idő mindenütt azonosan telik*, gondolatot kéne alkalmazni. A fénysebességgel haladó foton, mint információhordozó természetesen nem változtathatja meg az idő folyását, a tapasztalásnak megfelelő mértékre (a fény által szállított információ terjedéséhez természetesen időre van szükség)! Így, ezt a tényt hangsúlyozva a relativitáselmélet eseményeire is, az észlelt képekhez kapcsolt idődilatáció, már természethez igazított magyarázatot ad. Az új térelméletnek az új Térmodellje alapján feltárt tehetetlenséget mutató jelenségnek, a természet által szabályozott működési eljárása rámutat arra, hogy a foton nyugalmi állapota a fénysebességgel való haladása, ahogyan az már a leírásnak korábbi részeiben be lett mutatva. Továbbá az új térelméletnek az Egységes Energia Elmélete arra is rámutat, hogyan kell értelmezni természetesen Einstein híres anyag energia ekvivalencia összefüggését, az $E = m \cdot c^2$ összefüggést, amelyből Einstein szerint az is következik, hogy a tömegnek értéke fénysebességen végtelenné kell, hogy váljék! Az új térelmélet szerint az Einstein általi E összefüggéssel meghatározott energia egy már korábban definiált E_k kapcsolati energiaként fogható fel, azaz, a DEK dipólusos energiakvantumokból felépített térenergia c fénysebességű energiaspektrumának és a c fénysebességgel haladó m tömeg kapcsolatának energiája. Ahol az (5), (6) összefüggések mintájára írható:

$$E_{k(m)}^c = m \cdot c^2 = E_{tér(m)}^c + E_{mozgási(m)} = E_{tér(m)}^c + \frac{1}{2} \cdot (c) \cdot (m \cdot c) [Ws, Nm, J, VAs]. \quad (32)$$

A (32) összefüggést az m_f foton tömegre is írjuk fel:

$$E_{k(f)}^c = m_f \cdot c^2 = E_{tér(f)}^c + E_{mozgási(f)} = E_{tér(f)}^c + \frac{1}{2} \cdot (c) \cdot (m_f \cdot c) [Ws, Nm, J, VAs]. \quad (33)$$

A (32) és (33) összefüggésből az is megmutatkozik az új térelmélet alapján, hogy az m tömegnek nem határsebessége a fénysebesség, amely további kiegészítésekkel korábban szintén be lett mutatva. Továbbá a (33) összefüggést értelmezve, abból az is megmutatkozik, hogy a foton elfogadott kettős természetére is egyértelmű természetszerű választ kell adni. Bármely energiakombináció, amely tömeget mutat, mindaddig lehet csak továbbra is ugyan az a tömeg, ha az energiakombináció saját aura képe, működési módja, rendszertechnikája, tulajdonságai nem változnak meg, az új térelmélet értelmében. Tehát a korábbiakban már részletes magyarázattal bemutatva, csak az természetszerű, ha a fotonnak nem létezik a kettős (hullám, illetve részecske) tulajdonsága. Így csak a részecske tulajdonság (lásd, a korábban bemutatott gravitáció és tehetetlenség természetszerű jelenségét) jöhet szóba egyebek mellett, amely részecske tulajdonságnak tömege, az úgynevezett m_f foton tömeg. Tehát, amennyiben a foton csak tömeg formában létezhet, úgy igen nagy baj van Einstein anyag energia ekvivalencia összefüggésével és azzal is, hogy egy anyag, illetve bármilyen tömeg maximális sebességének határsebessége a c fénysebesség. Továbbá azzal is nagy baj van, hogy Einstein szerint egy m tömegnek van egy nyugalmi m_0 nulla sebességű, nyugalmi tömegértéke és fénysebességen az m tömegérték végtelenné válik! Sajnos ilyet a természet szintén nem ismer, csak azt, ami az előzőekben is megfogalmazásra került, hogy a fotonnak és más tömegeknek is, csak egy értéke lehet a haladási sebességétől függetlenül, amit akár nevezhetünk nyugalmi tömegértéknek is. Matematikai formában az előző gondolat: $m = m(v) = m_0$, ahol $0 \leq v <$

∞ , az egyenlő ∞ nem jöhet szóba, mivel m tömegnek ∞ sebességen tehetetlensége ∞ válik, így azt gyakorlatilag nem érheti el, mint határsebességet, mivel annak közelébe, hogy elérje ∞ nagy gyorsító erőre lenne már szüksége, amely értéket természetesen nem tudunk biztosítani! Az előzőekben leírtakból egyértelműen látható, hogy Einstein relativitáselméletében a természetességet tekintve sok téves kijelentés, axióma került megfogalmazásra, amelyeket igazíthatunk a természethez, köszönhetően az új Térmodellnek és az új Egységes Energia Elméletnek. Továbbiakban térjünk rá a lokális, globális inercia rendszerek, téridő, térgömbület és ezekkel kapcsolatos gondolatok természetesen értelmezésére. Nagyon fontos figyelni arra a fizikai tényre, ha egy térben speciálisan haladó tömegre az eredő erőrendszert, a tehetetlenségnek tanúsított erőrendszereket is beleértve, felírjuk, akkor a benne szereplő tömegeket elhagyhatjuk, figyelembe véve, hogy a súlyos tömeg és a tehetetlenségi tömegérték azonos nagyságú (a magyarázat ezen, két tömegértékre korábban már szerepelt). Így a maradó összefüggés egy geometriai kapcsolatot eredményez. Egy ilyen jellegű összefüggés például a [24] irodalomban bemutatásra kerül. Ez rámutat arra, ha ezen, geometriai kapcsolathoz megkeressük a természetben jelentkező mozgáspályákat, akkor, az m tömegtől független mozgáspályákat kaphatunk! Ezen pályák megtalálásában nyújthat segítséget a téridőben felvehető lokális és globális inercia rendszerek természetesen (tapasztalt) megjelenési formái. A magára hagyott test mindig a legkisebb energiájú helyeken halad. Így alakul ki, hogy a valóságban például nagy tömeg közelében, helyi, lokális inercia rendszereket alkalmazhatunk, amelyek már globális inercia rendszer kialakulását megzavarják, nem biztosítják annak alkalmazását. Ezekkel kapcsolatban mi a tapasztalás? Az új Térmodell rendkívül

természetszerű, mivel hogy, képes biztosítani minden rendszernek dinamikusan is és statikusan is, az energiaegyensúlyra, energiaminimumra törekvő szabályozását, mivel hogy, ezen, térmodell rendszer, amint a természet is nem tud másképpen, csak természetsszerűen viselkedni. További magyarázatokhoz induljunk ki Newton axiómájából, ami szerint, minden test megtartja egyenes vonalú egyenletes sebességű mozgását mindaddig, amíg ennek megváltoztatására egy külső erőrendszer rá nem kényszeríti. Miért van ez így? Az új térelméletnek új Térmodellje és új Egységes Energia Elméletéből kiindulva, a vizsgált test belső szinkronozott periodikus működési egységeinek szabályozott működéséből adódóan, a testen belül is és kívül is megjelenik a testre jellemző irányított tér, azaz, a test körül egy testre jellemző aurakép, amely kapcsolatban van annak a térnek, térenergiának auraképével, azaz térenergiával, amelyben halad. Ezen terek kapcsolatából adódó E_k kapcsolati energia (amely térvektorral, vektorként írható le), a térenergia energiaegyensúlyra, energiaminimumra törekvő szabályozási eljárásának köszönhetően a test haladása során a test előtti teret alakítja annak auraképére, amely eljárásnak eredménye egy testre ható fékező erő, ugyanakkor a test mögötti teret a szabályozási eljárás visszaalakítja eredeti állapotára, amely eljárás a testre toló erőként hat. Amennyiben a fékező erő nagysága azonos a toló erő nagyságával, azaz E_k kapcsolati energia nem változik a mozgás során, úgy a test mozgásállapota sem változhat meg, tehát marad az egyenes vonalú egyenletes mozgás. Megjegyzés, ez a fent említett térenergia szabályozási eljárás biztosítja egy megszületett fotonnak is a mozgása során fellépő nyugalmi állapotát, azt a mozgásállapotát, amely a fotonnak a fénysebességgel való haladását biztosítja! Földközeli milyen pályán mozog egy magára hagyott, szabadon eső tömeg? Azt

tapasztaljuk, hogy a Föld közepének irányában. Amennyiben több ilyen mozgást is figyelünk és vizsgáljuk a tudomány által használatos téridőben, akkor azokat jellemző koordináták irányítottsága, Föld közepe felé mutató, úgymond egy lokális koordináta rendszer lesz, megtörve azt a lehetőséget, hogy a teljes univerzumunkra egy általánosan érvényes, globális koordinátarendszert, vagy a mozgó koordináták esetén globális inercia rendszert alkalmazhassunk. Miként értelmezhetők ennek következményei? Először is azt tapasztalhatjuk, hogy a Föld felé és a mellett haladó tömegnek egyenletes egyenes vonalú pályája a Föld mellett haladva elgörbül. Mi okozza erre a görbült pályára való áttérést? Einstein szerint a térben a szabadon eső test pályája, geodetikus görbe. Fontos felhívni a figyelmet arra, hogy Einsteinnél üres a tér, az étert kivette a térből, de nem hozott be helyére semmit! Az esemény így, Einstein szerinti megfogalmazásban, a téridőben a szabadon eső test pályája geodetikus görbe, mivel a testek meggörbítik a körülöttük lévő teret, azaz görbült téridő okozza az eredményül kapott mozgáspályát. Feltehető az a kérdés is, hogy végül is, mi okozza a Föld közelében a testeknek a geodetikus görbe szerinti mozgását? Newton szerint a Föld gravitációs tere hat a testre. Einstein szerint lokális inercia rendszerekben mozog a test erőhatás nélkül. Ha az esemény két féle értelmezését nézzük, akkor Newton van közelebb a természetességhez, Einsteinnek azért van igaza, mert a geodetikus görbén való tömeghaladás esetén, a Newton általi erőrendszer összefüggésében (amint azt korábban már jeleztem) a tömeg kiemelhető és egyszerűsítés után az összefüggésben már nem fog szerepelni, tehát, a tömegnek a geodetikus görbe mentén való haladása tömeg független! Megjegyzés, a leírás szerzője Einstein leírásainál még nem találkozott ilyen megközelítésű levezetéssel, magyarázattal. Továbbá gon-

doljunk vissza a fényelhajlás tárgyalásának fejezetére, ahol az $1/2$ értéknek helyretételével már Newtonnak is igaza lett volna. Einstein "gömbült téridő" elmélete matematikailag teljesen rendben van, hibátlan! De ilyen, axiómaszerű megállapítása, hogy a tömegek meggömbítik a körülöttük lévő teret, természetidegen, amint azt már korábban is említettem, illet, hogy a lokális inercia rendszer meggömbíti a teret, a természet nem ismer. A témában fontos megemlíteni Bolyai Jánost a **hiperbolikus geometria** megalkotóját, aki „valójában munkásságával megteremtette közel egy évszázaddal korábban Einstein gravitációelméletének, az általános relativitáselméletnek a matematikai alapjait [23]”. „Az űrkutatás, amely ma már nem csak a tudományos és fantasztikus irodalom tárgya, olyan viszonyokkal kénytelen számolni, ahol a teret a gravitáció elgömbíti, azaz nem euklideszivé teszi [23]”. Az irodalomból [23] idézettek alapján is látható, hogy Einstein elméletének ide vonatkozó része rendkívül jelentős, a tudomány által elfogadott, úgynevezett gömbült tér számításait előnyösen megkönnyíti!

Azt azért a korábbiakban leírtakból jól láthatjuk, hogy a gravitáció jelenségét Newton is (a kapcsolati aurakép váltó tömeg esetén) és Einstein is (a kapcsolati auraképet nem váltó tömeg esetén) helyesen írja le matematikai formában, de egyikük sem tud arra választ adni, hogy a természetben ki vagy mi és hogyan biztosítja a gravitációnak nevezett fizikai folyamatot. Az új térelmélet a gravitáció természetszerű magyarázatára már képes megfelelni, ahogyan az a korábbiakban be is lett mutatva! Az előzőekben bemutatott különböző elméletek ismeretéből egyértelműen kiderül, hogy a tudományos világ alapgondolata, mi szerint, a fizika nyelve a matematika, és amit matematikailag nem tudunk leírni az nem is létezik, gondolat önmagában nem igazán állja meg a helyét. Lásd a tehetetlenséget, amit a jelen tu-

dományos ismeretek alapján nem tudunk értelmezni, ez nem azt jelenti, hogy nem is létezik, hanem azt, hogy a jelenség magyarázatát a jelen tudományos alapokkal nem lehet értelmezni. Tehát a tudományos alapokat váltani kell olyan mértékben, hogy amely fizikai jelenséget nem tudunk leírni, vagy leírtuk ugyan, de nem tudunk rá "természetszerű" magyarázatot adni, úgy a tudományos alapokat addig kell váltani, hogy a jelenséget valóban természetszerűen le tudjuk írni (a természetszerű kifejezés azért szerepelt idézőjelbe, mert attól, hogy úgy gondoljuk természetszerű az elképzelésünk, még nem biztos, hogy valójában is az). Megjegyzés: lásd még, a későbbiekben említésre kerülő [25] irodalmat. Itt érdemes megemlíteni az energia és erő definícióját az új Térmodell alkalmazásával (92. oldal), amely rendkívül természetszerű. Évekkel korábban, amikor a leírás szerzője Dr. Czibere Tibor professzor úrral, a Magyar Tudományos Akadémia rendes tagjával beszélgetett az új tudományos alapokon definiált energia és erő definíciójáról, úgy válaszolt, hogy hány Tanszéki értekezletet és mennyi Tudományos fórumot rendeztünk az erő és az energia definíciójának meghatározására, de ilyen jól definiálni nem sikerült.

Összegezve az előzőeket oly módon, hogy Einstein relativitáselméletében pontokba szedve, mely gondolatok, axiómák természet idegenek. Továbbá megpróbáljuk a legfontosabb természetidegen gondolatokat, megállapításokat, axiómákat természet-szerűvé tenni, vagy éppen elhagyni vagy értelmezni, **hogy ez által egy *Lorenz-Einstein természethez igazított relativitáselmélet* megvalósulhasson.**

- A testek, tömegek maximális mozgásának határsebessége Einsteinnél a c fénysebesség megállapítás tévedés. Nála a gondolat alapja, hogy az információhor-

dozó fény, a rá jellemző fénysebességgel halad, így Einstein számára logikus megállapítás az, hogy, ennek következtében az inercia rendszerek és a tömegek is maximum, fénysebességgel haladhatnak. Az új Térelmélet alapján a tehetetlenség definíciója mutat rá, hogy a természetben, a természetességet figyelembe véve a tömegek határsebessége a végtelen sebességhez tart, a térenergia szabályozási eljárásának köszönhetően!

- Einstein megállapítása, hogy a tömegeknek van egy m_0 nyugalmi tömegértéke, amely a mozgása során változik, és fénysebességen a végtelen értéket veszi fel, tévedés. Az természetszerű, hogy a tömegnek csak egyféle tömegértéke létezhet (amit m_0 nyugalmi tömegértéknek is elnevezhetünk), mivel, ha a tömegnek bármely jellemzője is megváltozik, az akkor már nem vehető ugyan annak a tömegnek, amely korábban volt. Ezen utóbbi gondolatot támogatja az új térelmélet is!
- Einstein szerint a tömegek meggörbítik maguk körül a teret, a téridőt, tévedés. Tévedését fokozza az a tény, hogy az általa létesített tér, téridő térfogat üres, nem tartalmaz semmit, már pediglen ami nem létezik, üres tér, az nem is görbülhet (Einstein nagyságát mutatja, hogy ezt öregségére észrevette és szóvá is tette!). Az új Térelmélet szerint a tömegeket szinkronozott és szabályozott, periodikus működésű alrendszerek építik fel, aminek következménye az anyag, tömeg térfogaton belüli és kívüli irányított tere, külső és belső aurája. Így, egy tömeg külső irányított tere, külső aurája meglétének következményeként térül el, görbül meg, egy másik, annak közelében mozgó tömegnek a mozgáspályája. Továbbá az új Térelmélet mutat rá, hogy a természetnek, térenergijának szabályozó me-

chanizmusa, mindig minden energiarendszert (például tömeget és kapcsolatát azzal a közeggel, amiben halad) statikusan is és dinamikusan is az energia-egyensúlyra, energiaminimumra szabályozza (ennek az eljárásnak a következménye, hogy a magára hagyott test mindig a legkisebb energiájú helyen való haladásra szabályozódik, arra, ahol, az E_k kapcsolati energia értéke állandósul). Például a geodetikus pályán mozog, amelyet Einstein helyesen ismert fel!

- A téridőben szabadon eső test Einstein szerint lokális inercia rendszerekben mozog erőhatás nélkül a geodetikus pálya görbéken. Ahol az erőhatás nélküli mozgás gondolata is egy nagy tévedés! Létünk terét illetően a természetesség, úgymint az új Térelmélet is arra mutat rá, hogy a természet leginkább csak energiát ismer, amelyet szabályozó mechanizmusával rendez! Az új Térelmélet szerinti energia, erő definíció erre is egyértelmű utalást ad! A periodikus bolygómozgások kialakulása az új tudományos alapok szerint a központi tömeg körül, az arra történő szinkronozódás után az a periodikus pálya, ahol a szabályozott E_k kapcsolati energia (szinkronozott és szabályozott periodikus kapcsolati hullámtér energia) folyamatosan a legkisebb értékre szabályozódik, az E_k kapcsolati energia erőrendszere által! Megjegyzés: például a Föld Hold szinkronozott hullámtér (szinkronozott auraképek) kapcsolatot tekintve, vagy további periodikus mozgású kapcsolatokat tekintve, a mozgáspálya módosulását a saját auraképek változásai okozzák. Példánknál maradva saját aurakép változás történhet például a Hold esetében meteorok becsapódásainak következtében, vagy a Föld esetében a Föld anyagának kiaknázása és átalakítása, a Föld felszínén lévő tömegeknek átalakítása tűzesetek által, stb., amelyek természetesen saját aurakép változással

járnak, és így a szinkronozott kapcsolati hullámtérspektrum változását is eredményezik, vagyis a gravitációs kölcsönhatás erőrendszerét is változtatja, aminek természetes következménye a periodikus pálya némi módosulása, amit a kutatók mérésekkel is alátámasztanak. Itt érdemes megemlíteni a műholdak automatikus *(térenergia által szabályozott!)* pályán tartásának lehetőségét újratervezés által, az anyagnak és formának célszerű megválasztásával!

- A leírás szerzője a gravitációs hullámokkal kapcsolatos fontosabb észrevételeit a leírás korábbi részeiben már megtette, de most, a feltöltések ellenőrizve 2024-09-04 időpontban hallgatott meg 4 db előadást, amelyek ebben a gondolatkörben, ezen gondolati résznek megírására motiválták. Az előadások a [26] irodalom alapján megtekinthetők. Előadója Frei Zsolt extra galaktikus asztrofizikus, rendkívül felkészült, nagy tudású és tapasztalt fizikusként ismerhető meg az előadások alapján. A leírás szerzője gratulál a bemutatott és elvégzett munkához! Viszont szeretné felhívni a figyelmet arra, hogy az új Térmodell az Einstein által megalkotott üres teret a *DEK* dipólusos energiakvantumokból, mint építőkövekből építi fel, amely modellnek a matematikai leírását is megadja és megalkot egy új Egységes Energia Elméletet, bevezetve egy 5. tehetetlenségi kölcsönhatást! Ezek, mint új tudományos alapok a ma elfogadott tudományos alapokat, eredményeket vagy elképzeléseket képes természetszerű formára alakítani, újra értelmezni vagy bizonyos elfogadott elképzeléseket így elhagyni. Sajnos ismételten fel kell hívnom a figyelmet a természetességre, hogy **a fotonnak az Einstein szerinti görbült pályán való mozgását, nem a térgörbület okozza**, jobb híján ezt is lehet mondani, de **Einsteini értelemben, hogy a tömeg meggörbíti "az üres" teret egy**

téves elképzelés, a természetnek a szinkronozott energiaegyensúlyra, energia-minimumra törekvő szabályozási eljárása mást értelmez az új tudományos alapok szerint. *Miért is mondható ez? Valójában mi is bizonyosodott be ezeket illetően a valóságban?* Az hogy, többször is részletesen bemutatásra került már, hogy a jelen tudományos alapokkal az alapvető fizikai jelenségek nem írhatók le bizonyítottan (lásd csak például **mi a tehetetlenség okozója vagy gravitációnál graviton létezése** stb.), de az új tudományos alapokkal mindezen alapjelenségek már értelmezhetők, matematikai formában leírhatók, ahogyan ezek korábban belettek mutatva, tehát többé már nem axiómák! A leírtak motivációját létesítő videóknak sorrendjében, az utolsónak írt és megtekintett videóban feltett kérdésre, mi alapján, (nem szó szerint idézve) a fénynek közvetítő részecskéi a fotonok, a gravitációnak mik az információhordozói, létezik a graviton, kérdések vetődöttek fel. *Az előadó a jelen elfogadott tudományos alapoknak megfelelően nagyon korrekt választ adott, mi szerint úgy gondoljuk, hogy graviton van és azt is említette, hogy a gravitációs hullám nem olyan közeg, mint a fény, átmegy mindenben. A graviton m_{gr} tömege a tapasztalásaink szerint $m_{gr} \ll 10^{-22}$ [eV] gyakorlatilag nulla tömeg értékű és fénysebességgel halad! A jelenlegi tudományos alapok szerinti graviton az anyagban vagy tömegben az elképzelt módon nem jelentkezik, nincs! De az új Térmodell szerint mondható, a graviton elképzelt feladatát átveszi a DEK dipólusos energiakvantum, amely helyhez kötött voltából fakadóan, akár végtelen sebességgel is képes az információt (így az úgynevezett gravitációs hullámokat is) átvinni, ahogyan az korábban el lett magyarázva.* Az előadáson elhangzottak alapján, Einsteini elképzelés szerint, hogy az iker feketelyu-

kak egybeesésekor "a megrázott térnek görbülete" tovaterjed fénysebességgel és elmozdítja a LIGO 4 km hosszú fénykaroknak végén lévő tükröket és ennek következtében a fény úthosszána változása eredményeképpen az előzőekben ellenfázisú fényhullámoknak fázishibája lép fel, amely fázishiba a fénydetektoron látható fényként jelentkezik, mint detektált gravitációs hullám! Az új tudományos alapok birtokában fel kell hívni a figyelmet arra, hogy a gravitációs hullámokat detektáló ernyőn, a természetességet tekintve, ugyan azt az információt fogjuk kapni, mint detektált gravitációs hullám, csak természetesen teljesen más módon! Az iker feketelyukak működése gyakorlatilag ugyan úgy történik, ahogyan az, az iker csillagok működésénél el lett mondva, köszönhetően, a térenergia szinkronizált szabályozási eljárásának. Az előadásban szereplő LIGO interferométer az előadáson elmondottaknak megfelelően fázishibát mér. Ha a valóságos eseményt az új tudományos alapokon vizsgáljuk, akkor a végeredmény az előzőhöz képest nagyon eltérő, fázis hiba helyett amplitúdó hiba mutatja a gravitációs hullámok létét! Miért is van ez így? Amikor a fénysugár intenzitását növelték, vékony fénysugár helyett, nagy átmérőjű fénysugárra tértek át a 4 km hosszú, egymásra merőleges fénykarokban, aminek következménye az is, hogy a vékony fénysugár tömege helyett a nagy átmérőjű fénysugárnak nagy tömegértéke lett! Ahogyan korábban a gravitáció természetesen folyamatba lett mutatva, valójában itt is ugyan olyan két tömegnek aurakép kapcsolati eljárása történik. A gravitációs hullámok, mint gravitációs pulzált irányított terek szinkronizálódnak a nagytömegű fénysugárral és létrejön a szinkronizált gravitációs pulzált irányított tér, aminek gravitációs erőrendszere eltéríti a nagytömegű fénysugarat a tükrök vonalából,

aminek következménye, hogy csökken a nagytömegű fénysugár intenzitása (lásd még a korábban bemutatott részt, *A foton "tömege", fényelhajlás a Nap körül!* fejezetet). Tehát az Einsteini értelemben vett tükörelmozdulás nem következik be, csupán a fényelhajlás jelensége mutatkozik. Továbbá a fénysugarak amplitúdójának változása itt is attól függ, hogy milyen szög alatt érkezik a gravitációs hullám, vagyis a két kar fénysugarának intenzitása, azaz amplitúdójának eltérése mekkora lesz. Az amplitúdó hiba esetén is ugyan olyan időbeni lefolyású jelet kapunk a fénydetektorban, mint az elképzelt fázishiba esetén kapnánk! Vagyis az egymásba eső feketelyukak mechanikai folyamatára jellemző görbét, a tényleges gravitációs hullámoknak burkoló görbét (valójában egy négyzet függvénynek átlagérték alakulását) látjuk a fénydetektor képernyőjén. Tehát az eredmények tekintetében mind a két LIGO interferométer működési módnak (fázishiba, amplitúdó hiba) magyarázata helyes, csak míg a fázishibához kapcsolt magyarázat természetidegen Einstein tévedése miatt, addig az amplitúdó hibához kapcsolt magyarázat természetszerű! ***Végül is melyik működési eljárás nevezhető helyesnek a természetességet illetően?*** Logikusan az a működési eljárás nevezhető helyesnek az ismereteink szerint, amelyik eljárásnak tudományos alapjaival szélesebb körben kaphatnak magyarázatot a természeti jelenségek sokasága! Így kijelenthető, hogy a fény amplitúdó különbségen alapuló LIGO interferométer működési mód tekinthető természetszerűnek! Már többször említésre került, hogy úgy tűnik nincs olyan fizikai jelenség, amit az új térelméleti alapokkal ne lehetne természetesen magyarázni, matematikai formában leírni! A paradigmaváltás a tudományban időszerű és szükségszerű!

Természetesen folytathatnánk az újabb téves gondolatok feltárását, amely téves gondolatoknak egy részét, a leírás korábbi részeiben már ismertettünk, a továbbiaknak elvégzését a leírás szerzője az olvasóra bízta, majd annak újra értelmezését, újra gondolását is, a ma már rendelkezésre álló új tudományos alapok alkalmazásával. Az előzőek fényében a leírás szerzője célszerűnek tartja megemlíteni egy nagyon érdekes témakört, előadást, aminek címe: **Metaforák és elmevírusok**, amelyet a [25] irodalom alapján tekinthetünk meg. Ez az előadás úgymond tíz évvel ezelőtt hangzott el egy tanévnyitón egy leköszönő nyugdíjba menő szaktekintély, Szilágyi N. Sándor PowerPointos előadásában. A leghíresebb szaktekintélyek munkásságát tekinti át a természetességet illetően. Csak egy példaként említem meg az elhangzottakból egy új tudományosnak gondolt fogalmat, önző gén, vagy mint gyilkos gén gondolatokat, amiknek bevezetésével sok minden szóba kerül. Az előadó felhívja a figyelmet arra, hogy olyant, mint önző, vagy akár gyilkos gént, a természet nem ismer, és ennek kapcsán született gondolatokat, gondolattársításokat a természetesség elvárásának megfelelően kihúznánk, vajon mi maradna az irományból? A leírás szerzője azért említi ezt az érdekes tudományos előadást, mivel Einsteinnél is sok természetidegen gondolat, gondolattársítás született, aminek terjesztésével a tudományos világ tudósainak elméjét, az előadás fő gondolatához igazodva, megfertőzte, és ennek az igen erősen ható fertőzésnek következtében sajnos a természetellenes gondolatok felismerése is nem igazán tapasztalható! Az előadás gondolatmenetéhez igazodva, ha Einstein relativitás elméleténél is elvégeznénk a természetesség szerinti vizsgálatot, akkor mi maradna az alkotásból, vagy éppen milyen mértékben lehetne igazítani a természethez. A leírás szerzője a természethez igazításnak egy lehetséges útját mu-

tatja meg, például egy Lorenz-Einstein természethez igazított relativitáselmélet létrehozásának lehetőségével. Ne feledkezzünk meg arról a tényről, hogy az új Térmodell, valamint az új 5. tehetetlenségi kölcsönhatás és az Egységes Energia Elmélet megalkotásával megszületett egy eddig nem létező új tudományos alapok rendszere, amellyel a mai tudományos alapok szerint a legalapvetőbb fizikai jelenségek (villamos tér, mágneses tér, gravitáció, tehetetlenség) mint axiómák, már természetszerűen értelmezhetőkké, matematikailag levezethetőkké válnak. Továbbá a kölcsönhatások (erős, gyenge, elektromágneses, gravitációs, „tehetetlenségi”) újra gondolhatók, természethez igazíthatók. Ennek segítségével, valójában a Lorenz-Einstein természethez igazított relativitáselmélet is megalkotható.

Emlékeztető zárásként a leírás szerzője újból megemlíti az új tudományos alapok ismeretének birtokában annak természetességét, hogy a természetnek, térenergiának a szabályozókéességét (amely minden gépnek, az univerzumunk működésének, az atommag körüli pályán az elektron örökmozgásának, atomerőműveinknek, stb. az energiaforrása) át lehet alakítani egy új típusú energiaátalakító berendezéssel munkavégzéssé, egy új energiaforrássá!

Irodalomjegyzék

- [1] Fekete, G: *Interpretation of Maxwell's Work Based on Unified Theory of Energy (UNITHE)*, ANNALS of Faculty Engineering Hunedoara– International Journal of Engineering Tome XIV [2016] – Fascicule 1 [February] / 21 pp. 129-134
<http://web.uni-miskolc.hu/~elkfegab/ANNALS-2016-1-21>. a feltöltés ellenőrizve 2024-08-13.
- [2] Fekete, G: *Definition of Energy and Force on the Basis of the Unifed Theory of Energy (UTE, UNITHE)*, ANNALS of Faculty Engineering Hunedoara– International Journal of Engineering Tome XIV [2016] – Fascicule 1 [February] / 14 pp. 93-98
<http://web.uni-miskolc.hu/~elkfegab/ANNALS-2016-1-14> a feltöltés ellenőrizve 2024-08-13.
- [3] Fekete, G.: *The new unified theory of energy (unithe) supporting CERN measurements and its utilization in energy transformations*, ACTA TECHNICA CORVINIENSIS – BULLETIN OF ENGINEERING 7 : (3) pp. 165-175. (2014)
<http://web.uni-miskolc.hu/~elkfegab/ACTA-2014-3-25> a feltöltés ellenőrizve 2024-08-13.
- [4] Fekete, G.: *Interpretation of Maxwell's work based on Unified Theory of Energy (UNITHE)*, XXVIII. International Multidisciplinary Scientific Conference, University of Miskolc, (microCAD `2014), Vol. Electrical Engineering, CD-ROM.

<http://web.uni-miskolc.hu/~elkfegab/uCAD%202014%20Fekete.pdf> a feltöltés ellenőrizve 2024-08-13.

- [5] Fekete, G.: *The New Unified Theory of Energy (UNITHE) and Practically Useful Results*. 12th International Conference on Energetics – Electrical Engineering, ENELKO 2011, Cluj, 6-9 October 2011, Proceedings, pp: 28-37.

http://web.uni-miskolc.hu/~elkfegab/ENELKO_2011.pdf a feltöltés ellenőrizve 2024-08-13.

- [6] Dr. Zombory László, *Elektromágneses Terek*, Hungarian edition Műszaki Könyvkiadó Kft., 2006.

- [7] Dr. Zombory László, *Elektromágneses Terek*, elektronikus jegyzet, Műszaki Kiadó, Budapest, 2008.

[Dr Zombory Laszlo Elektromagnesses terek \(muszakikiado.hu\)](http://Dr.Zombory.Laszlo.Elektromagnesses.terek(muszakikiado.hu)) a feltöltés ellenőrizve 2024-01-26.

- [8] Feynmannak a mágnes tekintetében tett BBC interjúja

<https://www.youtube.com/watch?v=wMFPe-DwULM> a feltöltés ellenőrizve 2024-01-26.

- [9] Fekete, G.: *A CERN méréseit igazoló új egységes energia elmélet (UNITHE) és hasznosítása az energia átalakításokban*, 2012, Magyar szöveggel.

https://web.uni-miskolc.hu/~elkfegab/ENELKO_2011_kiegeszitett_%282012%29_HUN.pdf a feltöltés ellenőrizve 2024-08-13.

- [10] Fekete, G.: *The new unified theory of energy (UNITHE) supporting CERN measurements and its utilization in energy transformations*, 2012, Angol szöveggel.
https://web.unimiskolc.hu/~elkfegab/ENELKO_2011_complemented_%282012%29_ENG.pdf
a feltöltés ellenőrizve 2024-08-13.
- [11] Hraskó, P.: *A relativitáselmélet alapjai*. Tankönyv, Typotex Kiadó, 2009, ISBN 978 963 279 027 5.
- [12] INTERNET: <https://www.idokep.hu/hirek/quantum-radar-delayed-choice-eraser>
a feltöltés ellenőrizve 2024-01-26.
- [13] INTERNET: <https://www.origo.hu/tudomany/20120712-higgs-bozon-standard-modell-szuperszimmetria.html> a feltöltés ellenőrizve 2024-01-26.
- [14] INTERNET: <https://www.origo.hu/tudomany/20120704-az-ev-vegere-derulhet-ki-hogy-valoban-a-higgsbozont-fedezteke.html?beuszo> a feltöltés ellenőrizve 2024-01-26.
- [15] Dr. Litz József, *Fizika II. - Termodinamika és molekuláris fizika, elektromosság és mágnesesség* Nemzeti Tankönyvkiadó Rt., Pécs-Budapest, 2005, ISBN 9631954463
- [16] Zoya Popovic, Branko D. Popovic *Introductory Electromagnetics Prentice Hall*, New Jersey, 2000, ISBN 0201326787
- [17] *Négyjegyű függvénytáblázatok, összefüggések és feladatok*, Nemzeti tankönyvkiadó, Budapest, ISBN 963 19 57 3 9, 2., javított kiadás, 2006.

- [18] *Négyjegyű függvénytáblázatok, Matematikai, fizikai, kémiai összefüggések*, Nemzeti tankönyvkiadó, Budapest, ISBN 963 18 6939 3, kiadás, 1996.
- [19] Egy „lehetetlen” termeghajtót tesztelt a NASA, mellyel valóra válhat a mélyűri utazás.
<https://ujvilagtudat.blogspot.com/2014/08/egy-lehetetlen-termeghajtot-tesztelt.html> a feltöltés ellenőrizve 2024-01-26.
- [20] Albert Einstein munkássága
https://people.inf.elte.hu/bogqaai/szamalap1/bogqaai_einstein.html a feltöltés ellenőrizve 2024-01-26.
- [21] Az élet rejtélyének megfejtése – Darwin tévedett volna? (teljes film)
<https://www.youtube.com/watch?v=ekCdbbewFWU&t=2036s> a feltöltés ellenőrizve 2024-01-26.
- [22] A foton „tömege”, fényelhajlás a Nap körül!
<https://www.netfizika.hu/tudas/node/7607> a feltöltés ellenőrizve 2024-01-26.
- [23] Bólyai János élete és munkássága
<https://bom.hu/bolyai-janos-elete-es-munkassaga/> a feltöltés ellenőrizve 2024-08-18.
- [24] Dávid Gyula: Eötvöstől Einsteinig 2. — Gravitáció és geometria
<https://www.youtube.com/watch?v=cIKezv26azs> a feltöltés ellenőrizve 2024-08-18.

- [25] Szilágyi N. Sándor – Metaforák és elmevírusok:

<https://www.youtube.com/watch?v=PDU8ycARDPY>

A feltöltés ellenőrizve 2024-08-18.

- [26] <https://www.youtube.com/watch?v=QmB3tlt7r5M> Frei Zsolt: Hol tart ma az Univerzum szerkezetének kutatása? I. rész

<https://www.youtube.com/watch?v=CTRAjEyXlCk> Frei Zsolt: Hol tart ma az Univerzum szerkezetének kutatása? II. rész

<https://www.youtube.com/watch?v=uLI6RZleP1w> Frei Zsolt - A gravitációs hullámok felfedezése (Mindenki Akadémiája)

<https://www.youtube.com/watch?v=2D5w2qEa280> Frei Zsolt (ELTE TTK): Új ablak az Univerzumra — gravitációs hullámok (Atomcsill, 2016.03.03.)

A feltöltések ellenőrizve 2024-09-04.

Megjegyzés: A PDF-ből való letöltés nem mindig sikeres vagy kedvező formátumú, mentéskor az eredeti anyaghoz hozzákapcsolva tárolódik. Bemásolva a linket a Google keresőbe, az eredeti formátumot megtartva adja az eredményt!

Következők: Az egyetemi hallgatók felé többször is elhangzott „Mottó és Útmutatás” gondolataim.

A világegyetem teljesebb megismerése a teret kitöltő nem anyagi jellegű rendszerek mélyebb ismerete nélkül lehetetlen!

(Dr. Fekete Gábor)

2003-01-06

**A létező ismeretlent
ne az ismert módon kutasd,
mivel az alapjaiban új felismerése
a hagyományos úton
lehetetlen!**

(Dr. Fekete Gábor)

2003-07-29

VILÁGUNKRA JELLEMZŐ MÓDON, A MÉRNÖKÖK HADA MOSTANRA FANTASZTIKUS TECHNIKAI EREDMÉNYEKET ÉRTEK EL, TECHNIKAI CSÚCSOKAT DÖNGETNEK A MEGVALÓSÍTOTT GÉPEIKKEL, BERENDEZÉSEIKKEL, TECHNIKAI RENDSZEREIKKEL, AMELYEKNEK MŰKÖDÉSÉT A JELENLEG ELFOGADOTT TUDOMÁNYOS ALAPOKKAL SAJNOS MÁR NEM LEHET TERMÉSZETSZERŰEN ÉRTELMEZNI. EZ A KÖNYV AZOK SZÁMÁRA ÍRÓDOTT, AKIK EGY ÚJ TUDOMÁNYOS ALAPOK ISMERETÉBEN SZERETNÉK TUDNI, HOGY A TERMÉSZETBEN KI VAGY MI, ÉS HOGYAN BIZTOSÍTJA A MÉRNÖKÖK ÁLTAL MEGVALÓSÍTOTT GÉPEKNEK, BERENDEZÉSEKNEK, A KÉTFÉLE LÁTHATÓ ÉS LÁTHATATLAN VILÁGNAK, UNIVERZUMUNKNAK, VAGY PÉLDÁUL EGY ATOMMAG KÖRÜLI ELEKTRON, ÚGYMOND ÖRÖKMozgásának MŰKÖDÉSI MÓDJÁT, ENERGIAFORRÁSÁT, A TERMÉSZETNEK AZ ENERGIAEGYENSÚLYRA, ENERGIAMINIMUMRA TÖREKVŐ SZABÁLYOZÁSI ELJÁRÁSÁT, MŰKÖDÉSI RENDSZERTECHNIKÁJÁT!